SAS

ASASINAT LA ATENA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Asasinat la Atena

În româneşte de Marian Tiu

EDITURA Tinerama

2002

Capitolul I

— *Happy Birthday, Dear Henry! Happy Birthday to you!*

Un ropot de aplauze furtunoase izbucni imediat, întărind tradiţionala urare. Mulţimea îi făcu loc lui Henry Eagleton ca să se poată apropia de tortul aşezat pe masă, în care erau înfipte patru lumânări roşii şi şase albe. Primul secretar al Ambasadei i SUA trase aer în piept, îşi umflă obrajii şi stinse cele zece lumânări dintr-o suflare. Alt ropot de aplauze se auzi din nou, în vreme ce americanul se ridica râzând.

Cu. Mustaţa stufoasă şi neagră, cu chelia lucioasă şi cu ochii puţin bulbucaţi, Eagleton semăna perfect cu o focă uriaşă. În salonul de primire al ambasadei se găseau vreo sută de persoane. Într-un vacarm de nedescris, veniseră cu toţii, de la ambasador până la salariaţii greci, ca să sărbătorească cei patruzeci şi şase de ani împliniţi de Henry Eagleton.

Unul dintre invitaţi, cu o mustăcioară subţire, cu privirea veselă, chel, trecut uşor de cincizeci de ani, luă două cupe cu şampanie şi îi oferi una primului secretar, apoi o ridică pe a lui în aer şi spuse în greceşte:

— Să bem pentru şederea ta la Atena! Sper că vei sărbători aici şi împlinirea vârstei de cincizeci de ani.

Henry Eagleton ciocni cupa cu el.

— Mattiaki, credeam că eşti pe mare! Ce cauţi aici?

— M-a adus *Meltanul*[1] la ţărm!

Generalul Mattiaki Agathiou, şeful KYP[2], Serviciile Speciale greceşti, locuia practic pe velierul său încă din luna mai. Îl cunoscuse pe Henry Eagleton în urmă cu cinci ani, cu ocazia şederii lui în Cipru, şi de atunci se tutuiau. Henry se afla deja pentru a treia oară în Grecia, iar, odinioară, făcuse parte din programul de asistenţă militară JUSSMAG şi avea pretenţia că vorbeşte greceşte precum un grec adevărat.

Îşi bău cupa de şampanie pe nerăsuflate, iar Mattiaki făcu la fel. Invitaţii care îi înconjurau se năpustiră la fursecuri şi la *J & B* adus din America. Henry era bucuros că venise din nou în Grecia, după ce se întorsese din America de Sud. O căută cu privirea pe Jane, soţia lui. Însă ea era adâncită într-o discuţie

1 *Vânt care bate în Marea Egee (n.a.)*

2 *Kentrikei Yperitia Plerofiorou (n.a.)*

înflăcărată cu ambasadorul. Întoarse capul şi, văzându-şi soţul zâmbind, îl părăsi imediat pe diplomat. Henry golea deja a doua cupă cu şampanie. În timp ce se tăia tortul, Jane îl luă de braţ şi îşi apropie buzele de urechea lui:

— Ia-o mai uşor cu şampania, iubitule!

Jane petrecuse patru ore în salonul de coafură de la *Hilton,* iar părul ei blond cu bucle savant făcute îi încadra ochii foarte deschişi la culoare şi trăsăturile pe cât de armonioase, pe atât de energice. În ciuda şoldurilor prea mari şi a picioarelor prea groase, strânse în ciorapii negri, la patruzeci de ani, era chiar apetisantă. Cele două naşteri nu îi deformaseră corpul. Cu ocazia sărbătoririi soţului ei, ea primise de la Paris, prin valiza diplomatică, o superbă cămaşă de noapte din satin negru pe care o va îmbrăca după ce se vor întoarce de la cocteil. Era surpriza pentru el. Fără să-şi retragă braţul, ea se uită la ceas. Era nouă fără un sfert. Vor mai sta încă cincisprezece minute, apoi o vor şterge în modul cel mai discret. Ambasadorul se apropie de ei cu un pahar în mână, iar Agathiou se retrase cu un gest cât se poate de natural.

— Henry, sper ca acest sejur să fie benefic pentru toată lumea, spuse el în timp ce ridica paharul în aer.

Henry Eagleton zâmbi.

— Şi eu sper, domnule.

În mod oficial, primul secretar Henry Eagleton era de fapt şeful Centralei CIA din Atena. Moştenise de la predecesorul său o locuinţă de serviciu liniştită în centrul cartierului Psychico, un fel de Neuilly al Atenei, o oază de linişte şi de verdeaţă, departe de vacarmul şi zăpuşeala din centrul oraşului. Clădirea situată pe strada Vassilias Frederikas la numărul 5 aparţinea Ambasadei SUA şi era de fapt locuinţa directorului CIA.

Lui Henry Eagleton îi căzuse imediat cu tronc această casa liniştită. Un singur gând nu îi dădea pace: să nu se îngraşe din cauza mâncării greceşti. Din fericire, Jane îl supraveghea cu stricteţe, lipsindu-l de tot ceea ce îi plăcea. În afară de ea, bineînţeles.

Adjunctul lui Henry, Don Richard, veni să-şi salute şeful. Anii petrecuţi la Langley ca „Security officer” îi imprimaseră o anumită rigiditate în mers, iar ochii albaştri păreau mereu în căutarea vreunui suspect. Ambasadorul îşi aminti subit de un lucru. Se întoarse către adjunctul Centralei din Atena şi îl întrebă

discret:

— Chiar nu aţi ştiut nimic în legătură cu povestea din *Athens News?*

Don Richard clătină din cap în semn că nu ştiuse, în timp ce fruntea teşită îi era brăzdată de un rid adânc.

— Nu, domnule. Se pare că au fost câţiva stângişti care erau în legătură cu Intelligence Documentation Center. Prietenii lui Agee…

Ambasadorul se strâmbă dezgustat. Philip Agee, un dezertor din CIA, colabora în prezent cu stângiştii din toată lumea, şi îi denunţa pe toţi agenţii CIA aflaţi în posturi pe tot globul. Cu o săptămână în urmă, *Athens News*, singurul ziar în limba engleză existent în Atena, publicase numele, adresa, numărul de telefon şi curriculum vitae – absolut exact – ale lui Henry Eagleton, demascându-l ca fiind şeful Centralei CIA din Atena… Articolul era semnat de un obscur „Commitee of Grecks and Grecks-Americans”. Or, pe ruşi nu îi amuza deloc acest gen de glume. Henry Eagleton nu mai apucă să intervină în discuţie.

Generalul Mattiaki Agathiou înaintă spre grupul lor, însoţit de o fiinţă absolut neaşteptată la acest cocteil care s-a dovedit a fi plictisitor. Avea ceva şi din Monica Vitti, dar şi din Anita Ekberg. Părul lung şi blond îi încadra figura cu nasul drept, puţin cam prea mare, gura cu buze prea groase ca să fie o fată cuminte, ochii mari şi căprui, cu privirea umedă. Platca aplicată pe pieptarul rochiei bej din muselină nu reuşea să ascundă pieptul plin şi rotund care îl întrecea cu mult pe cel al actriţei Brigitte Bardot. Mâinile lungi cu unghii foarte roşii semănau cu nişte gheare gata să înhaţe orice bărbat aflat în preajma ei… Cocoţată pe nişte pantofi cu toc cui, care abia puteau susţine corpul plinuţ, strălucitoarea creatură era mai înaltă cu o jumătate de cap decât generalul Agathiou.

Acum zece ani, trebuie să fi fost absolut fantastică, însă mai putea încă să-i înflăcăreze mintea de om cumsecade cu o sumedenie de fantezii. Mut de surpriză, ambasadorul schiţă un zâmbet stânjenit. În ciuda aspectului ei provocator, străina ţinea capul sus cu demnitatea Electrei, cu o expresie aproape umană, îndulcită de o senzualitate primitivă, emanată prin toţi porii.

Cu o lucire şireată în, ochii negri, Mattiaki Agathiou le zise celor din jur:

— V-o prezint pe Nafsika, soţia mea lesbiană.

Ambasadorul se ruşină stupefiat. Don Richard zâmbi cu politeţe. Nu era sigur că înţelesese bine. O lucire veselă străbătu privirea şefului CIA. Playboy înainte de a fi general, prietenul lui, Mattiaki, era în stare de asemenea excentricităţi, plăcându-i la nebunie să şocheze oamenii. Jane Eagleton se uita cu dispreţ la general. Oare în ce mârşăvii îl mai vâra pe soţul ei? Acesta se grăbi să adauge:

— Mattiaki a vrut să spună că soţia lui s-a născut în Lesbos.

Generalul Agathiou izbucni în râs, încântat de gluma lui.

Uşurat, ambasadorul zâmbi cu adevărat. Nafsika, „lesbiana”, dădu mâna pe rând cu toţi bărbaţii, dar îl sărută pe Henry Eagleton. Don Richard era un pic ruşinat fiindcă se surprinsese că străpungea cu privirea muselina groasă a rochiei, chiar în dreptul pieptului... Dezgustat de propria-i persoană, se duse să-şi mai toarne un pahar de whisky. Cu privirea în pământ, Nafsika se prefăcea că nu observă ochii îndreptaţi asupra ei.

Atmosfera era încărcată. Jane simţea furnicături în buricele degetelor. O asemenea fiinţă nu trebuia lăsată în libertate, mai ales într-o democraţie ca asta. Henry Eagleton reuşi să se smulgă de lângă ea cu un surâs nevinovat şi îl întrebă pe Mattiaki în greceşte:

— Cum se face, bandit bătrân ce eşti, că ai o nevastă aşa frumoasă?

Acesta răspunse împăunându-se:

— Noi spunem în greceşte *tokokkalaki pis nychteridas,* adică „osuleţul liliacului”. În realitate, nimeni nu ştie cum reuşeşte liliacul să zboare. Are în claviculă un osuleţ, al cărui mecanism ne este total necunoscut. Nu sunt nici frumos, nici bogat, nici tânăr, dar am acel osuleţ...

Toată lumea izbucni în râs. Jane Eagleton profită de acest lucru şi îşi trase discret soţul de mânecă.

— Ar trebui să plecăm, Henry, zise ea încetişor, ne aşteaptă copiii.

Cei doi copii ai lor dormeau, frânţi de oboseală după o zi plină de activităţi sportive. Însă Jane era nerăbdătoare să îmbrace cămaşa de noapte. Şi în plus, nu voia ca soţul ei să mai rămână în compania falsei lesbiene. După ce efectul surprizei se risipi, generalul Agathiou îşi conduse încântătoarea nevastă la bufet. Ambasadorul se întoarse imediat către Henry Eagleton.

— Se pare că o cunoaşteţi bine.

Şeful centralei dădu din cap râzând.

— Da, fireşte. Însă Mattiaki iese destul de puţin în compania ei. Aş îndrăzni să spun că au un soi de „înţelegere”. El are slăbiciune la fetiţe. Dar Nafsika este foarte cunoscută în Atena. Se vorbeşte că a fost prima iubire a regelui acum câţiva ani, pe când era actriţă.

Cu simţurile stârnite, Don Richard întoarse capul şi, jinduind, îşi pironi privirea pe şoldurile apetisante care se ghiceau prin rochia de muselină.

— Dumnezeule! exclamă brusc ambasadorul, iată pe cine admiră prietenul dumneavoastră Mattiaki. Uitaţi-vă lângă bufet!

— E desculţă! se minună Jane Eagleton îngrozită.

Cei trei bărbaţi nici măcar nu observaseră acest amănunt. Restul îi atrăsese mai mult. Avea chipul de copilă, încadrat de o claie de păr creţ, ca un caniş. Însă restul corpului nu părea deloc atât de infantil. Pieptul putea să rivalizeze foarte bine cu cel al Nafsikăi, care îi întindea tricoul gata să-l rupă, iar jeanşii decoloraţi se mulau pe şoldurile făloase, cu picioare lungi în formă de fus. Trăsăturile de păpuşă erau umbrite de o strâmbătură ursuză, în timp ce necunoscuta se juca cu cuburile de gheaţă din paharul cu uzo…

— Este Aliki, o fată care lucrează la Serviciul pentru vize, spuse Don Richard. Îmi pare rău, domnule, îi spun imediat să se încalţe…

Se îndreptă spre tânăra intrigantă cu o grabă suspectă. Jane Eagleton îşi spuse că Grecia era o ţară extrem de periculoasă. Nu putea avea încredere în reputaţia nimănui.

Lumea începea să se risipească. Grecii se duceau la masă, iar americanii la culcare, ghiftuiţi de aperitive, de fursecuri şi de Moët et Chandon. El nu se putea obişnui cu obiceiul grecilor de a se îmbuiba la miezul nopţii. Mattiaki Agathiou îi făcu cu mâna lui Henry Eagleton, în timp ce îşi târa nevasta spre ieşire. Nafsika îşi scutură buclele blonde şi îi adresă un zâmbet care putea să înmoaie şi cel mai trainic beton. Erau cei mai buni prieteni din Atena.

Relaţiile de serviciu de acum cinci ani din Cipru se transformaseră repede în prietenie. Grecul era o companie plăcută pentru extraordinara poftă de viaţă, pentru veselia nestăvilită şi pentru plăcerea cu care îşi primea oaspeţii. Ştiuse cum să treacă cu discreţie prin perioada de dictatură, iar acum

deţinea un post-cheie în noul regim.

Henry Eagleton îşi luă rămas bun de la ambasador, apoi se îndreptă către ieşire, însoţit de Jane. Afară domnea o răcoare plăcută. Leonidas, şoferul lui, stătea în picioare lângă Ford-ul de serviciu şi sporovăia cu apetisanta fetişcană de la Serviciul pentru vize. Încălţată cu nişte saboţi grei din lemn, picioarele ei păreau şi mai lungi... Zărindu-şi şeful, Leonidas plecă de lângă ea şi se grăbi să deschidă portiera Ford-ului negru. Henry se aşeză mecanic în partea dreaptă pe bancheta din spate, aşa cum îi cerea protocolul. Pocnetul saboţilor pe pavaj îl făcu să întoarcă capul. Aliki se întorcea în ambasadă. În timp ce îi privea mersul legănat, regreta că nu era cu douăzeci de ani mai tânăr. În momentul în care Jane se aşeză lângă el, alungă din minte acest gând. Leonidas porni numaidecât, o luă la stânga pe străduţa îngustă Lachitos, apoi viră iarăşi la stânga, şi intră pe bulevardul larg Vassilissis Sofias care ducea la Kifissia şi în partea de sus a Atenei. Dar la primul stop, şoferul se întoarse, cu fruntea brăzdată de riduri adânci, semn că era neliniştit.

— Şefu', mi-aţi spus cumva să vă duc acasă?

Henry nu se putu abţine să nu zâmbească. Leonidas nu prea avea memorie bună şi era cam sărăcuţ cu duhul, însă era omul lui de nădejde. Înainte, condusese Chrysler-ul blindat al ambasadorului, dar, sătul de firea lui distrată, acesta îl pasase şefului Centralei CIA.

— Mergem în Psychico, spuse Henry.

Jane îşi sprijini uşor capul de umărul lui, fiind atentă totuşi să nu îşi strice buclele blonde.

— Am o surpriză pentru tine, iubitule, îi şopti ea.

— O surpriză? o întrebă Henry emoţionat.

Jane puse mâna pe coapsa soţului ei şi rămase aşa.

— O să vezi, spuse ea pe un ton misterios.

El se strădui să ghicească, dar nu reuşi. Ford-ul mergea printre cele două şiruri de clădiri cenuşii şi lipsite de farmec, ce îi aminteau de arhitectura specifică democraţiei maselor populare. Apoi, casele deveniră mai rare când intrară pe bulevardul Leoforos Kifissias. În partea stângă, se înălţa o colină împădurită, presărată cu case ascunse de verdeaţă. Acesta era Psychico, cartierul rezidenţial al Atenei.

Leonidas se opri în faţa unui supermagazin ca să vireze la stânga. În acest cartier locuiau toţi diplomaţii şi grecii bogaţi,

departe de vacarmul şi aerul poluat al Atenei, în care se înghesuiau trei milioane de greci, din totalul de 8,5, cât cuprindea această ţară.

*
* *

Maşina gri de poliţie de abia se distingea în întuneric. Staţiona în Capătul străzii Vassilias Frederikas.

— Cred că iugoslavii s-au plâns iar, observă Henry Eagleton.

Al doilea secretar al Ambasadei Iugoslaviei se plânsese în repetate rânduri fiindcă nişte necunoscuţi au aruncat sticle cu vopsea roşie pe zidurile vilei sale. De atunci, patrulele care păzeau cu regularitate cartierul Psychico au fost întărite. Cu toate astea, pe străzile lui liniştite, care fuseseră transformate în alei din cauza numeroaselor sensuri interzise, nu întâlneai mai mulţi pietoni ca în Beverly Hills. Vilele luxoase alternau cu căsuţe cochete înconjurate de verdeaţă. Nu vedeai nici măcar un vânzător. Iar plăcuţele cu numele străzilor erau scrise cu caractere latine, lucru rar întâlnit în Atena.

Leonidas încetini când ieşi de pe strada Yasemion, apoi o luă pe Vassilias Frederikas, micul bulevard liniştit unde era vila lui Henry Eagleton. În clipa în care Ford-ul luă virajul, felinarele se stinseră dintr-odată.

— Pană de curent! remarcă Jane Eagleton, care se cuibărise lângă soţul ei. Pufni şi îşi vârî degetele sub cămaşă.

— Asta nu îţi aminteşte de nimic? adăugă ea.

Se cunoscuseră în sensul biblic al cuvântului pe bancheta din spate a unui Plymouth parcat pe o alee întunecoasă din campusul Universităţii Kent, după ce Jane se luptase cu greu să-l smulgă pe soţul ei din braţele unei tipe superbe, cu nişte şolduri foarte cambrate.

— Sper că s-au culcat copiii, spuse Henry Eagleton cu glas stins.

Leonidas frână când ajunse în faţa porţii cu grilaj. Vila de abia se zărea prin întuneric, în fundul grădinii. Când se pregătea să coboare, Henry Eagleton se smulse de lângă Jane.

— Aşteaptă, Leonidas, deschid eu, spuse el.

Lipsa de îndemânare a grecului îl exaspera, mai ales când se chinuia la nesfârşit să descuie poarta. Deschise portiera şi coborî. În aer se simţea mirosul magnoliilor. Se scotoci în

buzunar ca să caute cheile, dar se opri când zări nişte umbre în întuneric, lângă portiţa vilei, sub o magnolie. Felinarul aflat între portiţă şi grilaj nu ardea, de aceea nu putea să vadă prea bine.

La început crezu că este o pereche de îndrăgostiţi. Servitorii din vilele vecine se furişau uneori pe aleile întunecate. După un timp, umbrele se mişcară, înaintând în direcţia lui. Erau doi bărbaţi. O teamă subită îi strânse stomacul. Mai fusese în pericol, în special în Cipru, de aceea îl simţea. Scoase uşurel mâna din buzunar, ca să nu creadă că avea armă şi se îndreptă spre străini. Voia doar să-i alunge de lângă maşina în care se afla Jane.

— Căutaţi pe cineva? întrebă el în engleză.

Bărbaţii înaintau fără o vorbă. Din cauza întunericului, Henry Eagleton nu reuşise să le vadă figurile. Unul dintre ei era mult mai înalt decât celălalt, mai masiv şi mai impresionant. Americanul simţi brusc cum i se usucă gura şi ghici că avea un obiect negru în mâna dreaptă. Se dădu instinctiv înapoi, dar se lipi cu spatele de maşină. Fără să se întoarcă, strigă, încercând să-şi păstreze calmul:

— Leonidas!

În torpedo avea un Colt 45 încărcat şi armat. În mod normal, Henry Eagleton ar fi trebuit să aibă gardă de corp, însă ambasada nu prea dispunea de personal. În momentul în care şoferul cobora din maşină, lunganul întinse braţul. Henry nici nu avu timp să simtă frica. Zări o lumină galbenă, auzi o împuşcătură care îl asurzi, apoi avu senzaţia că primeşte un pumn în partea stângă a capului. Îşi pierdu echilibrul şi urlă:

— *My God, you guys are crazy!*[3]

Împietrit de groază, Leonidas rămase lipit de portieră, uitându-se perplex la scenă. Deschise gura, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Nici măcar nu-i trecu prin minte să ia pistolul din maşină sau să se repeadă să telefoneze la ambasadă.

— *Emba sto aftokinito!*[4] Strigă celălalt agresor.

Leonidas îşi dădu seama că muşchii nu-l mai ascultau. Nu se mişcase din loc. Se auzi altă împuşcătură care se contopi cu urletul lui Jane ce se lupta să deschidă portiera. Henry simţi o lovitură uşoară în piept, chiar în dreptul inimii, dar nu îl durea.

3 *Dumnezeule, sunteţi nebuni! (n.a.)*

4 *Urcă-te în maşină! (n.a.)*

Încercă să se întoarcă pentru a se sui în maşină, dar nu avu forţa să-şi termine gestul şi căzu în genunchi. Cu braţul încordat, ucigaşul mai trase încă o dată, dar glonţul nu îl nimeri pe american. Din josul străzii se auzi o voce care striga în greceşte:

— *Elate! ton qatarjsane!* [5]

Leonidas reuşi să-şi înfrângă teama şi se ghemui ca să nu fie şi el împuşcat, însă cei doi bărbaţi trecură pe lângă el în goană.

Se auzi zgomotul unor portiere trântite. Pe întuneric, el distinse forma unei maşini care demară în scrâşnetul motorului, coborând pe bulevard. Jane ţâşni din Ford. Îşi văzu soţul ghemuit lângă maşină, sprijinit cu spatele de portieră. Încerca cu mare greutate să se ridice. Ea se repezi la el.

— Henry!

— Uite, sângerez, spuse americanul.

Jane îşi strecură mâna la piept şi ţipă când văzu că era murdară de sânge. Se lupta din răsputeri să nu între în panică. Trebuia să-l ducă la spital! Ea se ridică şi strigă la şofer:

— Leonidas, vino repede şi ajută-mă!

Şoferul ocoli Ford-ul în goană şi bâigui:

— Au luat-o pe acolo, ei…

— Nu-mi pasă, urlă Jane, ajută-mă să-l urc pe soţul meu în maşină. Este grav rănit.

Şoferul îl apucă pe Henry de umeri şi îl trase cu stângăcie pe bancheta din spate. Jane îi îndoi genunchii. De bine de rău, reuşiseră să-l aşeze de-a curmezişul. Felinarele de pe bulevardul Vassilias Frederikas se aprinseră la fel de brusc precum se stinseseră, iar Jane reuşi să vadă chipul livid şi nările subţiri ale soţului ei. Hohotul de plâns scurt i se opri în gât, apoi strigă cu o voce ascuţită, aproape isterică:

— Mai repede, Leonidas, mai repede!

Fâstâcit, şoferul cală, plecă brusc în marşarier, apoi rulă pe bulevardul în pantă, trecând pe stop pe strada Basil Palou, cu faza mare a farurilor şi mâinile tremurând pe volan, nemaiştiind nici unde se află. Trecu pe roşu la intersecţia cu strada Leoforos Kifissias şi se angajă în mare viteză pe bulevardul pustiu. Spitalul Evangelismos se afla în Kolonaki, vizavi de *Hilton,* pe strada Petraki, la doi kilometri mai departe.

Jane pipăi cu grijă capul soţului ei, dar nu găsi gaura de care se temea. Glonţul îl nimerise în seton. Asta o mai liniştea.

---

5 *Vino, că l-ai nimerit! (n.a.)*

Întotdeauna se temuse de rănile la cap.

Acum Leonidas mergea pe Vassilissis Sofias, claxonând la fiecare intersecţie. Jane Eagleton se rugă în gând.

— Doamne, de n-ar muri!

Se aplecă deasupra lui şi îl strigă uşor. Dar el nu răspunse. Pe întuneric, ea nu putea să-i vadă ochii.

— Mai repede, Leonidas, repetă ea ca un robot.

Şoferul viră brusc la dreapta, luând-o pe strada Petraki, apoi la stânga, ca să ajungă la camera de gardă. Imediat ce maşina se opri, Jane sări din ea, se năpusti pe peron şi strigă într-o greacă aproximativă un infirmier în halat alb.

— Repede, un doctor! Avem un om grav rănit!

Ea îi arătă cu degetul maşina. Infirmierul ridică imediat receptorul şi formă mai multe numere, dădu în sfârşit de cineva, spuse câteva cuvinte şi închise telefonul zâmbindu-i liniştitor lui Jane Eagleton.

— Doctorul soseşte imediat.

Ea se legăna de pe un picior pe celălalt, lac de sudoare. Leonidas aştepta lângă maşină, neştiind ce să facă. După câteva secunde fără sfârşit, apărură doi infirmieri cu un cărucior, însoţiţi de un bărbat în halat alb care veni lângă Jane.

— Ce se întâmplă? Unde este rănitul?

— Veniţi repede, e în maşină! spuse femeia. A fost împuşcat. Este... (Vocea se stinse.) Are un glonţ în piept şi sângerează.

Ea izbucni în plâns şi se sprijini de zid ca să nu cadă. Medicul o conduse cu blândeţe la un scaun.

— Liniştiţi-vă, spuse el într-o engleză proastă, o să fie bine.

Îl zări ca prin ceaţă alergând la maşina din care infirmierii se străduiau să scoată corpul nemişcat al lui Henry Eagleton. Îl întinseră pe targă şi se întoarseră în grabă.

— Unde este telefonul? întrebă Jane.

Dar se crezuse mai puternică. Imediat ce se ridică, leşină în vacarmul vocilor din jurul ei.

*

* *

— Ştiaţi că Udacţov a vizitat în după-amiaza asta Comitetul director al Partidului din Exterior într-o maşină cu fanion! Grecii sunt furioşi foc!

Şeful USIS era întotdeauna foarte bine informat în legătură cu

reacţiile grecilor. Ambasadorul SUA zâmbi.

— Ştiu că principalul lor obiectiv de aici este să pună capăt acestei schisme. Asta îi plictiseşte îngrozitor.

Acesta invitase câţiva prieteni, printre care şi Don Richard, numărul doi în CIA în post la Atena, ataşatul de presă al ambasadei şi câţiva amici greci, la un supeu improvizat la reşedinţa lui. Se bucura să ştie că şi ruşii aveau probleme. O dată cu povestea petrecută în Cipru şi cu sfârşitul dictaturii, relaţiile dintre Cipru şi Statele Unite erau cam încordate.

În prezent, Flota a Şasea nu mai avea drept să staţioneze în Creta. Nu întâmplător Chrysler-ul ambasadorului avea portierele şi geamurile blindate, rezistând chiar şi la gloanţele mitralierelor. Parterul ambasadei era protejat de un sistem de porţi grele cu grilaj, cu comandă electrică care puteau fi închise în mai puţin de o secundă. Relaţiile euforice din timpul Juntei erau acum departe.

De altfel, clădirea care găzduise redutabila ESA, „Poliţia Militară” specialistă în interogatoriile dure, care se afla odinioară exact vizavi de ambasadă, fusese demolată, iar în locul ei a rămas doar o groapă imensă.

— Lui Troşkin îi va fi tare greu să reconcilieze cele două partide, observă directorul USIS.

Don Richard surâse cu subînţeles, CIA făcea tot ce îi stătea în putere pentru ca vrajba dintre Partidul Comunist Exterior şi Partidul Comunist Interior, neafiliat Moscovei, să se perpetueze la nesfârşit. De altfel, în Grecia existau pe puţin douăzeci şi şapte de partide de stânga sau de extremă-stângă, care se opuneau cu ferocitate unele împotriva celorlalte, în schimb, ajungeau să se înţeleagă de minune când aruncau împreună cocteiluri Molotov în Ambasada americană.

Un şef de sală apăru imediat din salon şi veni în goană la ambasador. Văzându-i expresia feţei, Don Richard se încordă. Bărbatului îi tremura bărbia fără să se poată controla. Se aplecă la urechea diplomatului, iar americanul împinse paharul cu un gest atât de violent, încât se vărsă puţin vin pe faţa de masă.

Orice discuţie încetă. Ambasadorul îşi umezi buzele cu limba şi zise pe un ton solemn:

— Domnilor, îmi pare nespus de rău că trebuie să întrerup această cină. Henry Eagleton a fost împuşcat când se întorcea acasă. Este internat la spitalul Evangelismos. Trebuie să mă duc

imediat la el.

— Dumnezeule! exclamă soţia ambasadorului.

Don Richard sărise deja în picioare. Mintea îi fierbea. Îl urmă în tăcere pe ambasador.

*

* *

În Chrysler-ul care mergea cu toată viteza, ambasadorul se întoarse către Don Richard.

— Ce părere ai, Don?

Omul numărul doi din CIA clătină din cap.

— Este prea devreme ca să mă pronunţ, *Sir.* Domnul Eagleton răspundea de un program dificil, cu oameni periculoşi... Trebuie să-l anunţ imediat pe generalul Mattiaki. Sunt sigur că grecii ne vor ajuta.

— Dar ruşii?

Agentul clătină din cap cu îndoială.

— Nu cred, domnule, nu sunt metodele lor.

Vehiculul intră în trombă în curtea spitalului. O maşină de poliţie era deja acolo. Ambasadorul se duse glonţ la urgenţă. Îl întâmpină un medic şi îl conduse în camera în care se găsea o targă cu role. Pe ea zăcea un corp acoperit cu un cearceaf.

— A fost împuşcat în aortă, spuse medicul cu jumătate de glas. Nu am putut să facem nimic pentru el. A avut o hemoragie internă foarte puternică. A murit în treizeci de secunde.

Capitolul II

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge se uită cu tristeţe la trandafirii roşii primiţi de la direcţiune care trepidau în glastră din cauza ciocanului pneumatic care se auzea exact sub fereastra lui din hotelul *Grande-Bretagne.* Zgomotul infernal îl înghiţea chiar şi pe cel al circulaţiei. Şi în timpul nopţii credea că se află pe circuitul din Le Mans. Stopul aflat la intersecţia bulevardelor Amalias şi Vassilissis Sofias era probabil cel mai infernal din toată Atena. Din păcate *Hilton,* singurul hotel decent, era plin ochi, iar Malko, sosit abia în ajun, fusese nevoit

să se refugieze la *Grande-Bretagne,* care, cu o jumătate de secol în urmă, fusese cel mai bun hotel din Atena. Exasperat, îi strigă majordomului:

— Elko, închide fereastra!

Sprijinit cu coatele de balustrada unui balconaş al apartamentului, Elko Krisantem îi privea pe gură-cască aşezaţi sub copacii pricăjiţi din Piaţa Constituţiei cu lăcomia unui vulpoi lăsat în coteţul găinilor. Malko îi surprinse privirea turcului şi adăugă cu un ton sever:

— Elko, n-ai venit la Atena ca să-ţi potoleşti instinctele radicale. Fără prostii. Rămâi aici.

Şocat, Krisantem plecă de pe balcon şi se apără fără prea multă convingere, afirmând că nutreşte faţă de greci doar sentimente de prietenie. Malko se felicită în gând că îl obligase acum doi ani să-şi ia cetăţenia, căci acum avea dreptul la un paşaport austriac. Copleşiţi de numărul turiştilor, poliţiştii de la Serviciul Imigrări nu îi dăduseră atenţie lui Elko. De când cu invazia turcilor în Cipru, grecii îi urau de moarte.

Malko era convins că majordomului său îi surâdea ideea de a-l ajuta aici, în Atena. Pentru un turc, uciderea câtorva grecotei acolo era aproape la fel de relaxantă ca masacrarea armenilor. Însă, deocamdată, nu se întrevedea niciun soi de masacru. Krisantem închise fereastra, domolind un pic vacarmul care venea din stradă.

Când trecu prin faţa oglinzii, Malko îşi revizui ţinuta şi luă geanta-diplomat. În ciuda căldurii înăbuşitoare, purta un costum de alpaca, cravată şi cămaşă de voal. Ochii aurii contrastau şi mai mult cu tenul bronzat. Închise uşă apartamentului şi se îndreptă spre lift. Luă în trecere *Athens News* de la recepţie. Un poliţist în uniformă gri deşuruba plăcuţa de înmatriculare a unei maşini parcate pe trotuar. Era mai eficient decât o amendă, acest lucru obligându-l pe proprietar să se ducă la poliţie. În spatele ei, tot pe trotuar, staţiona un Ford cu număr diplomatic.

— Sunt prinţul Malko Linge, îi zise el şoferului.

Acesta deschise portiera şi demară imediat. Prinse verde şi o luă pe bulevardul Vassilissis Sofias, nimerind după un şir de autobuze care scoteau un fum negru şi înecăcios. Vânzătorii de flori din faţa Camerei Deputaţilor suportau atmosfera cu stoicism şi îşi făceau vânt cu ziarele. Traficul era infernal şi se înainta cu zece kilometri la oră. Lui Malko i se făcu ruşine că

dispunea de aer condiţionat şi trecea cu maşina pe lângă călătorii care aşteptau la coadă autobuzul pe o caniculă care topea şi marmura. Desfăcu ziarul. Pe prima pagină era un articol pe opt coloane: „Ministerul Ordinii Publice promite o recompensă de zece milioane de drahme celui care îi va găsi pe asasinii lui Henry Eagleton”.

Malko citi repede articolul. Se pare că poliţia nu are o pistă serioasă. Nu s-a efectuat nicio arestare. În ziar se amintea de un palestinian care dispăruse în chip misterios după asasinat sau de un grup de ucigaşi din EOKAB, mişcarea extremistă cipriotă, dar nu se aduceau acuzaţii directe împotriva unei persoane anume. Zece milioane de drahme însemnau peste o sută de mii de dolari... Împături ziarul şi revăzu figura suptă a lui Jane Eagleton, pe patul de spital din Frankfurt. Primise telegrama la castelul lui din Liezen, unde profita de canicula de afară împreună cu Alexandra, alternând şampania Dom Perignon cu farmecele arzătoare ale tinerei contese austriece.

Henry Eagleton activase la Viena timp de trei ani, iar Malko se împrietenise cu el. Cei doi nu pomeneau niciodată de CIA, însă discutau subiecte din domeniul arheologiei, istoriei sau civilizaţiei. Malko bănuise mereu că Jane se îndrăgostise puţin de el. De vreo câteva ori la seratele dansante de la Liezen, ea se lipise cam tare de el pentru o femeie cuminte. Dar nu merseseră niciodată mai departe. El a luat primul avion spre Frankfurt, simţindu-se cu adevărat răscolit. Vestea pe care i-o dăduse Jane îl tulburase cu adevărat. Îndopată cu tranchilizante, tânăra americancă se putea abţine din plâns.

— M-au urcat într-un avion şi m-au dus departe de Atena de parcă mi-ar ascunde ceva... Henry nu mi-a spus niciodată nimic. Vreau să fiu sigură că cineva îl va răzbuna. Vă rog să vă duceţi acolo şi să aflaţi adevărul. Am încredere în dumneavoastră...

Malko nu avusese curajul să discute mai mult. Nu putea să contrazică o femeie aflată în starea lui Jane. Surâsul ei abia ivit pe buze în clipa în care ieşea pe uşă îl recompensase cu vârf şi îndesat. Îl sunase din Centrala de la Frankfurt pe David Wise, şeful Departamentului Planuri, omul de care depindea, cerându-i permisiunea să se ducă la Atena. Până la urmă, americanul consimţise, dar bineînţeles cu condiţia ca Malko să ia imediat legătura cu cel care îl înlocuise pe Henry Eagleton la Atena şi să se supună cu stricteţe instrucţiunilor acestuia. Malko se gândea

în acelaşi timp că Jane, aflată în stare de şoc, vedea un complot în acea stare de lucruri în care nu erau decât nebunie şi agitaţie. Dar cel puţin el o va calma... Îl luase cu el pe turc mai mult ca să-l plimbe decât în credinţa că ar exista în realitate o teamă...

Malko se întreba cum arăta Don Richard, omul care îi trimisese maşina. La telefon, păruse extrem de cordial, dar cu tipii din CIA nu se ştia niciodată...

*

* *

— Preţurile sunt ca la Paris, poluarea ca la New York, canicula din Bahrein, traficul ca la Rio, aceasta este Atena, începu Don Richard cu un zâmbet binevoitor.

Malko îl aprobă din cap. Ţinuta americanului contrasta în mod izbitor cu a lui. Era îmbrăcat în tricou şi în pantaloni din pânză. Îl fascina intensitatea privirii albastre care nu era niciodată zâmbitoare.

Părul tuns scurt, corpul musculos şi mişcările pline de vioiciune îl trădau cât de colo pe ofiţerul civil. Biroul său se afla la primul etaj al Ambasadei americane, lângă cel al lui Henry Eagleton. Prin geamurile fumurii se zărea pâcla provocată de zăpuşeala ce acoperea Atena.

— Am văzut lucruri şi mai rele, oftă Malko. Bagdad, Santiago... Apropo, aveţi noutăţi în legătură cu cazul lui Eagleton?

În ochii albaştri nu se zări nicio sclipire. De douăzeci de minute de când Malko se afla acolo, discutaseră despre orice altceva, dar nu aduseseră vorba despre asasinat. Câteodată, Don Richard se juca cu fermoarul „Eclair” al borsetei de care nu se despărţea niciodată. Malko simţea că nu este în apele lui. Nu prea avea încredere. Schiţă un zâmbet vag, şi se şterse cu arătătorul la nasul de boxer.

— Este adevărat. Am primit un mesaj de la Langley în legătură cu asta... Nu ştiam că l-aţi cunoscut pe bietul Henry. Am înţeles că vreţi să o liniştiţi pe soţia lui. (Clătină din cap.) Puteţi să-i spuneţi că facem tot ce ne stă în puteri. Şi grecii, pe de altă parte. Însă pentru moment, ancheta nu a dat niciun rezultat, absolut nimic.

— De ce l-au ucis? îl întrebă Malko.

Americanul îşi scărpină gânditor bărbia, apoi se uită la Malko

cu ochii lui albaştri şi sinceri.

— Nu ştiu, mărturisi el. Cu toate că sunt la curent cu tot ce se întâmplă în centrală.

Malko simţea că interlocutorul nu era în apele lui. Insistă:

— Nu aveţi nicio bănuială. Nu este totuşi o crimă personală… Este un „inside job”. O ştiţi la fel de bine ca şi mine.

Această referire la cunoaşterea problemelor din lumea paralela păru să-l descumpănească puţin pe Don Richard.

— În fine, zise el, avem două ipoteze. Venit acum trei luni, Henry a fost însărcinat cu lichidarea vechilor reţele. Numeroşi membri din Poliţia militară. Unii dintre ei nu au fost mulţumiţi… Au lucrat mult pentru noi. Au vrut să se răzbune.

— Credeţi că l-ar fi ucis pe Henry Eagleton pentru câteva mii de drahme? îl întrebă Malko sceptic.

Don Richard închise brusc fermoarul borsetei.

— Nu cred… Dar se găsesc mulţi ţicniţi. Eu am altă ipoteză. Ruşii ar face şi pe dracu’ în patru ca să scoată Grecia din NATO. Pentru asta, nu trebuie decât să picure puţin venin în relaţiile dintre Atena şi Washington. Ştiu că Troşkin, rezidentul KGB, manipulează o grămadă de grupuleţe stângiste. Cu acest asasinat au vrut să ne strice relaţiile cu grecii. Cu puţin timp înainte, s-a petrecut un incident bizar…

Americanul îi povesti pe scurt articolul apărut în *Athens News,* apoi încheie:

— Cunosc din sursă sigură că în spate se află nişte stângişti. Este perfect pentru pregătirea loviturii. Înţelegeţi…

— Înţeleg, spuse Malko.

Nu era totul chiar atât de clar.

— Ce părere au Serviciile greceşti? insistă el.

Don Richard îşi arătă superbii dinţi albi într-un surâs binevoitor.

— Veţi afla imediat. Mi-am asumat responsabilitatea să organizez o masă la care l-am invitat pe generalul Agathiou, şeful KYP. Astfel, veţi putea să vă faceţi o părere înainte să vă duceţi s-o liniştiţi pe Jane Eagleton… Ne întâlnim cu el la *Yacht-Club.* Dacă sunteţi liber, fireşte…

— Sunt liber, spuse Malko căruia nu-i plăcu deloc aluzia la apropiata lui plecare. Vasăzică nu prea îl tolerau. Nefiind decât un „colaborator” al CIA, administraţia nu prea îi acorda încredere. În orice caz, Compania avea mania secretelor. Don

Richard se uită la ceas.

— Ar trebui să plecăm. Aţi văzut cum se circulă. Mai întâi trebuie să trecem pe la sediul KYP, care se află în centru, apoi să ne ducem la *Yacht-Club,* în apropiere de Pireu.

Părăsind ambasada, care semăna cu o copie japoneză a unui templu grec cu coloanele pătrate, Malko mai puse o întrebare:

— A existat un martor, şoferul. Nu a dezvăluit nimic?

Don Richard clătină din cap în timp ce se urca în Ford:

— Dacă l-aţi cunoaşte pe Leonidas... E cam debil. Îşi aminteşte că erau doar ei trei şi că au fugit cu maşina. A fost atât de şocat, încât a trebuit să-i dăm două săptămâni de concediu. Grecii l-au interogat, dar nu au obţinut niciun rezultat... Ştim doar că unul dintre ucigaşi a vorbit în greceşte... Lucru care elimină o sumedenie de supoziţii. Ca de exemplu, palestinienii sau un comando venit din America de Sud...

— Dar de ce nu din Lună? oftă Malko.

Coborau în tăcere pe Vassilissis Sofias. Deodată, Richard zise:

— O treabă ca asta nu a putut fi făcută decât de un serviciu important, de aceea mă gândesc la KGB...

— Firește, admise Malko. Apropo, i-aţi spus generalului grec că lucrez pentru Companie?

Americanul îi zâmbi caustic.

— Prietene, oamenii din KYP ne sunt prieteni, ne aflăm într-o ţară aliată care face parte din NATO...

— Judecând după ce i s-a întâmplat lui Henry, nu este prea evident, observă Malko.

*
* *

— Ce poveste îngrozitoare! Henry mi-a fost un vechi şi foarte bun prieten.

Generalul Agathiou scutura mâna lui Malko fără intenţia de a-i da drumul. Cu mustăcioara lui tunsă scurt, Malko îl asemănă cu Hitler, dar mai volubil, mai afabil, mai exuberant... Era îmbrăcat în civil. Biroul era încărcat cu dosare, iar altele erau aşezate în teancuri pe podea. Notele de serviciu se îngălbeneau pe pereţi, iar un climatizor atârnat deasupra ferestrei făcea un aer călduţ. Din biroul de alături se auzea ţăcănitul unei maşini de scris.

— Încă nu am reuşit să ne instalăm, se scuză grecul, dar ne vom muta în curând.

Clădirea veche şi roşiatică, ce găzduia Serviciile Speciale greceşti, avea cinci etaje şi era situată pe strada îngustă Bouboulinas, în apropiere de Şcoala Politehnică şi de o biserică recent construită. Agenţii greci îşi înghesuiseră maşinile pe două străduţe care se înfundau şi care încadrau clădirea păzită de soldaţii ce stăteau în gherete vechi, cu pereţii scorojiţi.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

Generalului Agathiou îi pieri pe loc toată veselia.

— Domnul Richard are copiile tuturor rapoartelor mele. Nu am mai aflat nimic. În ciuda promisiunilor... Primul-ministru în persoană ne-a cerut să facem tot ce putem ca să-i găsim pe asasinii domnului Eagleton, dar nici noi nu putem face minuni.

— Cu toate astea, interveni Malko, nu au acţionat singuri. Le-a trebuit o maşină, arme, oameni care să cerceteze zona, ca să poată ascunde vehiculul. Asta presupune complici.

Mattiaki clătină din cap cu tristeţe.

— Ştiu. Însă informatorii noştri nu ne-au raportat nimic. În acest moment, noi anchetăm mediile de simpatizanţi ai EOKAB. Ciprioţii pot să între în Grecia doar cu cartea de identitate şi este foarte greu să-i supraveghem. Domnul Eagleton a lucrat în Cipru. Poate că şi-a făcut duşmani acolo.

Iată încă o pistă. Don Richard îl asculta cu respect pe generalul grec. Acesta ocoli biroul şi îi zâmbi lui Malko.

— Mă întristează să vorbesc despre bietul Henry. Am fost împreună cu câteva minute înainte de a muri... Mă tem că va dura ceva timp până vom afla adevărul. Soţia mea ne va însoţi la *Yacht-Club.* M-am gândit că va fi mai plăcut decât o masă numai între bărbaţi.

Grecul nu voia să mai lungească vorba în legătură cu acest subiect. Malko îl urmă pe coridoarele murdare din sediul KYP. Se simţea frustrat. Doar nu traversase întreaga Europă ca să sărute mâna nevestei generalului grec. Îşi închipuia deja figura ei ştearsă. Ştia că nu vor mai discuta despre cazul Eagleton, fiindcă va fi de faţă şi o persoană din afara serviciului.

*

* *

Briza care venea dinspre larg ciufulea părul lung şi blond al

Nafsikăi Agathiou. Privirea lui Malko alunecă în josul fermoarului care îi închidea rochia albastră din jerseu de sus până jos, despărţindu-i sânii impresionanţi. Nu-i venea să creadă că această femeie apetisantă era soţia unui militar de carieră... Jerseul se mula pe şoldurile pline şi pe coapsele lungi şi grele. Ea puse picior peste picior, arătându-şi genunchii rotunzi... De când îl cunoscuse pe Malko, nu deschisese gura, ci sorbea încet din uzo şi mânca măslinele mari, negre... Părea că se plictiseşte din cale-afară. Generalul Agathiou ridică paharul cu uzo.

— Bine aţi venit în Grecia!

Malko făcu şi el la fel din politeţe. Cel puţin, localul era plăcut. Construit pe un vârf de stâncă, *Yacht-Club* se înălţa deasupra mării, iar terasa semăna cu puntea unui vapor. În dreapta, se zăreau cargourile ancorate în portul Pireu, iar în stânga, coasta plată care ducea până la Capul Varkiza. De acolo, Atena părea ca un conglomerat cenuşiu de maghernițe de unde se ridicau câteva coloane... şi colina pe care era Partenonul. Li se aduseră tradiţionalele aperitive: roşii, castraveţi, ceapă şi delicioasa telemea de capră.

Nafsika începu să mănânce cu poftă. Uneori, Malko surprindea privirea lui Don Richard aţintită asupra pieptului fantastic, dar întorcea repede capul în altă parte. Grecoaica se prefăcea că nu observă reacţiile pe care le stârnea... Iar soţul ei mânca şi vorbea întruna. Despre ambarcaţiunile cu pânze, despre politică, despre turiştii care invadau Grecia începând cu luna iunie. Vorbea o engleză fără cusur... Li se aduseră chiftelele, aromate şi picante. Generalul turna întruna vin în paharul lui Malko.

— Este vin de Samos, zise el făcându-i cu ochiul. Excelent pentru virilitate.

Don Richard zâmbi puţin jenat. În Kentucky nu se vorbeau asemenea treburi în faţa unei doamne. Însă Nafsika părea că nici nu aude. Singura ei grijă era să nu îşi înmoaie părul în mâncare... Vinul de Samos trebuie să fi avut pe puţin paisprezece grade. Chiar dacă nu era chiar un afrodiziac, era un somnifer excelent... Numai câteva mese mai erau ocupate. Când li se aduseră cafelele turceşti, generalul se uită la ceas şi zise:

— Vă rog să mă scuzaţi câteva clipe, trebuie să verific dacă mi-au schimbat vela. Vaporul meu este aici, jos.

Se ridicase deja în picioare. *Yacht-Club* se găsea chiar deasupra unui port micuţ rezervat membrilor clubului. Vinul de Samos îşi făcuse efectul asupra lui Malko. Îl durea capul.

— Ştiţi cumva unde aş putea să mă spăl pe mâini? întrebă el.

— Jos, răspunse generalul, la capătul culoarului. Revin imediat.

Don Richard îşi aprinse un trabuc. Un avion decolă de pe aeroport şi se înălţă pe cer, lăsând o dâră albicioasă în urma lui. Malko se duse la toaletă, lăsându-l singur pe american cu doamna Agathiou. Era mai degrabă dezamăgit. Dejunul nu adusese nicio noutate.

*
* *

Îşi dădu cu apă pe faţă şi nu se şterse ca să se răcorească. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă minerală Vichy. Era singur în toaleta de la *Yacht-Club*, ascunsă undeva la capătul coridorului cu pereţii lambrisaţi cu mahon, aflată cu două etaje mai jos, exact sub terasă.

Împinse uşa şi se pomeni pe culoarul liniştit. Parcă se afla într-un submarin. În aceeaşi clipă, uşa din faţa lui se deschise şi fu cât pe ce să se ciocnească de Nafsika Agathiou. Tânăra femeie se opri zâmbind stânjenită. Ea făcuse acelaşi lucru ca Malko.

— Să ne întoarcem sus, propuse el zâmbindu-i.

— Pe aici, zise tânăra. Este o scară care duce direct pe terasă.

Era direcţia opusă faţă de cea din care venise Malko. El o urmă, iar ea deschise o uşă care dădea într-un coridor perpendicular, care se termina la trei metri mai încolo.

Nafsika ajunse prima la capăt. Ea încercă să deschidă uşa, dar strigă dezamăgită şi se întoarse spre Malko.

— E încuiată.

Ea reveni şi Malko se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă. Ea ajunse în dreptul lui, se strecură într-o parte ca să evite atingerea, apoi se opri brusc şi inexplicabil. Malko îi întâlni privirea pentru întâia oară. Era intensă, fierbinte, insistentă.

— Trebuie să ne întoarcem în partea cealaltă, spuse ea.

Vocea era slabă, cu o modulaţie metalică ciudată. Nu se clintea din loc. Din cauza coridorului prea strâmt, erau foarte apropiaţi unul de celălalt. Buzele groase rămaseră întredeschise, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva.

Un val de adrenalină îi invadă brusc arterele lui Malko şi avu senzaţia unei descărcări electrice când îşi apropie faţa de chipul grecoaicei, iar gura o atinse uşor pe a ei. Buzele cărnoase se deschiseră mai mult, iar limba suplă şi docilă o întâmpină pe-a lui. Sărutul lor dură mult timp, dar nu îşi atinseră trupurile. Apoi, un imbold îl împinse cu violenţă pe Malko şi se lipi de corpul cu forme pline, atingându-i pieptul somptuos, apoi coborî mâinile şi îi cuprinse talia fină. Nafsika îşi desprinse numaidecât gura de a lui fără să scoată un cuvânt, uitându-se la el cu privirea pierdută şi tulbure.

— Nu! protestă ea în şoaptă. Să mergem.

Grecoaica încercă să-l târască de mână către ieşire. Însă, în loc să se lase, Malko o împinse spre uşa încuiată, cu pântecele zvâcnind de dorinţă. Câteva clipe, se luptară în tăcere, apoi, aproape accidental, el găsi o uşă care se deschise, făcând-o pe Nafsika să-şi piardă echilibrul. Era un loc strâmt, luminat doar de becurile de pe coridor. Malko strivi buzele cărnoase ale grecoaicei care păru că se pierde din nou înghesuită între perete şi Malko. El se afla în pragul orgasmului.

Apucă cheiţa fermoarului cu un gest ferm, căruia Nafsika păru la început să nu-i opună rezistenţă, şi trase în jos, desfăcându-i rochia pe toată lungimea, dând la iveală sutienul şi slipul din nailon alb. În jurul taliei, chiar sub buric, avea un lanţ gros din aur roşu, cu zalele alungite. Nafsika încercă să-l respingă cu prea puţină convingere. Pe de o parte, se temea să nu fie descoperită, iar pe de alta, această situaţie insolită o excita.

— Nu, să mergem, zise ea în şoaptă.

Mâinile lui Malko urcară din nou spre sâni şi îi cuprinse, simţind pielea moale şi elastică. Nafsika tresări din tot corpul şi îi îndepărtă mâinile cu un gest neaşteptat, apoi îşi acoperi pieptul cu braţele şi murmură:

— Nu aşa!

Malko nu insistă şi coborî mâinile spre pântecele plat. Ţinând ochii închişi şi braţele strânse la piept, Nafsika nu se mai apăra deloc. El înlătură cu uşurinţă obstacolul din nailon alb, iar femeia tresări când se simţi pătrunsă, apoi se lipi strâns de el. Gemu, iar degetele lungi atinseră fiecare părticică din corpul lui. Gura ei o acapară pe a lui. Amândoi fură zguduiţi în acelaşi timp de un spasm care îi ţintui şi mai tare unul în celălalt. Rămaseră nemişcaţi, tăcuţi, epuizaţi de orgasmul bestial. În fine, Nafsika

se desprinse încetişor, înfăşurându-se cu poalele rochiei din jerse, cu privirea încă înceţoşată şi cu părul în ochi. Ea îşi închise fermoarul pe bâjbâite şi îl luă pe Malko de mână.

— Cred că ne caută, observă ea cu voce normală.

Când ajunseră pe coridorul principal, lui Malko îi sări inima din piept. Uşa era descuiată. Era aproape sigur că adineauri nu fusese. Oare cine îi văzuse? În timp ce înaintau, încercau să-şi recapete figura de dinainte. O dată ce plăcerea a trecut, trebuiau să revină pe pământ. Aproape că tocmai o violase pe soţia şefului Serviciilor Speciale greceşti… Şi ce era mai rău, o făcuse într-un loc public. Scara era pustie. Şi terasa la fel. Lui Malko îi venea să între în pământ. Deodată, chelnerul se apropie de Nafsika şi îi spuse câteva cuvinte în greceşte. Ea se întoarse către Malko, dar fără să fie tulburată.

— Au plecat. Soţul meu avea o întâlnire. Vom lua un taxi.

*

* *

Nafsika se aplecă şi mângâie şuviţele blonde ale lui Malko, acum cuminte şi rezervat.

— Vedeţi, portul acela mic se numea Turcolimanos. De când cu neînţelegerile din Cipru, a fost botezat Microlimanos… Grecii au devenit xenofobi…

Plecaseră de la *Yacht-Club* cu un taxi, iar acum mergeau de-a lungul cornişei Faliron care domina coasta. Malko se simţea totuşi stânjenit de acest noroc chior. Se pare că vinul de Samos i se urcase la cap grecoaicei, dar şi lui.

— Credeţi că am fost puţin indiscreţi? o întrebă el. Soţul dumneavoastră nu este gelos?

Vorbeau în engleză. Nafsika îi surâse cu melancolie.

— Ah, nu are importanţă. Înainte trăiam ca să iubesc. Acum. Trăiesc numai pentru plăcerea mea. Mattiaki ştie. E doar vina lui. M-a umilit şi mă simt frustrată.

Se opri, de parcă ar fi vorbit prea mult, apoi adăugă:

— De altfel, dumneavoastră m-aţi violat. Prin urmare, sunteţi un violator!

Galant din fire, Malko nu o întrebă prin ce întâmplare se întâlniseră pe coridor.

— Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim în împrejurări mai puţin… haotice, zise el.

— Ştiu şi eu… răspunse ea evaziv. Staţi mult în Atena?

— Nu ştiu, mărturisi el. Aş vrea să aflu ce se ascunde în spatele asasinării lui Henry Eagleton. Am fost prieteni… Dar se pare că nimeni nu ştie nimic.

Pe chipul Nafsikăi trecu o umbră de tristeţe.

— A fost unul dintre prietenii mei, spuse ea. Era foarte bun. Am ţinut mult la el.

Îşi puse picior peste picior şi îşi acoperi maşinal genunchii rotunzi cu rochia. Se pare că amintirea şefului Centralei CIA o tulburase. Acum taxiul mergea de-a lungul ţărmului. Trecură pe lângă hipodrom, apoi o luară la stânga pe largul bulevard Sygrou, îndreptându-se spre centrul Atenei. Malko se gândi iarăşi la Jane Eagleton.

— Nafsika, începu el, soţia lui Henry mi-a cerut să vin la Atena pentru că ea crede că i se ascunde ceva în legătură cu moartea lui. Dumneavoastră ce credeţi?

Nafsika îşi dădu pe spate părul blond care îi acoperea faţa.

— Nu am idee. Nu ştiu nimic.

— Nici soţul dumneavoastră…

— Nu vorbeşte niciodată cu mine despre serviciul lui. Ne întâlnim foarte puţin.

— De ce v-a invitat astăzi?

— Nu ştiu.

Brusc, pe Malko îl apucă un chef nebun să străpungă carapacea de indiferenţă a acestei femei, care nu-i dezvăluise decât latura ei fizică.

— De ce aţi venit?

Ea ridică din umeri uşor cu un zâmbet vag.

— De curiozitate. I-am auzit pe Henry şi pe Mattiaki vorbind despre dumneavoastră.

Mai rămăsese doar un kilometru până în centru.

— Ascultaţi-mă, spuse Malko, trăiţi în acest mediu. Nu se poate să nu cunoaşteţi pe cineva care ar putea să mă ajute. Vreau să aflu mai multe despre moartea lui Henry.

— Ei bine, dacă vreţi să aflaţi toate bârfele, întâlniţi-vă cu Elias Ypirou, zise ea deodată.

— Cine este?

— Un ziarist.

— Unde l-aş putea găsi?

— Nu ştiu unde locuieşte, dar vine în fiecare seară în piaţa

Kolonaki, la o cafenea situată mai sus, pe partea stângă. Toţi chelnerii îl cunosc. (Ea zâmbi cu ironie.) Chiar dacă nu-l găsiţi, nu veţi regreta că v-aţi dus acolo.

— De ce?

Nafsika zâmbi şi mai mult.

— Este un loc tare drăguţ din cartierul Kolonaki, un soi de Saint-Germain-des-Prés al nostru. Noi îi spunem „bideul”; fiindcă aici vin toate femeile dornice de aventuri…

— Credeţi că ziaristul acesta ştie ceva despre Henry?

— Circulă peste tot, spuse Nafsika dispreţuitoare.

Cu cât se apropiau mai mult de centru, cu atât circulaţia era mai densă. Le trebuiră zece minute ca să ajungă în Piaţa Constituţiei. Îndată ce maşina opri, Nafsika deschise portiera. Acum redevenise femeia demnă de la început. Regretând buzele cărnoase, Malko avu senzaţia că mai era încă în ea.

— Când o să vă revăd? o întrebă el.

Ea se gândi câteva clipe.

— Încă nu ştiu dacă mai am chef să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Vă voi telefona la hotel. La ce cameră staţi?

— 406.

Ea zâmbi şi coborî din maşină.

— Bine, o să încerc să-mi amintesc.

Ea se îndepărtă fără să se întoarcă. Însă toţi bărbaţii aflaţi pe terasele de lângă hotel urmăreau cu privirea silueta albastră. Malko îşi simţea capul greu. Acum trebuia să treacă la lucruri mai serioase. Se întrebă dacă nu cumva apetisanta Nafsika ştia ceva despre asasinarea lui Henry Eagleton. Sau îl trimitea la acel ziarist doar ca să scape de întrebările lui? Cel mai bun mijloc de a afla acest lucru era să se ducă să se convingă singur. Dar nu îşi făcea prea multe iluzii.

Capitolul III

Elias Ypirou îl apucă repede de părul creţ pe adolescentul care stătea în genunchi lângă canapea şi îl dădu la o parte cu brutalitate. Acesta căzu pe mocheta roasă, se sprijini într-o mână, apoi se ridică imediat cu un amestec de furie şi de teamă

în ochii negri. În ciuda nasului turtit şi frunţii înguste, trăsăturile, totuşi regulate, îi dădeau o anumită frumuseţe.

— *Scata!*[6] izbucni el.

— Crezi că nu am văzut când mă scotoceai în buzunar, canalie mică ce eşti! spuse în şoaptă Elias Ypirou. Îţi pierzi timpul de pomană, căci nu am bani la mine. Iar eu ţi-am promis cinci sute de drahme. Haide, vino!

Sprijinit într-un cot, înfăşurat într-un halat verde cam jegos, deschis în faţă, era nerăbdător ca tovarăşul său de ocazie să-şi continue treaba pe care o întrerupsese. Îi ştia doar numele mic, Spiros, când îl culesese de lângă piaţa Omonia ca să-l aducă acasă pentru „siestă”.

Adolescentul privea cu dezgust burta adipoasă, străbătută de o dungă de păr negru, straturile de grăsime care se revărsau până pe coapse şi capul cu părul zburlit al bătrânului ziarist. Părul negru şi rar avea cu totul alt aspect când era pieptănat. Dar, aşa ciufulit, arăta îngrozitor. Ochii mici şi negri ca nişte nasturi fixau gura tânără cu un aer incredibil de pofticios.

— Ei, te hotărăşti o dată!

Spiros se strâmbă cu dezgust. În loc să se aplece spre burta păroasă, se ridică în picioare şi zise dispreţuitor:

— *Pousti*.[7]

Elias Ypirou sări de pe canapea dintr-o singură mişcare, cu buzele strânse semănând cu o linie, cu bărbia turtită şi tremurând ca o piftie. Ce nenorocire! Când micul vagabond începuse să-l mângâie în maşină, îl şi pârlise de o sută de drahme! Ridică mâna ca să-l pălmuiască, însă acesta se feri repede şi alergă până la birou, de unde înşfăcă o scrumieră masivă şi o agită în faţa ziaristului. Acesta se întrebă deodată dacă nu cumva i se întinsese o cursă. Stătu pe gânduri, căci infirmitatea de la picior îl împiedica să se apere repede. Poliţia greacă îi mai trimisese deja pe cap câţiva tineri extrem de amabili, dar care erau minori, aducându-i astfel într-o grămadă de neplăceri…

— Fugi de-aici că puţi, făcu Spiros.

Rămase pe gânduri, cu scrumiera în mână. Elias Ypirou încerca să-şi înăbuşe furia, cu mâinile adânc băgate în buzunarele halatului. Siesta lui se dusese pe apa sâmbetei din

6 *La dracu’ (n.a.)*

7 *Poponarule (n.a.)*

cauza mucosului ăstuia. Acum trebuia să scape de el.

Boxerul lui se ridică anevoie. Şchiopăta şi el la fel ca stăpânul său. Elias avusese acum câţiva ani, în Peloponez, un accident de maşină. Gurile rele spuneau că îşi schilodise câinele din gelozie, dar nu se ştie sigur...

În clipa în care voia să se îndrepte spre birou, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Simţi imediat un ghem în stomac. Nimeni nu-l deranja în timpul siestei. Privi speriat fereastra deschisă care se găsea vizavi de birou. Dădea spre un teren viran care mărginea drumul în pantă. Cu un gest hotărât, îi arătă fereastra efemerei sale cuceriri.

— Cară-te!

Dacă tânărul avea să strige, începeau din nou necazurile... După o scurtă ezitare, băiatul lăsă scrumiera din mână şi sări pe fereastră. Era fericit că a câştigat cu uşurinţă o sută de drahme şi că l-a speriat pe bătrânul homosexual. Uşurat, Elias Ypirou se jură că nu va mai avea de-a face cu asemenea mucoşi. Se duse la uşă în vârful picioarelor, întrebându-se cine îndrăznea să-l deranjeze la ora trei a după-amiezei.

*
* *

— Domnul Ypirou?

Ochii mici şi negri nu îşi pierdură expresia dispreţuitoare.

Ziaristul abia întredeschise uşa. Uşurarea pe care o simţi când văzu că nu este un poliţist fu atât de mare, încât tresări de plăcere la vederea străinului blond care stătea în uşă. Era un vis de necrezut. De aceea nu îi trântise uşa în nas.

— Sunt Elias Ypirou, zise el. Ce doriţi?

— Mark Brown, redactorul-şef de la *Time Magazine* mi-a spus să vin la dumneavoastră, îi explică Malko.

— Ah, da, făcu Ypirou.

Îl cunoştea vag pe Brown, care îi comanda din când în când acte pe care le plătea bine. Din cauza metehnelor sale, Elias era mereu în căutare de câteva sute de drahme. Cu cât înainta în vârstă, cu atât micile bucurii îl costau mai scump.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el cu mai multă amabilitate.

— Am fost trimis în Grecia de *Time Magazine* ca să întreprind o anchetă, îi explică Malko. Cred că dumneavoastră m-aţi putea

ajuta. Iar revista este dispusă să plătească bine această poveste...

Găsise numele lui Brown în *Time,* crezând că Ypirou îl cunoştea foarte bine şi că nu avea să verifice.

Elias Ypirou îl observa în tăcere, sprijinindu-se de uşă. Nu îi scăpa nimic din ceea ce se întâmpla în capitala Greciei. Dar nu avea dreptul să scrie mare lucru. Poliţia greacă îl ţinea bine în hăţuri, iar numeroasele ziare străine, al căror corespondent era, nu prea erau la curent cu soarta lui.

— Nu ştiu dacă pot să vă ajut cu ceva, nu mă deplasez prea mult...

— Aş putea totuşi să intru cinci minute?

Ziaristul deschise uşa fără tragere de inimă. Din fericire, băiatul nu lăsase nicio urmă. Mirosul de încăpere neaerisită şi de holtei bătrân îl izbi pe Malko în nări. Elias Ypirou merse şchiopătând până la birou şi se aşeză ca să pară cât mai serios.

— Ce subiect vă interesează? îl întrebă el.

Malko luă un aer cât mai nevinovat.

— Mi s-a cerut să scriu un articol despre moartea lui Henry Eagleton.

Bătrânul pederast se făcu mic de tot. Ochii îi jucau în cap, bărbia îi tremura şi îşi frământa mâinile. Privirea lui se goli de orice expresie.

— Ziarele au scris mult despre asta, admise el pe un ton mieros. Pot să vă pun la dispoziţie tot ce am decupat.

— Fireşte, zise Malko, dar eu aş dori ceva nou. *Time Magazine* este dispus să vă plătească cu o mie de dolari pentru o informaţie beton. În Statele Unite, povestea asta a făcut mare vâlvă.

Elias Ypirou clătină cu hotărâre din cap.

— Nu am auzit nimic. Ştiu doar că primul-ministru a fost întors pe dos şi că poliţia face tot ce îi stă în puteri.

Mai avea puţin şi îi citea comunicatul oficial. Malko îşi aţinti privirea pe o cutie gri din metal care zăcea lângă birou. Acolo trebuie să-şi păstreze Elias toate secretele.

— Un om ca dumneavoastră ştie cu siguranţă mai mult decât s-a scris în ziare, insistă el.

Elias Ypirou scutură din cap cu un mârâit care putea să însemne orice. Avea prea multă experienţă ca să nu simtă că ancheta pentru *Time Magazine* era doar o acoperire. Întâlnise de

foarte multe ori „ziarişti” de teapa lui Malko. Era sigur că lucra pentru un „Serviciu” din clipa în care acesta pomenise numele lui Henry Eagleton.

Dar pentru care dintre ele? El nu îndrăznea să schimbe cu ataşatul lugoslaviei nici cele mai mărunte informaţii. Şi pe englezi îi avusese drept clienţi. Ca să se revanşeze, trebuia să furnizeze puţine informaţii şi pentru KYP...

Era sigur că bărbatul care se afla în faţa lui sau lucra pentru americani, sau era un provocator. Totul era posibil în combinaţiile bizare din lumea paralelă. Trebuia să fie prudent. Poate că ar fi un mijloc de a-l stoarce de ceva bănuţi, simţindu-se bine împreună.

Malko îl observa în timp ce simţea că stă în cumpănă. Ca să-l smulgă din gândurile lui, scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari şi o puse pe birou.

— Voi veni şi diseară, spuse el.

Elias Ypirou nu se atinse de bani, dar ochii lui negri căpătară o lucire vie.

— Veniţi pe la nouă în piaţa Kolonaki, zise el. Voi fi la cafeneaua de mai sus. Pe dreapta, vizavi de vânzătorul de căzi. Dar nu vă promit nimic. Afacerea asta este un mister.

Îl conduse pe musafir la uşă. Lui Malko îi fu greu să suporte strângerea de mână vâscoasă a ziaristului.

— Noroc, zise el.

Imediat după ce închise uşa, Elias Ypirou luă bancnota şi o puse într-un sertar. Emoţia provocată de această vizită neprevăzută îl făcu să uite de „siesta” lui nereuşită. Deşi afacerea Eagleton era periculoasă, putea să tragă din ea un oarecare profit.

Luă un carneţel negru vechi şi slinos şi scrise o listă cu numere de telefon. Înainte de toate, trebuia să se informeze. Avea o vagă idee, însă nu aprofundase problema fiindcă nu îl interesase.

*

* *

Piaţa Kolonaki era ca un plan înclinat mărginit de cafenele cu terase ce invadau centrul unuia dintre cele mai pitoreşti cartiere din Atena. Era un amestec între Montmartre şi Saint-Germain-des-Prés, o reţea de străduţe înguste dominată de Muntele

Lycabetos, aflat la doi paşi de centrul oraşului.

Instalat confortabil într-un fotoliu de pânză, Malko privea trecătorii şi oamenii aşezaţi în preajma lui. Erau tot ţelul de persoane: de la perechile de tineri şi bătrânii care mâncau îngheţată, până la femeile singure care nu îşi arătau vârsta şi păreau prea cuminţi ca să fie serioase. Vizavi era o vitrină plină cu nişte superbe căzi violet. În cafenele, oamenii se înghesuiau în faţa televizoarelor. Bărbaţii singuri se plimbau de colo-colo prin piaţă, urcând şi coborând neobosiţi, măsurând cu priviri arzătoare toate femeile. Printre obişnuiţii cafenelelor, se mai nimerea câteodată câte o burgheză adevărată, în căutarea unei aventuri discrete. Malko lăsă îngheţata care se topea, fixându-şi privirea pe o fiinţă ce apăru de pe strada Patriarchou Ioakim.

Era o Electră superbă, îmbrăcată în negru, ceea ce făcea să-i iasă şi mai mult în evidenţă coama de păr blond. Era Nafsika Agathiou.

Ea înainta cu paşi lenţi, nepăsătoare. Detaşată, superbă, cu formele pline, ascunse de faldurile unei rochii drepte, gen sac. Malko sări din fotoliul lui.

— Nafsika!

Ea tresări de parcă nu l-ar fi recunoscut şi o lucire de îngrijorare îi străbătu privirea, apoi în fine, îi zâmbi. Era un surâs destul de indiferent.

— Oh, bună ziua! Nu v-am văzut, recunoscu ea. Nu mă uit niciodată când trec pe lângă cafenele, altfel bărbaţii cred că sunt în căutare de aventuri. Garajul meu este mai jos de piaţă, de aceea sunt obligată să o străbat.

Gânguritul ei o făcea şi mai fermecătoare. Grecii nu puteau să pronunţe literele „g” şi „j”.

— Permiteţi-mi să vă ofer o îngheţată, o invită Malko.

Grecoaica clătină din cap.

— Oh, nu, mulţumesc, nu vreau să mă vadă cineva aici. Ştiţi, nu este un loc frecventat de lumea bună.

Malko se uita amuzat la rochia gen sac.

— Rochia asta mă face să uit ce corp superb aveţi, observă el. E păcat să-l ascundeţi.

Nafsika păru deodată stânjenită.

— Oh, dar mie îmi place, spuse ea, ador să port rochii largi. Ştiţi, mi-e ruşine de pieptul meu…

Malko îşi amintea de gestul ei ciudat de la *Yacht-Club.* Se pare

că ea uitase complet că, doar cu câteva ore mai devreme, făcuseră dragoste. El observă cu sinceritate:

— În orice caz, negrul vă vine de minune.

Avea doar două bijuterii. Un inel mare cu cap de leu şi o brăţară din aur la mâna stângă deasupra cotului, care se termina cu un cap de şarpe. De data asta, pe buzele cărnoase ale grecoaicei înflori un zâmbet încântător.

— *Efkaristo*[8]*.* Când eram actriţă, jucam deseori roluri de văduvă. Ştiţi, sunt o grămadă de roluri dintr-astea în teatrul grecesc… Trebuie să plec, sunt aşteptată.

În clipa în care Malko se pregătea să-i dea întâlnire, Elias Ypirou se ivi de după colţ, cu câinele în lesă. Se îndreptau spre ei, şchiopătând amândoi. Şi Nafsika îi zărise. Ea făcu un pas înapoi, de parcă nu ar fi vrut să fie văzută cu Malko.

— Aţi fost deja la Elias Ypirou? îl întrebă ea cu o voce mult mai rece.

— Da, zise Malko.

Nafsika îşi scuturã coama blondă.

— Mi-a fost jenă să vă vorbesc despre el. Este un „iafka”, un turnător şi un mincinos. O să vă îndruge verzi şi uscate. Feriţi-vă de el.

Plecă fără să-i strângă mâna, coborând panta spre piaţă. Era o Electră impunătoare şi inaccesibilă. Imediat, un tânăr chipeş şi subţirel, care contemplase până atunci nişte reviste porno la un chioşc de ziare, începu să o urmărească.

Malko se aşeză în fotoliu în acelaşi timp ce Elias Ypirou. Ziaristul puse câinele la picioare. Îşi fixă asupra lui Malko ochii mici şi acuzatori, apoi spuse pe un ton plin de amabilitate:

— E o căldură îngrozitoare. La mine pe stradă, oamenii dorm pe terasă.

Scoase o batistă în carouri şi îşi tamponă fruntea. Sub umbrarul cafenelei era mult mai răcoare. Nafsika dispăruse în josul pieţei Kolonaki. Pe Malko, persoana ei îl intriga. Nu reuşea să-şi dea seamă dacă aventura de la *Yacht-Club* fusese doar imboldul unei femei frustrate sau o mică plăcere planificată şi voită. Nafsika şi generalul Agathiou formau o pereche ciudată. Malko se gândi la uşa deschisă. Oare grecul îşi dăduse seama că soţia lui îl înşelase? Se pare că Nafsika ducea o viaţă tumultuoasă. Vocea acidă a lui Elias îl făcu să tresară.

---

8 *Mulţumesc (n.a.)*

— Ştiţi cine este femeia cu care aţi vorbit?

— Da, am cunoscut-o la un cocteil, zise Malko. Ştiu că este măritată cu un ofiţer grec. A trecut pe lângă cafenea şi i-am dat bună ziua.

— Este soţia generalului Agathiou, preciză Ypirou. Conduce Serviciile Speciale greceşti. Dar este o târâtură. Este mereu în căutare de cotoiaşi… La vârsta ei, ar trebui să-i fie ruşine…

Malko se abţinu să zâmbească văzând cât de vexat era bătrânul homosexual.

— Şi soţul ei o lasă? întrebă el.

— Bărbatu-său… El e…

Ypirou tăcu, de parcă ar fi vorbit prea mult, apoi spuse cu un aer dezgustat:

— Oricum, dacă huiduma asta bătrână le place tinerilor…

— Se pare că a fost o artistă de cinema, nu-i aşa? întrebă Malko.

— Ştiţi de ce a făcut filme? ţinu să precizeze cu răutate Elias. Fiindcă a fost prima aventură a tânărului rege! După aceea, el a impus-o. Mai târziu, s-a culcat cu toată Atena. A avut sute de amanţi.

Poftă bună! Malko era puţin dezamăgit.

— Aţi reuşit să aflaţi ceva? întrebă el.

Ziaristul îşi frecă automat bărbia nerasă.

— Nu încă, dar poate că voi afla ceva mâine.

Malko nu arătă că era interesat. Era prea frumos. Se hotărî să facă pe avocatul diavolului.

— Trebuie să fie foarte greu pentru dumneavoastră, observă el, mai ales că cei de la poliţie au promis o recompensă de zece milioane de drahme. Dar nu au obţinut niciun rezultat.

— Elias Ypirou croncăni aproape vesel.

— Sunt oameni pe care nu-i interesează banii. Iar alţii sunt gata să vorbească, dacă nu se pomeneşte nimic despre ei.

Malko rămase tăcut, meditând la spusele ziaristului. Exista o şansă la o mie ca să afle ceva, dar trebuia să o încerce. Pentru prima zi, se descurcase binişor. Bătrânul homosexual îşi necăjea câinele care stătea covrig cu vârful bastonului, mormăind pentru sine. După aceea se ridică, fără se să fi atins de îngheţata pe care o comandase.

— Mâine la aceeaşi oră. Dar să fiţi discret. Guvernul grec este foarte mâhnit de această poveste. Nu spuneţi nimănui că eu vă

furnizez informaţiile.

— Bineînţeles, îi promise Malko.

Ypirou se îndepărtă şchiopătând în sus spre piaţa Kolonaki, lăsându-l pe Malko perplex. Abia aştepta ziua de mâine. Cineva din Atena ştia precis cine îl omorâse pe Henry Eagleton.

O femeie machiată prea mult se aşeză într-un fotoliu foarte aproape de Malko şi îşi puse picior peste picior. Îngheţata lui se topise de tot, transformându-se într-o pastă verzuie. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la hotel şi să-l caute pe Krisantem. Se ridică, gândindu-se la Nafsika Agathiou. Oare unde se ducea la nouă seara?

*

* *

Malko cercetă mesajele pe care i le dădu recepţionerul. Printre ele era şi o invitaţie la cină de la Don Richard pentru diseară. Două mesaje de la centrală care îi cereau să sune la castelul său din Liezen şi unul de la Krisantem care îi spunea că s-a dus să se plimbe. Nimic pasionant.

Toată ziua citise diferite ziare din Atena ca să vadă ce s-a mai publicat în legătură cu asasinarea lui Henry Eagleton, începând fireşte cu *Athens News.* Peste tot găsise oameni amabili care îi traduseseră articolele din greacă. Nu găsi mare lucru, doar supoziţii care mai de care mai extravagante. În afară de „omuleţii verzi", toată lumea era acuzată, de la KGB, la palestinieni. Iar în a cincea zi de la asasinat, se lăsă o tăcere, inexplicabilă. Ziarele nu mai scriau niciun rând... Ca şi cum această poveste nu s-ar fi întâmplat. Malko îşi arătase mirarea faţă de un ziarist de la *Kathimerini,* dar acesta îi zâmbi cu înţelegere.

— Guvernul a dat ordin să nu se mai pomenească nimic despre această poveste.

Era imposibil să mai afle ceva. Malko se îndreptă spre cabina telefonică din capătul holului şi îl sună pe Don Richard ca să-i spună că nu va veni la cină. Avea întâlnire cu Elias Ypirou. Americanul fu extrem de amabil, nu pomeni despre dispariţia lui cu Nafsika, îl asigură că generalul Agathiou îl simpatiza şi că săptămâna viitoare va da un dineu în onoarea lui, bineînţeles, dacă va mai fi în Atena. Malko îi promise americanului că se vor întâlni în weekend. Nu discutară despre Henry Eagleton, de

parcă ar fi fost un subiect tabu.

Până diseară trebuia să-şi omoare timpul în vreun fel. Malko urcă în camera lui, enervat că nu avea nicio veste de la Nafsika.

*

* *

Bătrânul lustragiu fără un picior termină de făcut pantofii lui Malko exact în clipa în care Elias apăru din susul pieţei Kolonaki târât de câinele său. Ziaristul se aşeză cu grijă în fotoliul din pânză şi se strâmbă când îşi întinse piciorul.

— Se schimbă vremea, observă el.

Comandă imediat o îngheţată de fistic şi un *Pitzilistra*[9], apoi începu să-i povestească lui Malko despre ororile din timpul verii greceşti: turiştii care îi invadau precum lăcustele, canicula, lipsa peştelui şi cât de tare i se umflau picioarele. Lui Malko nu-i păsa cât de rău era vara în Atena şi nici că străzile aveau pante abrupte. Până la urmă nu mai suportă.

— Aţi reuşit să aflaţi ceva despre Henry Eagleton? îl întrebă el. Din păcate nu am prea mult timp.

— În acest caz, avem nevoie de timp, replică pe un ton sec Elias Ypirou. Ne aflăm deja în Orient.

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze lui Malko importanţa timpului, luă o porţie mare de îngheţată cu fistic şi o lăsă să se topească în gură. Când simţi că Malko ajunsese la capătul răbdării, spuse rar:

— Un vechi prieten de-al meu a binevoit să-mi dea o informaţie… (Dar se corectă imediat.) Nu despre asasinat, fireşte…

— Atunci, despre ce? îl întrebă Malko exasperat.

Ypirou se aplecă spre el, aproape atingându-i obrazul cu buzele subţiri, de parcă în cafenea bântuiau numai spioni.

— Se pare că l-au identificat pe unul dintre tipii care au participat la omor şi că vor să-l aresteze. Dar încă nu sunt siguri… S-ar putea să facă parte din „Rigas Fereos”, Tineretul Comunist al Partidului din Interior.

— Cum aţi reuşit să aflaţi acest lucru? îl întrebă Malko neîncrezător.

Elias făcu un gest evaziv.

— Joc domino cu un fost ofiţer în Poliţia Militară. Acum este

9 *Sirop de mentă (n.a.)*

pensionar, dar şi-a păstrat multe relaţii... De la el am aflat. Prietenii lui ştiu o grămadă de lucruri. V-am spus că guvernul vrea să facă lumină în acest asasinat.

— Aveţi idee despre ce este vorba?

Ypirou dădu din cap cu o lucire de voioşie în ochii lui mici şi negri.

— Da. Am şi adresa lui.

Capitolul IV

Brusc, Malko nu mai văzu căzile violet, preacinstitele femei elegante şi perechile de oameni în vârstă care stăteau la mesele de lângă el. O maşină se porni să claxoneze cu frenezie la stopul care tăia în două piaţa, acoperind celelalte zgomote. Grecii erau împătimiţii semnalizării.

Liniştit în aparenţă, Malko revăzu în minte chipul răvăşit de durere al lui Jane Eagleton şi capul de focă al prietenului său. Informaţia stoarsă de la Elias Ypirou ar apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor din Grecia. De ce i-ar fi dat-o tocmai lui? Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ziaristul preciză pe un ton sever:

— Fireşte că nu veţi putea folosi acest nume înainte de a deveni public în mod oficial. Altminteri, vom avea amândoi de suferit.

— Când îl vor aresta?

Elias Ypirou zâmbi în colţul gurii.

— Nu cred că va fi arestat. În acest moment, ar fi greu să judece un grec pentru asasinarea unui american. Chiar dacă este comunist. După cele întâmplate în Cipru şi ajutorul american acordat turcilor...

— Ce va face poliţia în acest caz?

Ziaristul gesticulă peste masă.

— Poate că se vor debarasa de el în mod discret.

Era verosimil, însă adevărul nu s-ar afla niciodată. Malko nu stătu pe gânduri.

— Puteţi să-mi daţi numele şi adresa?

Fără să spună nimic, Ypirou scoase din buzunar o hârtie împăturită în patru şi o strecură sub degetele lui Malko. Acesta o

despături şi citi: „Michaeli Kitrou, 126 Odos Karapanou, Glyfada.”

— Este ultima casă de la poalele dealului, preciză grecul. Strada Karapanou urcă perpendicular cu ţărmul. Seamănă mai mult cu un drumeag.

— Dumneavoastră v-aţi dus acolo?

— Nu, dar cunosc Glyfada.

— Sunteţi absolut sigur că informaţia e bună?

— Absolut.

— Cât vreţi? îl întrebă Malko.

Elias Ypirou făcu o mutră de mare senior.

— Oh, pentru mine, nimic. Dacă aţi putea să-i daţi câteva mii de drahme prietenului meu. Ar fi încântat. Pensia lui nu este prea mare, iar viaţa s-a scumpit mult.

— Dar aţi pierdut timp pentru mine…

— Oh, nu face nimic, spuse el cu amabilitate, eu sunt un bătrân care nu prea are nevoie de nimic. Sunt bucuros că v-am ajutat. Noi, jurnaliştii, trebuie să ne ajutăm. Mi-aţi dat deja o sută de dolari.

Întinse mâna şi o aşeză lângă cea a lui Malko. Poate printr-o minune… Dar Malko stătea ca un sloi de gheaţă. În jurul lor, perechile se întâlneau şi se despărţeau. Lustragiul striga. Era o căldură înăbuşitoare, dar căzuseră câţiva stropi de ploaie. Elias Ypirou îşi retrase mâna şi spuse cu răceală:

— Nu pomeniţi nimic despre mine. Şi străduiţi-vă să nu vă apară articolul imediat.

Malko scoase din buzunar două bancnote de o sută de dolari şi i le strecură ziaristului. Acesta le luă, atingându-i uşor degetele. Era de-a dreptul scârbos. Ochii lui mici îi jucau în cap. Când Malko vru să plătească, el făcu un gest nobil.

— Nu, lăsaţi! Mai treceţi pe aici, poate mai aflu ceva.

Se îndepărtă şchiopătând, trăgând după el câinele beteag, care mergea la pas cu el, apoi dispăru în piaţă. Malko nu reuşi să-şi facă o părere. Bătrânul jurnalist era omul maşinaţiilor şi îl combinaţiilor. Pur şi simplu, putea să stoarcă ceva bani de la Malko.

Ori anumite persoane voiau ca asasinii lui Henry să fie descoperiţi. Nu era cazul Serviciilor greceşti şi nici al americanilor din CIA. Malko se bucură că era şi Krisantem cu el.

*

* *

— Da, nu avansăm deloc!

În ochii albaştri ai lui Don Richard se citea o vădită dezamăgire. Malko se simţi aproape ruşinat că îi punea ia îndoială sinceritatea. La urma urmei, agenţii CIA din Atena ar fi trebuit să fie la fel de nerăbdători să-l răzbune pe Henry Eagleton ca pe Jane sau pe el. Tulburat de dezvăluirea din seara trecută, îl întrebase pe american dacă Serviciile greceşti aflaseră ceva nou. Cum Richard îi telefona în fiecare dimineaţă lui Agathiou, nu putea să-i scape nimic. Cu condiţia ca grecii să-i spună tot.

— Poate până la urmă, îi vom găsi pe vinovaţi, spuse Malko.

Don Richard clătină din cap în timp ce se juca cu borseta. Se pare că era întotdeauna pregătit de plecare.

— Poate că au murit deja. Dacă aş fi răspuns eu de o asemenea operaţiune, nu aş fi lăsat în urma mea nişte executanţi care să se aşeze la masa tratativelor. Compania ne pompează toate informaţiile, dar nu ne spune chiar tot ce scrie în dosare. Poate că Henry avea totuşi o tinichea de coadă…

Oricum, se gândi Malko, cineva minţea. Ori Ypirou, ori Serviciile greceşti, ori bărbatul din faţa lui…

— Aţi obţinut şi dumneavoastră nişte informaţii? întrebă Don Richard cu un aer detaşat.

Malko dădu din cap în semn că nu avea.

— Aţi fost cu mine când am mâncat cu generalul Agathiou… M-am mulţumit să citesc toate ziarele, dar nu am găsit cine ştie ce. Trebuie să reuşesc să o liniştesc pe Jane Eagleton, nu-i aşa?

Americanul îl aprobă.

— Fireşte.

Malko se aştepta să-i pomenească de Nafsika, însă nu aduse vorba. Tot el aruncă undiţa în apă.

— Am întâlnit-o pe nevasta generalului aseară, în Kolonaki…

— În Kolonaki!

Don Richard părea de-a dreptul surprins. Malko se grăbi să adauge:

— Era în trecere. Am schimbat doar câteva cuvinte.

— E o femeie al naibii de frumoasă, zise Don Richard cu convingere, dar eu cred că mariajul lor nu merge prea bine. Rareori este văzută în compania lui. Nici nu e de mirare, căci el

locuieşte pe velierul lui. Ea preferă bungalourile de la hotelul *Astir,* în Vouliagmeni. Este mai confortabil aşa. (El zâmbi cu subînţeles.) Ar trebui să vă invite şi pe dumneavoastră. Este foarte plăcut un weekend acolo.

Malko profită de ocazie.

— Până atunci, aş dori să mă plimb puţin, dar mi-e teamă să nu mă rătăcesc. Mi-aţi spus că şoferul lui Henry este în concediu. Aş putea să-l folosesc câteva zile. Dacă îmi daţi adresa lui. Ar mai câştiga şi el nişte bani.

— Bună idee, zise Don Richard pe un ton indiferent.

Dar se vedea că nu era sigur că era într-adevăr o idee bună. Malko simţi că ezită, după privirea lipsită de expresie şi după încordarea subită, apoi apăsă pe un buton.

— Suzie, adu-mi adresa lui Leonidas.

Se întoarse către Malko şi adăugă:

— Nu are telefon, trebuie să vă duceţi la el. Stă pe undeva prin Plaka.

— Îl găsesc eu.

Don Richard îşi luă borseta şi îi întinse mâna.

— Veniţi mâine la cină? Trebuie să veniţi neapărat. Soţia mea ţine morţiş să vă cunoască. Nu a văzut niciodată un prinţ în carne şi oase...

*

* *

De-abia se putea circula pe străduţa îngustă Tripodon, aglomerată cu tarabagii care ajungeau până în mijlocul ei. Mulţimea de turişti de toate naţiile se înghesuia să cumpere oribilele suveniruri sub privirile avide ale negustorilor. Din când în când, câte o turistă zărea Acropole printre acoperişurile magherniţelor înghesuite din Plaka şi ofta de încântare. Primele zile de caniculă au declanşat şi deschiderea sportului naţional: vânătoarea de turişti. În acest sens, Plaka era zona cea mai bogată în vânat, în afară de suveniruri şi de zecile de birturi deghizate în cafenele.

În timp ce îl căuta pe Leonidas, Malko refuză oferta unui negustor care îi prezenta un ceainic din secolul al XVIII-lea, dar lucrat cu o zi înainte, apoi se opri la numărul 46.

Era o cocioabă dărăpănată care găzduia la parter un negustor de pantofi. Pătrunse pe un coridor negricios în care mirosea a

ceapă prăjită şi a ulei de măsline, apoi urcă o scară ale cărei trepte trebuie să fi fost contemporane cu Acropole. Bătu la singura uşă de pe palier. Se auzi zgomot de paşi grei şi uşa se deschise, în cadrul ei apărând o namilă ştirbă, cu faţa rotundă şi plăcută. Era îmbrăcat cu o cămaşă de corp pătată şi un pantalon fără formă. Se uita la Malko ca la Zeus. În spatele lui, pe masă se vedea o bucată de pâine, brânză telemea şi o sticlă de vin.

— Dumneavoastră sunteţi Leonidas?

— *Nai*,[10] făcu namila.

— Bună ziua, continuă Malko, vin din partea domnului Richard de la ambasadă.

Lui Leonidas îi luă cam un minut până să-i ajungă informaţia la creier, apoi îi zâmbi încântat.

— Ah, da! făcu el. Are nevoie de mine?

Malko zâmbi.

— Nu el, ci eu. Caut un şofer cu experienţă pentru câteva zile. Domnul Richard mi-a spus că sunteţi în concediu până la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Dacă vrea domnul Richard, spuse grecul cu teamă.

— Domnul Richard vrea, afirmă el. Am nevoie de un şofer bun care să vorbească englezeşte.

Leonidas zâmbi.

— Şi eu vreau. Nu am nicio treabă, dar nu am maşină.

— Voi închiria una, spuse Malko. De când puteţi să începeţi?

Leonidas se uită la pâine şi la brânză.

— Mâine dimineaţă. Trebuie să mă duc la sora mea care este bolnavă fiindcă i-am promis.

Engleza lui era destul de ezitantă, dar se înţelegea. Malko reuşi să-şi ascundă nedumerirea. Asta însemna aproape douăzeci şi patru de ore de la aflarea informaţiei în legătură cu asasinarea lui Henry Eagleton. În acest caz, aşteptarea prezenta întotdeauna un pericol. Dar avea nevoie de Leonidas ca să întreprindă vizita la domiciliu. Şoferul era singura persoană care ar putea să-i recunoască pe asasinii americanului.

Malko puse alături de brânză două bancnote de cinci sute de drahme ca să-l ademenească mai bine.

— Acesta este un avans. Apropo, ştiţi, eu sunt un vechi prieten de-al lui Henry…

Leonidas clătină din cap îndurerat.

---

10 *Da (n.a.)*

— Bietul domn Eagleton! Era atât de amabil. Este îngrozitor. Mi-a fost teamă că mă vor omorî şi pe mine. Doamna Eagleton ţipa! (Oftă.) Am avut numai necazuri. Poliţia m-a interogat ore în şir… Voiau să afle dacă ştiam ceva. De parcă eu aş fi vrut să-l omor pe domnul Eagleton… În fine, după trei zile, m-au lăsat în pace…

— Şi la ambasadă aţi avut neplăceri?

— Oh, nu, făcu Leonidas, toată lumea s-a purtat foarte frumos cu mine.

— Dar aţi spus că aţi avut multe neplăceri.

Şoferul lăsă capul în jos, ca un copil prins cu minciuna.

— Este vorba de seara în care domnul Eagleton… unde s-a ajuns, aveam întâlnire cu o fată. O angajată a ambasadei. Ca să luăm masa împreună. Fireşte că nu am putut să mă duc şi nici să o anunţ. De atunci, ea nu a mai vrut să iasă cu mine…

Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— Sunt multe fete în Atena, Leonidas. Nu e sfârşitul lumii.

Şoferul rămase năuc, uitându-se în gol şi spuse bosumflat:

— Dar era foarte frumoasă. Eu nu ştiu cum să mă port cu femeile, sunt timid. Ea a venit la mine în timpul cocteilului pentru aniversarea bietului domn Eagleton. Altminteri, nu aş fi îndrăznit niciodată să o invit la cină.

Ceva făcu „clic” în creierul lui Malko.

— Cu ce se ocupă la ambasadă? îl întrebă el.

— Lucrează la Serviciul pentru vize, răspunse Leonidas, încântat că vorbea despre cucerirea lui. Este foarte frumoasă, înaltă, brunetă, cu părul creţ…

Trebuie să fi fost îngrozitoare… Dar ceva îi chinuia mintea lui Malko. O intuiţie, poate.

— I-aţi spus că îl duceţi pe domnul Eagleton acasă? îl întrebă el.

— Bineînţeles, făcu Leonidas. Şi că mă întorc după o jumătate de oră. Domnul Eagleton nu mă reţinea niciodată seara. Ea m-a întrebat dacă eram liber după aceea. Voiam să o duc la un local de pe drumul care duce la Kessariani, fiindcă acolo au caracatiţă…

— Şi cum se numeşte minunea asta? îl întrerupse Malko.

Brusc, Leonidas tăcu mirat, cu un aer disperat.

— Nu-mi mai aduc aminte! mărturisi el cu amărăciune. Nu mai ţin minte nimic. Dar…

— Nu face nimic, îl linişti Malko. Spuneţi-mi, credeţi că bărbatul care a tras în domnul Eagleton era grec?

Leonidas lăsă capul în pământ ruşinat.

— Domnule, începu el, am spus în depoziţie că nu ştiu, fiindcă poliţia nu voia să rămână scris. Dar era un grec.

Ca să-şi mai ridice moralul, Leonidas luă o bucată de brânză şi îi spuse lui Malko cu gura plină:

— Să nu spuneţi nimănui, altfel, voi avea probleme.

— Nu vă fie teamă, îl asigură Malko. Vă aştept mâine dimineaţă la ora nouă la hotelul *Grande-Bretagne.* Ne întâlnim în hol.

— Unde doriţi să mergem? îl întrebă şoferul. La Cap Sounion?

— Trebuie să-i fac o vizită cuiva din Glyfada. Răspunse Malko.

Capitolul V

Un aparat Boeing 747 al companiei Scandinavian Airlines trecu pe deasupra măslinilor cu trenul de aterizare scos şi făcând un zgomot infernal în clipa în care se aşeză pe pistă. Leonidas opri. Strada Karapanou, care până nu demult fusese un drum cu pământ, se împărţea în două. Imediat, maşina fu invadată de cântecul a mii de greieri. Malko se aplecă şi zări pe partea stângă o casă ascunsă după un pâlc de măslini.

— Pe acolo, îi spuse el lui Leonidas.

Şoferul porni iar ascultător. Mercedesul 220 închiriat se hurduca pe bolovanii de pe drum. Un alt avion trecu pe deasupra lor asurzindu-i.

Lângă Leonidas, Elko Krisantem asuda în tăcere. În urma lor, scânteiau apele albastre ale golfului Saronikos. Drumul şerpuia pe coasta dealului pleşuv, cultivat cu măslini piperniciţi. După cotitură, casa le apăru brusc în faţă. Malko se aplecă spre Leonidas.

— Opriţi o clipă.

Apoi continuă în turcă pentru Krisantem:

— Elko, tu coboară şi prefă-te că faci pipi, dar fă ocolul casei.

Malko o cerceta. La parter, se zărea un garaj în care se afla o maşină. Nu era nimeni prin preajmă. La uşa de la intrare, se

ajungea pe o scară exterioară.

— Prietenul meu va continua drumul pe jos, îi explică Malko lui Leonidas. Porniţi.

Leonidas demară şi nu îl văzu pe Krisantem scoţând de la brâu vechiul său pistol Astra ca să verifice dacă era încărcat. Malko îşi strecurase şi el pistolul extraplat sub cămaşă, cu un glonţ pe ţeavă. Bine că nu îi controlaseră bagajele de mână pe aeroport. La început, ideea lui fusese simplă. Dacă Leonidas îl recunoştea pe ucigaş, Malko intenţiona să-l ducă direct la Ambasada americană, la Don Richard. Krisantem se făcuse nevăzut în şanţurile de pe terenul stâncos. Leonidas se opri în faţa garajului şi se întoarse spre Malko:

— Să vă aştept?

— Nu, spuse Malko, veniţi cu mine.

Văzând că Leonidas rămase surprins, el preciză:

— Nu ştiu dacă oamenii la care am venit vorbesc engleza.

Coborâră amândoi, iar Malko cercetă maşina care se afla acolo, un Fiat crem în stare proastă, cu număr grec de înmatriculare. După aceea, cei doi urcară scara şi Malko bătu la uşă. În afară de maşină, nu era nici un alt semn de viaţă. Mai bătu o dată, dar fără rezultat. Încercă atunci clanţa şi, spre marea lui surpriză, uşa se deschise.

Restul se petrecu atât de repede, că nici nu avu timp să reacţioneze. Nu voise să scoată pistolul ca să nu-l sperie pe Leonidas. Uşa parcă fusese aspirată în interior. Avu răgazul să zărească un bărbat ghemuit vizavi de uşă, cu o mitralieră cu ţeava scurtă îndreptată spre el, cu faţa bronzată şi crispată. Mai degrabă ghicise decât să vadă că străinul apăsase pe trăgaci şi se aruncă într-o parte. Împuşcăturile păcăniră sacadat, sec, asurzitor, apoi îl auzi pe Leonidas ţipând. În patru labe pe scară, el îşi scoase pistolul şi îl văzu pe şofer prăbuşindu-se pe peronul îngust; în aceeaşi clipă, se auzi un geam spart şi altă rafală. Malko se năpusti la uşă, fiind cât pe ce să se împiedice de corpul nemişcat al şoferului. Nefericitul de el fusese nimerit în frunte. Ochii deja împăienjeniţi fixau cerul albastru în timp ce un firişor de sânge se prelingea până la bărbie. Se auzi zgomotul surd al pistolului Astra al lui Krisantem şi un ţipăt de femeie.

Malko ieşi pe uşă cu un salt maşinal, cu toţi muşchii contractaţi, aşteptându-se să audă imediat altă rafală, şi îşi simţi sufletul la gură. Aproape că se ciocni de Krisantem care

trecu printre cioburile ferestrei cu arma în mână şi cu o zgârietură mare pe obraz. Încăperea se umpluse de mirosul acru al prafului de puşcă. Malko zări o coamă roşcată dispărând pe o scară interioară şi îndreptă arma strigând:

— Stai pe loc!

Coama de păr dispăru şi o rafală păcăni de pe scară, forţându-l pe Malko să se lipească de perete. Fugarii încercau să ajungă la garaj.

— Să coborâm! îi strigă el lui Krisantem.

Malko ieşi păşind peste corpul lui Leonidas. Krisantem venea în urma lui. În garaj se auzi huruitul unui motor. Malko sări ultimele cinci trepte o dată şi se ghemui acolo, lucru care i-a salvat viaţa. Fiatul vechi plecă glonţ din garaj, condus de fata roşcată.

Malko îi văzu clar profilul cu pomeţii înalţi lucind în lumină, „cocul şi maxilarul puternic. Rafala trasă de însoţitorul lui trecu pe deasupra lui, iar gloanţele se loviră de zidul din spate, într-un nor de tencuială.

Malko şi Krisantem traseră în acelaşi timp în maşina care se îndepărta. Dar aceasta dispăru foarte repede după o curbă. Malko se ridică şi privi cadavrul lui Leonidas. Îşi înăbuşi furia.

— Nemernicul! izbucni el.

— *Bok Soyou!*[11] scrâşni Krisantem ca un ecou.

Krisantem se întristă şi mai tare. Amândoi se gândeau la Elias Ypirou. Frumoasă cursă le-a întins!

Dacă nu era Krisantem, şi-ar fi lăsat şi el oasele pe aici. Cu alte cuvinte, ziaristul îl trimisese cu sânge rece la moarte... Se duse din nou în casă şi o inspectă repede, dar nu găsi nimic interesant decât cartuşele goale şi un încărcător uitat împreună cu două grenade şi nişte notiţe în arabă. Malko le luă şi le vâr în buzunar. Krisantem îşi tampona zgârietura. Îşi aţinti privirea întunecată spre Malko.

— Alteţa Sa este rănită?

Chiar şi atunci când se afla în pericol, era extrem de ceremonios. Malko îşi privi haina plină de praf şi pantalonul sfâşiat. Tâmplele îi zvâcneau. Voia să afle de ce fusese trimis la moarte. Precis că Elias Ypirou nu acţionase din proprie iniţiativă.

— Elko, începu el, cred că trebuie să-i facem cuiva o vizită urgentă.

---

11 *Împuţitul! (n.a.)*

O lucire de bucurie străbătu ochii turcului. În sfârşit, avea să-şi pună în aplicare calităţile. Malko se uită după un telefon, dar în zadar. Trebuia să-l anunţe numaidecât pe Don Richard! Dacă poliţiştii auziseră focurile de armă, nu vor întârzia să apară. În orice caz, aveau ce să declare despre moartea lui Leonidas. Îl durea sufletul să abandoneze aici cadavrul şoferului, dar nu avea încotro.

— Să mergem, spuse el.

Înainte de a pleca, Krisantem fu nevoit să lovească aripa din spate a Mercedes-ului cu o bară de fier ca să poată ieşi de acolo... Fiatul îl lovise când ieşise din garaj. Prezenţa femeii roşcate îl intriga pe Malko. Ce căuta ea într-o capcană organizată? Necunoscutul îl primise cu mitraliera fără să-i lase timp să spună ceva... Îl mai intrigau şi notiţele în limba arabă. Poate că Ypirou va răspunde la toate aceste întrebări.

*
* *

Malko coborî cele câteva trepte care duceau la uşa biroului lui Elias Ypirou şi se opri o clipă înainte de a suna. Auzea vocea ziaristului care vorbea cu cineva la telefon. Respiră uşurat. Tot drumul se temuse ca Ypirou să nu fi fugit. Însă, în aparenţă, cei care au pregătit capcana nu avuseseră timp să-l avertizeze. Se oprise în drum ca să-l anunţe pe Don Richard că i se întâmplase un accident neplăcut în timpul căruia Leonidas îşi găsise moartea. În strânsă legătură cu asasinarea lui Henry Eagleton.

Închisese, lăsându-l pe american fără grai.

Cel puţin, dacă era oprit de poliţie, ambasada va avea grijă de soarta lui. În clipa în care ziaristul punea receptorul în furcă, Malko apăsă butonul soneriei. Îl auzi pe Elias bombănind şi târându-şi picioarele până la uşă. O întredeschise ca să arunce o privire afară. Dacă Malko ar fi avut cea mai mică îndoială în legătură cu vinovăţia lui, s-ar fi evaporat numaidecât. Bărbia îi căzu, iar ochii mici şi negri părură că se duc în fundul capului. Mărul lui Adam sălta şi cobora cu repeziciune, apoi croncăni cu voce sugrumată:

— Ah, dumneavoastră eraţi! Îmi făceam siesta. Ce s-a întâmplat?

Era atât de înspăimântat, încât nici nu-i trecu prin cap să închidă uşa.

— Trebuia să vă văd, spuse Malko cu o amabilitate de gheaţă.

— Nu acum, bâigui Ypirou, nu sunt îmbrăcat.

— Nu face nimic, zise Malko pe un ton dulceag.

Krisantem se ivi în spatele lui cu o figură ameninţătoare, iar ziaristul slobozi un ţipăt strangulat şi încercă din răsputeri să închidă uşa. Prea târziu, însă, căci turcul o împingea şi el cu toată puterea. Ypirou se luptă câteva clipe gâfâind din cauza efortului, apoi cedă cu un ţipăt de şoricel. Cei doi bărbaţi intrară şi închiseră uşa în urma lor. Elias Ypirou se înfăşură în halatul lui verde şi jegos, apoi îi ameninţă:

— Plecaţi de-aici!

Elko Krisantem făcu un pas către grec, iar acesta nu mai zise nici „pis”. Câinele care dormea într-un colţ se ridică şi veni să-l miroasă pe turc dând din coadă. Se pare că puţin îi păsa de soarta stăpânului său. Ziaristul începu brusc să urle:

— Demos! Şo pe el!

Însă Demos, după ce îi linsese mâna lui Krisantem, se duse să se culce şchiopătând. Malko îşi spuse că ceea ce se spunea despre animale era adevărat... Numai elefanţii aveau memorie. Ciufulit şi năucit, Elias Ypirou veni în faţa lui, străduindu-se să-şi păstreze un pic de demnitate.

— Ce doriţi? De ce aţi intrat cu forţa?

Văzând că Malko nu spune nimic, recurse la alt argument:

— Ar trebui să vă fie ruşine să speriaţi astfel un bătrân, gemu el. Aţi putea fi băiatul meu.

— Ferească-mă Dumnezeu de o asemenea grozăvie, făcu Malko.

Conştient de demnitatea stăpânului său, Elko Krisantem nu se putu abţine să nu-i tragă bătrânului grec un şut în tibie făcându-l pe acesta să urle. Turcul se năpusti la fereastă să o închidă. Ziaristul se trânti într-un fotoliu. Malko se proţăpi în faţa lui.

— Am fost acolo unde m-aţi trimis, începu el. La aşa-zisul asasin al lui Henry Eagleton. Dar ne-au aşteptat. Şoferul meu a fost împuşcat în cap, iar eu am scăpat printr-o minune. Cine v-a spus să mă trimiteţi la moarte şi de ce?

— Nu înţeleg ce spuneţi, gemu Ypirou. Lăsaţi-mă în pace. Nu ştiu nimic, am vrut să vă fac un serviciu. Acum trebuie să scot câinele...

Abia mai respira... Elko Krisantem se învârtea în jurul lui ca un bucătar care voia să scoată o langustă din bazinul ei. Malko zise

cu veselie:

— Încă nu vi l-am prezentat pe prietenul meu. Este turc…

Mărul lui Adam al lui Ypirou se plimba în sus şi-n jos cu repeziciune şi îi aruncă o privire care îi cerea îndurare lui Malko. Un firicel de salivă se prelingea la colţul buzelor.

— Vă jur că nu ştiu nimic, se tângui el.

Krisantem se apropie, îl smulse din fotoliu cu o singură mână şi îl târî până la canapea, unde îl obligă să se întindă pe spate. Paralizat de groază, Ypirou de-abia mai rezista. Malko avea oroare de brutalitate, dar nu avea de ales. Ziaristul îl trimisese cu bună ştiinţă la moarte şi trebuia să afle de ce.

— Vă încăpăţânaţi degeaba, spuse el. Krisantem este în stare să facă şi pietrele să vorbească.

— Eu sunt infirm, gemu Elias. Nu-mi faceţi rău.

— *Orospu cocugu!*[12] spuse Krisantem cu amabilitate în timp ce îşi scotea şnurul din buzunar.

Smulse cu o singură mână halatul de pe el care se rupse. Elias Ypirou sughiţă gâtuit.

*

* *

— Opriţi-vă! Eu nu ştiu nimic. O să mă omorâţi.

Malko întoarse privirea în altă parte, ruşinat şi îngreţoşat deopotrivă. Ypirou zăcea pe canapea pe halatul lui zdrenţuit. Era gol-puşcă, obscen şi abject şi cu părul lipit de obraji din cauza transpiraţiei.

Krisantem se apropia de final. Înnodase şnurul în jurul membrului şi al testiculelor jurnalistului şi strânse nodul trăgând de un capăt al lui. Ypirou se arcui brusc pe spate, de parcă ar fi vrut să facă podul, apucând cu mâinile pernele şi străduindu-se să ridice şoldurile cât mai sus. Durerea nu era prea mare, dar gâfâia deja, mai mult de frică.

— Minţiţi! strigă Malko.

Elias Ypirou bigui:

— Vă jur pe mama mea că nu am ştiut nimic. Tot ce v-am spus a fost adevărat. Poate că v-au luat drept poliţişti…

— Cine este informatorul dumneavoastră?

În loc să răspundă, ziaristul izbucni în plâns. Fără un cuvânt, Krisantem mai strânse puţin laţul. Ypirou urlă. Malko îi făcu

12 *Fiu de căţea! (n.a.)*

semn turcului să înceteze. Voia să-l intimideze pe ziarist, nu să-l tortureze. Elias Ypirou îşi dădu ochii peste cap şi leşină. Krisantem mai slăbi strânsoarea ca să evite stricăciunile ireparabile ale anatomiei grecului.

— Fii atent, Elko, îi atrase atenţia Malko.

Turcul ridică din umeri.

— În Coreea, îi interogam astfel ore întregi pe chinezi şi nu păţeau nimic. Alteţa Sa…

Chinezii aveau probabil ligamentele mai bune decât ale grecilor. Malko se aplecă deasupra feţei asudate a bătrânului pederast.

— Am oroare să vă supun unui asemenea tratament, însă, dacă nu ar fi existat un concurs fericit de împrejurări, acum eram mort din cauza dumneavoastră. Trebuie să-mi spuneţi adevărul.

Un firicel de salivă pe prelingea pe buzele subţiri ale grecului. Acesta îl fixa pe Malko cu ochii lui cât un nasture, plinii de groază şi murmură cu o voce abia auzită:

— Nu pot să vă spun numele. Este un prieten. Iar el vă va spune acelaşi lucru ca şi mine. Lăsaţi-mă în pace.

Malko se uita perplex la bătrânul pederast. Nu părea în stare să reziste interogatoriului lui Krisantem. La urma urmei poate că spunea adevărul.

Dacă omul care trăsese în el era într-adevăr unul dintre asasinii lui Henry Eagleton, ar fi putut să-i confunde pe el şi pe Krisantem cu poliţiştii greci… În orice caz, acum era liber cine ştie pe unde…

— Lasă-l, Krisantem, îi ordonă Malko.

Cu părere de rău, turcul desfăcu laţul. Ypirou începu să-şi maseze imediat părţile dureroase.

— M-aţi minţit, gemu Elias Ypirou, în timp ce îşi masa sexul.

— Cu ce anume v-am minţit? întrebă Malko.

— Nu sunteţi ziarist.

Malko preferă să nu-i răspundă. La ce bun ar fi făcut-o? Cu un simplu telefon dat la *Time Magazine,* Ypirou ar fi descoperit adevărul.

— Am avut nevoie de aceste informaţii, spuse el. Mai am şi acum.

Elias Ypirou se ridică şi îi aruncă lui Malko o privire neagră.

— Nu vreau să fiu amestecat în treburile dumneavoastră. Mai

bine mi-aţi fi spus adevărul decât să-mi turnaţi gogoşi că sunteţi jurnalist.

— Spuneţi-mi ce altceva mai ştiţi despre asasinarea lui Henry Eagleton? întrebă Malko.

— Nimic! se răsti Ypirou. Şi chiar dacă aş şti ceva, tot nu v-aş spune, fiindcă ţin la viaţa mea!

Se ridică, se înfăşură în halat, se duse şontâc-şontâc la uşă şi o deschise.

— Căraţi-vă, acum, scrâşni el, şi nu mai călcaţi pe aici niciodată.

Era sfârşitul unei frumoase prietenii. Malko şi Krisantem nu mai insistară. Ypirou trânti furios uşa în urma lor, apoi se întoarse la câine. Fără un cuvânt, se apropie de el şi îi trase un şut în burtă. Animalul scheună jalnic şi se făcu covrig. Ziaristul îl mai lovi până când piciorul sănătos începu să-l doară, apoi se opri gâfâind şi înjurând printre dinţi.

Apoi se aşeză din nou la birou tremurând încă de teamă şi de furie şi ridică receptorul. Dar rămase cu el în aer, neştiind ce să facă în continuare.

*

* *

— Este neplăcut, chiar foarte neplăcut.

Don Richard, stând cu mâinile pe biroul gol, clătina din cap cu tristeţe. Malko îi povestise ce se petrecuse în Glyfada.

— Ce vi se pare neplăcut? îl întrebă el. Că Leonidas a murit sau că au încercat să mă omoare pe mine?

Ochii albaştri se aţintiră asupra lui cu o undă de reproş.

— Nu ştiu câtă încredere pot să am în acest ziarist. Este un personaj foarte ciudat, pe care îl manipulează mulţi oameni. Şi nu numai greci. Fireşte, este ceva necurat la mijloc, dar de ce v-aţi jucat de-a detectivul particular? Pentru Dumnezeu, trebuia să veniţi la mine…

— Generalul Agathiou nu v-a spus nimic?

— Nimic, zise Richard. De dimineaţă am vorbit cu el la telefon, dar despre cu totul altceva. Mi s-a părut absolut normal…

— Nu credeţi că grecii sunt şi ei amestecaţi într-un fel în asasinarea lui Henry?

— Grecii, poate, însă KYP, sigur nu.

— Atunci, cine a vrut să mă omoare în timp ce eu anchetam acest asasinat?

— Habar n-am, recunoscu americanul. Deocamdată, trebuie să intervenim pe lângă forţele greceşti de poliţie. Pentru Dumnezeu, calmaţi-vă! Compania v-a lăsat să veniţi aici din respect pentru memoria lui Henry şi din înţelegere pentru văduva lui. Dar nu e momentul să ne jucăm de-a soldăţelul. Dacă va fi ceva nou, voi afla şi eu, credeţi-mă.

Americanul era furios din cale-afară. Malko se hotărî să nu mai toarne şi el gaz peste foc. Cu atât mai mult cu cât episodul, cu Nafsika îl pusese într-o postură nefericită… Don Richard nu suflase un cuvânt, de parcă nici n-ar fi ştiut.

Malko se hotărî să nu zgândărească leul din cuşcă şi să se facă mic de tot. Don Richard îl observa cu ochii lui albaştri duri ca piatra.

— La ce vă gândiţi?

— Îmi pare rău pentru Leonidas, mărturisi Malko. Putem să-i ajutăm în vreun fel familia?

— Avea doar o soră, spuse Richard. Ambasada se va ocupa de înmormântare. Pe aici, oamenii sunt îngropaţi în douăzeci şi patru de ore… Uitaţi că l-aţi cunoscut, aşa va fi mai uşor…

Malko nu răspunse. Totul i se părea foarte ciudat. Era sigur că atentatul îndreptat asupra lui avea legătură cu moartea lui Eagleton. Dar se pare că Don Richard nu voia să vadă acest lucru. Cu toate acestea, agentul CIA era un profesionist rupt de orice porcărie, care se temea de toţi şi de toate… De ce se comporta astfel?

— Dacă aş fi ştiut, nu v-aş fi dat adresa lui Leonidas, oftă americanul. A fost un om de treabă.

— Nu mă simt bine, spuse Malko.

— În schimb, el e mort, i-o tăie cu răutate americanul.

Era mai bine să nu continue discuţia. De data asta, Don Richard nu îl conduse pe Malko, mulţumindu-se să-i strângă mâna în uşa biroului. Nu-l invită nici la cină… Înainte să plece zise:

— Dacă poliţiştii greci vă întreabă ceva, luaţi imediat legătura cu mine. Voi încerca să aranjez treaba, dar nu se ştia niciodată…

Malko pusese deja pistolul lui şi cel al lui Krisantem în seiful de la hotel. Dar numai provizoriu. Coborî pe jos singurul etaj şi

ajunse pe culoarul de la parter. Un panou îi sări imediat în ochi. VIZE. Acest lucru îl determină pe loc să ia o hotărâre. De când se afla în incinta ambasadei, o idee nu-i dădea pace.

Deschise încetişor uşa şi văzu o tejghea la care aşteptau vreo şase persoane. În partea cealaltă, lucrau angajaţii ambasadei. Malko îi cercetă prin ochelarii de soare. Erau patru fete şi doi bărbaţi. Una dintre ele corespundea descrierii lui Leonidas. Avea vreo douăzeci de ani, cu părul creţ şi foarte brunet, de o frumuseţe agresivă şi vulgară, cu un aer semit extrem de pronunţat. Nu-i putea vedea decât capul şi bustul îmbrăcat într-un tricou alb mulat pe pieptul enorm.

Se aplecă şi zări placa din aramă de pe birou: Aliki Voulounis. Crezând că Malko doreşte să afle ceva, ea ridică spre el o privire întrebătoare.

Avea o gură mică şi cărnoasă, cu dinţi extrem de albi, însă privirile erau atrase în mod irezistibil de pieptul impresionant. În ochii se vedea o lucire ciudată, puţin rătăcită. Ea îl întrebă pe Malko cu indiferenţă:

— Doriţi ceva, domnule?

Vorbea engleza cu un puternic accent grec. Malko îi zâmbi.

— Dumneavoastră aţi flirtat cu Leonidas?

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Leonidas?

— Da, şoferul lui Henry Eagleton... Cum aveam drum pe la ambasadă, m-a rugat să trec pe aici şi să vă spun că se gândeşte mereu la dumneavoastră.

— Leonidas!

Părea surprinsă, contrariată şi amuzată deopotrivă.

— Cred că este foarte îndrăgostit de dumneavoastră, insistă Malko.

De data asta. Aliki Voulounis se întunecă dintr-odată.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi... Nu înţeleg.

— Mi-a spus că trebuia să cinaţi împreună în seara în care a fost asasinat domnul Eagleton.

Surâsul grecoaicei dispăru pe loc. O lucire nedesluşită îi străfulgeră ochii de un negru cerneală şi spuse pe un ton sec:

— Bietul Leonidas, şi-a făcut iluzii degeaba. Am băut mult în petrecere, am discutat, şi când m-a întrebat dacă vreau să cinez cu el, eu am acceptat, dar am uitat complet...

— Observ, spuse Malko zâmbind. Va fi foarte dezamăgit.

Aliki nu reacţionă în niciun fel. După ce îi adresă un zâmbet convenţional, se cufundă iarăşi în hârtiile ei. Apoi se ridică, iar el îi admiră picioarele lungi şi curbura orgolioasă a şoldurilor. Nu părea o fecioară cuminte. Pocnetul galenţilor cu talpă de lemn se auzea din ce în ce mai îndepărtat, iar Malko ieşi de la serviciul pentru vize. Era perplex. Oricât de multă şampanie ar fi băut, Aliki nu părea genul de fată care să accepte o întâlnire cu unul ca Leonidas. Iar el era sigur că şoferul nu fabulase.

*
* *

Malko parcă Mercedes-ul lovit în spatele hotelului *Grande-Bretagne* şi veni la intrare pe jos. Practic, era imposibil să-l lase în faţa hotelului. În Piaţa Constituţiei vacarmul era la fel de înspăimântător. Se aştepta chiar să găsească poliţia în apartament, dar primi cheia fără niciun comentariu. Krisantem se afla acolo, tăcut, dar eficient. Îi pregătea lucrurile lui Malko în timp ce el făcea un duş…

În clipa în care ieşea, sună telefonul. Krisantem ridică receptorul, apoi se întoarse către Malko.

— Alteţa Voastră, vă caută o doamnă.

Încă înfăşurat în prosop, Malko luă receptorul.

— Alo?

— Malko?

Vocea Nafsikăi era şovăitoare şi blândă. Malko simţi totuşi inima zvâcnindu-i în piept. Îi telefonase. Incidentul de la *Yacht-Club* nu se datorase în totalitate vinului de Samos… Dacă nu s-ar fi petrecut evenimentul tragic de dimineaţă, bucuria ar fi fost deplină. Brusc îşi dădu seama că Nafsika îl trimisese la Elias Ypirou… Oare toate astea aveau vreo legătură?

— Ce mai faceţi? o întrebă el. Mă bucur că m-aţi sunat…

În voce i se citi imediat neliniştea. Nafsika întrebă imediat:

— Vă deranjez? Sunteţi singur?

— Sunt doar cu majordomul, răspunse Malko.

La capătul firului se lăsă o scurtă tăcere, apoi femeia spuse repede:

— Vă sun din Vouliagmeni. Sunt la hotelul *Astir,* în weekend. Dacă vreţi să veniţi mâine să faceţi o baie…

— Este şi soţul dumneavoastră acolo? nu se putu abţine Malko să n-o întrebe.

Nafsika răspunse cu voce egală:

— Nu, el este pe mare.

Era rândul lui să stea pe gânduri. Cu ce scop îl invita Nafsika? Simţea că tăcerea lui ar putea fi prost înţeleasă. La urma urmei, nu era nimic compromiţător în faptul că se scălda şi el puţin. Cu siguranţă că nu era singură. Apoi întrevăzu următoarele două mese derulându-se în tête-à-tête cu Krisantem şi întrebă:

— Sunteţi liberă diseară?

Urmă o pauză, apoi Nafsika zise:

— Încă nu ştiu. Poate. Trebuie să mai sunaţi pe la nouă jumătate, zece.

Ea îi dădu numărul de telefon de la bungalou, iar Malko şi-l notă. Nu prea îl mulţumea această întâlnire cu probleme. Dar cum nu avea altceva mai bun de făcut, se şterse şi se îmbrăcă. Avea trei ore la dispoziţie. Se hotărî să se ducă se bea o votcă la barul englez, locul cel mai plăcut din hotel. Spera ca poliţia să-l lase în pace măcar până luni. Poliţiştii greci nu se omorau cu munca în weekend, mai ales pe o căldură ca asta.

— Mă întorc repede, îi spuse el lui Krisantem.

*

* *

Malko împinse uşa grea din lemn de mahon. Ambianţa era plăcută şi intimă, cu fotolii adânci din piele aşezate până în fundul localului. El se opri în prag, căutând din priviri o masă liberă.

Bătăile inimii se accelerară brusc. La bar, era o singură persoană. O femeie într-o rochie verde strâmtă şi decoltată, care stătea în faţa unui pahar de coniac. Malko îi distingea clar profilul. Era necunoscuta care fugise împreună cu asasinul lui Leonidas.

Capitolul VI

Malko închise ochii o fracţiune de secundă, rememorând scena de dimineaţă, apoi îi deschise. Cele două profiluri erau absolut identice, inclusiv cocul roşcat. Rămase în picioare,

studiind figura necunoscutei în oglinda barului.

Barmanul se apropie de ea şi schimbară câteva cuvinte. Doi americani aşezaţi la o masă o sorbeau din priviri. Oare ce căuta o femeie singură la ora şapte seara la barul hotelului *Grande-Bretagne?* Răspunsul părea evident. În toate hotelurile de lux din lume existau dame de consumaţie de teapa ei, însă acelea nu se plimbă cu ucigaşii... Malko se retrase în hol.

Se temea să nu-l recunoască, însă străina roşcată rămăsese singura lui pistă, dar risca să fie agăţată foarte repede. De aceea se şi afla aici. Nici nu se gândea să o lase să dispară. Ca să o abordeze pe faţă, ar însemna să provoace un adevărat scandal... Se strecură la capătul holului şi îl sună pe Krisantem la telefonul interior. După treizeci de secunde, turcul veni, iar Malko îi expuse situaţia.

— Nu a avut timp să vă identifice de dimineaţă. Stătea cu spatele la dumneavoastră. Nu scăpaţi şansa să intraţi în legătură cu ea. Dar trebuie să o scoateţi din bar. Eu vă voi urmări. După aceea, mai vedem. Poftim.

Elko îi întinse trei bancnote de o sută de dolari. Îndată ce turcul dispăruse în bar, el se duse în sala seifurilor ca să ia pistolul pe care îl strecură discret la brâu. După aceea se duse şi se aşeză în salonul mare şi solemn unde se servea micul dejun. De acolo, putea să supravegheze unica intrare a hotelului. Nu se gândea că fata putea să locuiască în hotel. Comandă o votcă şi se puse pe aşteptat, chinuindu-se săi înţeleagă ce s-a întâmplat. Deşi îşi sfărâma creierii, nu vedea cine ar fi putut să-l ucidă şi nici din ce motiv. Numai fata în verde putea să răspundă la aceste două întrebări.

*

* *

Malko avea ochii atât de obosiţi de atâta pândă, încât era gata-gata să nu-l observe pe Krisantem şi pe noua lui cucerire. Se scursese aproape o oră de când îl trimisese pe turc la asalt. De trei ori făcuse imprudenţa să se ducă până la uşa laterală a barului ca să verifice dacă turcul şi roşcata mai erau acolo. Aceasta apăru la braţul lui Krisantem, legănându-se uşurel. Ieşiră pe uşa turnantă care dădea în Piaţa Constituţiei, apoi o luară la dreapta, mergând în josul pieţei. El porni imediat pe urmele lor. Exact la timp, ca să-i vadă când se urcară într-un

taxi gri care merse pe lângă hotel şi se opri la stopul de pe bulevardul Amalias.

Malko fugi la Mercedes-ul parcat puţin mai jos. Prinse ultimele secunde din stop, reuşind să ajungă în urma taxiului, separându-l de el doar un autobuz. Deşi era târziu, traficul era la fel de intens. Căldura înăbuşitoare îl împiedica să respire normal. Unul în spatele celuilalt, merseră către *Hilton,* trecură de hotel, apoi îşi continuară drumul spre Psychico. Imediat după Ambasada americană, taxiul viră la stânga pe o străduţă îngustă şi întunecată. Malko văzu stopurile maşinii aprinzându-se. Opri şi el, stinse farurile şi coborî ferindu-se să nu fie văzut. Taxiul plecase deja. Krisantem şi roşcata intraseră într-o clădire micuţă modernă, cu patru etaje, puţin mai retrasă de la stradă. Când ajunse şi Malko, holul era deja pustiu. Se repezi în ascensor şi deschise uşa.

Krisantem era lipit de roşcată din a cărei rochie verde ieşise un sân. Ea îi înconjurase gatul cu braţele şi îşi sprijinise capul de umărul lui.

Când auzi zgomotul uşii, ea înălţă capul şi îl văzu pe Malko. I-au trebuit câteva secunde ca să iasă din starea de semiinconştienţă. Dintr-odată, faţa se schimonosi de o strâmbătură de groază. Tresărind cu disperare, ea se desprinse din braţele turcului, încercând să iasă din cabină, dar Malko o împinse înăuntru.

— Nu vă fie frică! începu el, noi…

Fata îl întrerupse cu un urlet atât de puternic încât îi îngheţă sângele în vene. Tremura, ochii îi ieşiseră din orbite şi spunea cuvinte fără noimă în arabă. Încercă să se repeadă la Malko, însă Krisantem o strânse de gât cu un gest brusc. Atunci, fata leşină deodată, prăbuşindu-se între cei doi bărbaţi.

— *Amcik!*[13] înjură Krisantem.

Se auziră paşi pe hol. Apăsă imediat pe butonul etajului patru, iar liftul porni exact la timp. Când se opri, ei coborâră pe un palier îngust. Malko aprinse luminiţa de noapte şi cercetă numele de pe uşi. Pe una dintre ele văzu scris Amal Largha. Scotoci în poşeta roşcatei şi găsi un portchei. Dar înainte de a descuia, sună şi aşteptă o clipă cu pistolul în mână. Nu răspunse nimeni.

Atunci, descuiară şi intrară. Era un apartament micuţ format

13 *Idioata! (n.a.)*

din două camere, mobilate foarte sumar, ale cărui ferestre dădeau spre un teren viran. Fata începu să se mişte, prăbuşită în fotoliul în care o trântise Krisantem.

— Lasă-mă singur cu ea, Elko, zise Malko. Este mai bine ca tu să stai la pândă pe palier. Ce ţi-a spus la bar?

— Nu mare lucru, mărturisi turcul. Este din Beirut. Mi-a turnat o poveste cu bărbatu-său care călătoreşte foarte mult şi o lasă pe ea aici. Am convins-o foarte greu să vină cu mine. I-a fost frică şi voia să meargă la hotel…

— Bine, bine.

Turcul dispăru în momentul în care roşcata deschidea ochii. Malko se aşează în faţa ei pe canapea cu pistolul pe genunchi.

— Amal, zise el cu blândeţe, vă simţiţi mai bine?

Roşcata îşi fixă privirea pe armă şi zise în engleză pe un ton rugător:

— Nu mă omorâţi! Nu mă omorâţi!

Părea cu adevărat terorizată, ghemuită în fotoliu, iar bărbia îi tremura. Nu-l slăbea o clipă pe Malko din ochi.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să vă omor, spuse el. Vreau să ştiu de ce a încercat însoţitorul dumitale să mă ucidă azi-dimineaţă?

Ea nu răspunse, ci se uita la el ca o pasăre de noapte prinsă în lumina unui proiector. În fine, zise încetişor:

— Nu o să mă faceţi să vorbesc. A plecat. Nu mai este în Atena.

— Cine?

Îl privi din nou cu groază, apoi zise:

— Vă implor!

Era într-adevăr o poveste înnebunitoare.

— De ce bărbatul care se afla cu dumneavoastră a participat la asasinarea lui Henry Eagleton? insistă Malko. De la cine a primit ordin?

O lucire întrebătoare străbătu ochii negri ai tinerei. Părul nu era vopsit, ci avea o tentă roşcată obţinută cu hena, ca majoritatea femeilor din Orientul Mijlociu. Ea îl cercetă pe Malko câtva timp fără să scoată o vorbă, vizibil tulburată.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă ea în sfârşit.

Malko îi întinse o legitimaţie a USIS[14] cu numele lui — obişnuita acoperire pe care i-o furniza CIA.

---

14 *United States Information Service (n.a.)*

— Lucrez pentru Serviciile americane de Informaţii, îi explică el. Încerc să aflu cine a asasinat un diplomat american în urmă cu câteva zile. Mi s-a spus că însoţitorul dumneavoastră este unul dintre asasini.

Pe chipul roşcatei se întipări imediat o expresie de neîncredere şi bâigui cu glas tremurător:

— Nu înţeleg, noi nu cunoaştem americani. Bechir nu a făcut niciodată nimic rău în Atena.

— Cine este Bechir?

— Cel ce se afla cu mine de dimineaţă... A plecat în seara asta la Beirut. Nu înţeleg nimic din ce mi-aţi spus până acum!

Începu să hohotească brusc şi să strige, cuprinsă de o adevărată criză de nervi. Ea alunecă din fotoliu, se rostogoli pe jos, ţinându-şi capul în mâini. Malko o prinse de subsuoară, încercând să o liniştească, apoi o târî în baie.

O puse în cadă şi deschise duşul la maximum. Jetul de apă rece o biciui drept în faţă, cocul roşcat se desfăcu, iar rimelul se transformă în nişte dâre negre şi apa îi umplu gura deschisă împiedicând-o să strige. Malko privea de la distanţă cum duşul îşi făcea efectul. După vreo cinci minute de urlat, Amal se redusese la o moviliţă udă şi liniştită.

Ea ieşi din cadă cu rochia verde lipită de corp, cu părul căzându-i ud pe umeri şi începu să tremure atât de tare, de-i clănţăneau dinţii în gură. Ca un automat, fără să se sinchisească de prezenţa lui Malko, ea se dezbrăcă imediat de rochia care deveni o grămăjoară la picioarele ei, rămânând doar în slip.

Pielea ei foarte albă se făcuse acum ca de găină, iar sfârcurile căpătară culoarea violet. Se înfăşură într-un halat de baie şi îşi scoase slipul. Apoi se şterse pe faţă, căpătându-şi înfăţişarea normală. Dar frica îi apăru iarăşi în priviri.

— Nu vă cred, spuse ea pe un ton neîncrezător, vreţi să mă faceţi să vorbesc şi după aceea mă omorâţi.

Ea se închise din nou în ea. Malko simţi că trebuie să facă ceva. Scoase uşurel pistolul pe care îl pusese la brâu, puse piedica, îl apucă de ţeavă şi i-l întinse fetei.

— Luaţi-l, spuse el. Dacă asta vă linişteşte. Să încercăm să discutăm.

Amal luă arma cu vârful degetelor ca şi cum ar fi fost un şarpe şi o strecură în buzunarul halatului de baie. Era şi mai dezorientată, dar nu pe deplin liniştită.

— Unde este bărbatul care m-a adus aici?

— Afară, zise Malko.

— Să vină!

Părea de-a dreptul îngrozită. Malko o luă de braţ şi o scoase din baie, apoi o trase la uşă şi o descuie.

— V-aţi mai calmat acum?

Fără să-i răspundă, se aşeză iar în fotoliu, cu pistolul lui Malko în buzunar. El se aşeză în faţa ei pe canapea.

— Acum spuneţi-mi de ce a tras în noi prietenul dumneavoastră Bechir?

De data asta, ea nu mai ezită.

— Credea că aţi venit să-l lichidaţi, suflă ea. Că sunteţi palestinieni!

— Palestinieni! făcu Malko năucit. De ce?

Era o nenorocire…

— Bechir face parte din Falangele lui Pierre Gemayel, mărturisi cu părere de rău Amal Largha. Vine în mod regulat la Atena ca să încerce să găsească arme şi ambarcaţiuni şi să le îndrepte spre Jounieh.

— De ce a crezut că suntem palestinieni?

Amal lăsă privirea în pământ stânjenită.

— A fost anunţat că oamenii din partea cealaltă au pătruns pe filiera lui şi că vor veni să-l execute ca să-l împiedice să găsească arme. În Atena sunt mulţi palestinieni…

Lucrurile începeau să se clarifice cât de cât… Dar Malko nu vedea ce legătură are povestea asta cu armele cu asasinarea lui Eagleton.

— Cunoaşteţi vreun american pe nume Henry Eagleton?

Amal clătină din cap.

— Nu. Cine este?

Nu încăpea nicio îndoială că era sinceră. Leonidas murise degeaba… Malko simţea că Amal este încă terorizată. Înainte de a merge mai departe, trebuia să o liniştească.

— Ce faceţi cu Bechir? o întrebă el.

Umerii tinerei se lăsară în jos şi se uită la Malko cu o privire sfâşietoare, apoi spuse pe un ton obosit:

— Eu sunt refugiată. Locuiam în Damour, la douăzeci şi cinci de kilometri de Beirut, într-o casă foarte frumoasă. Soţul meu a fost inginer. Noi eram creştini. Într-o zi de ianuarie, palestinienii şi progresiştii au năvălit în vilă. Noi nu am putut rezista. L-au

omorât pe loc pe soţul meu, apoi i-au tăiat capul. Eu le-am luat pe cele două fetiţe de la o vecină. Una avea zece ani. S-au distrat hăcuind-o. Pe cealaltă au violat-o zece sau doisprezece. Apoi i-au înfipt ţeava unui Kalaşnikov.

Povestea toate aceste orori pe un ton normal.

— Şi dumneavoastră ce v-au făcut?

— Mie? (Făcu un gest de lehamite.) Am fost jucăria lor timp de trei zile. Au pus capul soţului meu pe masa din bucătărie şi mă ameninţau întruna. Locuiam lângă cimitir. În a treia zi, m-au luat cu ei ca să-i ajut... M-au obligat să le arăt mormântul părinţilor mei. I-au dezgropat întâi pe ei, apoi alţi morţi, i-au stropit cu benzină şi le-au dat foc... Au smuls toate crucile şi au tăiat capul mai multor cadavre. Ba chiar s-au distrat agăţând unul în chip de sperietoare... Parcă erau nebuni. Împreună cu ei era şi un musulman tânăr din Damour, un fost vecin. El m-a lăsat să plec. Dar m-a violat şi el, adăugă ea cu ură în glas. Am reuşit să ajung la Beirut. Nu voiam să mai rămân în Liban. Nişte prieteni mi-au dat bani ca să-mi cumpăr bilet de avion...

Tăcu. Malko o privea tulburat de această poveste îngrozitoare. Amal Largha nu va uita niciodată acest calvar.

— Ce faceţi în Atena? o întrebă el cu blândeţe.

— Prostituţie. Nu am încotro. Aici nu-mi găsesc de lucru şi nu am bani. A trebuit să-mi găsesc o locuinţă. La început am împrumutat de la ceilalţi refugiaţi... Dar a trebuit să le dau banii înapoi. Nu aveam nici cu ce să mă încalţ. La Damour aveam treizeci de perechi de pantofi... Am început la *Hilton,* dar directorul nu voia să aibă decât patru târfe în hotel. Şi numai grecoaice. Cei de la *Grande-Bretagne* sunt mai îngăduitori... Încerc să-mi aleg clienţii. Oftă. În orice caz, este mai puţin dur faţă de ceea ce mi s-a întâmplat...

Malko credea povestea ei. În cartierele elegante din Atena nu erau târfe pe străzi, însă personalul hotelurilor ştia întotdeauna de unde să le ia. Dar, în afară de *Hilton,* barurile suspecte colcăiau de animatoare.

— Dar Bechir nu vă ajută?

Amal Largha clătină negativ din cap.

— L-am întâlnit la barul din *Grande-Bretagne* ca simplu client. După ce i-am spus povestea mea, mi-a dat toţi banii pe care îi avea. Asta mi-a ridicat moralul. Vine la mine destul de des. De data asta, a venit acum cinci zile şi mi-a propus să-l însoţesc în

casa asta închiriată de falangişti.

— Cine i-a spus că o să venim?

— Un grec… Bechir se întâlneşte cu el din când în când. Cred că lucrează pentru Serviciile Secrete, dar nu ştiu cum îl cheamă. Este un tânăr simpatic, foarte politicos. Bechir mi-a spus că îl ajuta în anumite probleme. Aseară a venit foarte târziu.

— De ce nu aţi plecat imediat?

— Nu putea Bechir. Astăzi aştepta un răspuns în legătură cu un vas. Nu am vrut să-l las singur.

Malko nu o mai vedea pe Amal. Încerca să înghită vestea şocantă şi să reconstituie jocul de puzzle.

Un militant ca Bechir era cu siguranţă căutat de agenţii greci şi folosit pentru treburile lor. Şi el fusese o victimă.

Era o treabă grozavă să ajungi să omori oameni pe care nici nu-i cunoşti! Dacă nu s-ar fi întâmplat să dea peste libaneză, Malko nu ar fi ştiut absolut nimic.. Un nume îi bântuia mintea: generalul Mattiaki Agathiou, şeful KYP. Bărbatul care îl invitase cu atâta amabilitate la cină, aliatul americanilor, prietenul lui Henry Eagleton şi soţul apetisantei Nafsika. O operaţiune ca aceea a cărei victimă era să fie nu putea fi pusă în aplicare decât cu acordul şefului. Revăzu brusc coridorul de la *Yacht-Club*, aventura lui cu Nafsika şi uşa care se deschisese în mod misterios. Generalul Agathiou îi surprinsese şi reacţionase ca majoritatea soţilor înşelaţi. Se răzbunase! Cum era şeful Serviciilor Speciale, dispunea de o grămadă de mijloace…

Malko se blestemă în gând. Slăbiciunea lui la femei îl făcuse să comită o greşeală gravă, care ar fi putut să-i aducă moartea. Greşeală care îl costase viaţa pe sărmanul Leonidas. Ştia totuşi acum că grecii nu suportau să-şi piardă onoarea.

Soţul Nafsikăi se folosise de serviciul său ca să-şi regleze conturile personale. Fireşte, nu era asta ţinuta morală a agenţilor, dar nu era nici primul, nici ultimul… Amal Largha îl studia insistent.

— Cred că am înţeles ce s-a întâmplat, spuse el. Nu are nicio legătură cu dumneavoastră. Este vorba de o răzbunare personală. Îmi pare rău că aţi fost folosită.

— Bechir nu se va mai putea întoarce în Grecia. Mi-a spus.

— Poate că aş putea să pun eu o vorbă, îi promise Malko. Vă voi ţine la curent. Dar ar fi mai bine, pentru siguranţa dumneavoastră, să nu spuneţi nimănui că m-aţi cunoscut.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Puteţi să vă bizuiţi pe mine.

El se ridică, iar fata îi întinse pistolul. Sub ochi avea cearcăne mari, cenuşii. Era demnă de milă şi fără apărare, pierdută într-un oraş străin. Malko se scotoci prin buzunar şi scoase un teanc de bancnote, drahme şi dolari amestecate. El îl puse pe măsuţa joasă.

— Este puţin faţă de problemele pe care vi le-am creat, spuse el.

Amal luă bancnotele şi vru să i le restituie.

— Nu le vreau.

Malko nu le luă, trase zăvorul şi deschise uşa. Zări silueta lui Krisantem în penumbră şi o împinse cu blândeţe pe libaneză în apartament.

— Noroc.

Ea nu închise uşa. Cei doi bărbaţi luară liftul în tăcere. Când se urcară în Mercedes, Malko îl povesti turcului ce se întâmplase şi pe cine bănuia el. Nu avea secrete faţă de majordomul lui. Elko nu comentă în niciun fel, cunoscând gusturile stăpânului său. Malko îi fu recunoscător. După cinci minute, opreau în faţa hotelului. Malko se uită la ceas. Era zece şi jumătate. După cele ce aflase, avea chef să-i pună câteva întrebări Nafsikăi... Se duse în hol şi ceru numărul de la *Astir,* în Vouliagmeni.

— Este ocupat, anunţă centralista după ce formase numărul.

Şi după un sfert de oră, tot ocupat suna. Malko îşi spuse că, în cel mai rău caz, îi strica Nafsikăi Agathiou cea de-a cinci suta idilă.

— Mă duc la Vouliagmeni, îl anunţă el pe Krisantem.

Îi lăsă pistolul şi se urcă în Mercedes.

*

* *

După bifurcaţia care ducea la Capul Varkiza, drumul spre Vouliagmeni era complet pustiu. Brusc, după o curbă, Malko zări un panou luminos care anunţa *Astir Palace* undeva pe dreapta. Intră pe poartă şi se angajă cu viteză redusă pe o alee întunecată care se ramifica în numeroase cărări care şerpuiau în mijlocul grădinii pline de verdeaţă Mai departe, zări o clădire masivă care se afla la marginea mării.

Când opri Mercedes-ul în parchingul destul de mic, liniştea îi

păru delicioasă, tulburată numai de scârţâitul pietrişului. După ce ochii se obişnuiseră cu întunericul, reuşi să distingă mici bungalouri răspândite peste tot. Coborî din maşină şi veni lângă cel mai apropiat. Un bec lumina numărul 24. Găsi numărul 25, apoi 26, după care o luă pe altă potecă şi ocoli lacul artificial.

În întuneric întâlni un servitor îmbrăcat în alb cu o tavă plină cu pahare în mână şi îl întrebă unde era bungaloul numărul 32. Acesta îi arătă o moviliţă aflată vizavi de lac.

— Acolo este. Cel care este singur.

Merse pe cărare cam o sută de metri, apoi ajunse la un bungalou asemănător celorlalte, cu o verandă pe care nu era nici ţipenie de om.

Lumina răzbătea prin obloanele din lemn. Singur pe veranda întunecată. Malko stătea pe gânduri. Dacă Nafsika se încuia în casă de la ora asta, însemna că nu o făcea ca să-şi satisfacă dorinţa carnală... Era complicat să bată la uşă. Brusc, îşi dădu seama că venise ca un prost până aici. Prima întâlnire cu ea îi provocase doar neplăceri. Ce putea să-i spună în plus despre moartea lui Henry Eagleton?

Furios pe el însuşi, se întoarse şi se pregăti să coboare de pe verandă. În acel moment, un ţipăt ascuţit şi lung străbătu obloanele, făcându-l să rămână ţintuit locului. Era un ţipăt de femeie.

Capitolul VII

Strigătul mai stăruia încă în urechile lui Malko. Să fi fost un urlet de durere sau un geamăt de plăcere? Nu ştia ce să creadă. Nici un alt zgomot nu răzbătea afară. Se apropie intrigat de uşă şi îşi lipi urechea de şipcile din lemn. De data asta auzi un strigăt înăbuşit şi zgomot de mobilă răsturnată.

Ezită. Se pare că nimeni altcineva nu auzise ţipătul. În fond, ceea ce se întâmpla în bungalou nu-l privea pe el. Şi oricum, apetisanta doamnă Agathiou nu era femeia care să se lase violată... Cu toate astea, ceva îl ţinea pe loc. Scurta perioadă în care stătuse la Atena fusese plină de lucruri stranii. Cercetă peretele bungaloului şi descoperi numaidecât ceea ce căuta.

Deasupra climatizorului se afla un geamlâc în formă dreptunghiulară care era întredeschisă, pe unde se putea, vedea în interior.

Luă un fotoliu de pe verandă şi se sui pe el. Acum i se părea că aude gâfâieli. Stând în echilibru, reuşi să se uite înăuntru. Avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Lumina slabă din bungalou îi dezvăluia o scenă incredibilă. O femeie în patru labe în mijlocul încăperii, lângă un fotoliu răsturnat, stând cu spatele la Malko şi cu faţa spre pat, ocupa celălalt capăt al camerei. Rochia de seară mov, al cărei umăr drept atârna sfâşiat, era ridicată pe şolduri dezvelind în totalitate părţile intime şi lanţul gros din aur din jurul taliei. Şi fără bijuterie, Malko tot ar fi recunoscut-o pe Nafsika Agathiou. Din rochia ruptă se vedea doar profilul unui sân. Aproape că atingea cu capul genunchiul unui bărbat ce stătea pe pat.

Destul de în vârstă, cu pieptul masiv strâns într-o cămaşă din mătase, cu părul îngrijit pieptănat, degajând un anume farmec cu nasul său acvilin şi destul de mare, cu ochii albaştrii şi puţin bulbucaţi, străinul avea un zâmbet ambiguu. Malko nu avu timp să privească scena în detaliu, căci, brusc, mai apăru un personaj în câmpul său vizual. Acesta, gol-puşcă, era mic de înălţime, lat în umeri, foarte păros, cu un lanţ gros la gât în genul italienilor, cu părul grizonat şi ondulat, cu trăsături turtite de boxer. Molfăia un trabuc. Părul sur de pe spate şi de pe piept îi dădea un aer animalic, dublat de dimensiunile impresionante ale atributelor sexuale. Fără să lase trabucul din gură, se aplecă şi îşi strecură mâinile sub rochia mov, pe şoldurile albe ale Nafsikăi.

Malko se îndepărtă puţin de geamlâc, îngreţoşat, dar liniştit. Nu avea chef să se bage în astfel de jocuri. Se pregătea să coboare când alt ţipăt îl asurzi. Tresări. De data asta, sigur nu era de voluptate. Se uită din nou în cameră.

Omul de Neanderthal ţinea trabucul în mână. Pe şoldurile albe şi plinuţe ale grecoaicei era o pată roşie, iar ea se zbătea scuturându-şi coama blondă ca o iapă nărăvaşă, străduindu-se să se ridice în picioare. Atunci îşi dădu seama că bărbatul de pe pat o ţinea de mâini. Brusc, ea întinse piciorul drept încă încălţat cu un pantof cu toc cui şi îl lovi pe bărbatul care stătea în picioare în spatele ei în burtă. Faţa acestuia se schimonosi de durerea îngrozitoare. Se încovoie, ducându-şi ambele mâini între picioare. Malko se încordă. Nu era o partidă de plăceri.

Bărbatul reuşi să se îndrepte de şale, cu trăsăturile crispate de furie, cu buzele răsfrânte, Îi aruncă un singur cuvânt:

— *Porna!*[15]

Se năpusti imediat asupra ei, apucă lanţul gros din jurul taliei şi îl smulse cu o singură mişcare. Apoi o biciui peste pântece cu el cât putu de tare, lăsând o dâră roşiatică pe carnea albă. O biciui din nou, smulgând fetei urlete îngrozitoare.

Malko îi văzu faţa udă de lacrimi, descompusă, cu machiajul care se prelingea pe obraji. Trebuia să intervină oricum. Sări de pe fotoliu şi se repezi la uşă. Dar era încuiată cu cheia.

*

* *

Ioakim Diakou se opri gâfâind, simţind încă o durere ascuţită în pântece. Imaginea şoldurilor dezvelite ale Nafsikăi îi trezi dorinţa.

— A, nu mai vrei! mormăi acesta.

Cu un gest rapid, înfăşură lanţul în jurul gâtului femeii şi petrecu cele două capete. Metalul pătrunse adânc în carne, iar Nafsika scoase un sunet strangulat. Apoi Diakou îi dădu cele două capete ale lanţului bărbatului care stătea pe pat.

— Ţine-o!

Nafsika se uită la acesta din urmă cu ochii înlăcrimaţi şi rugători, dar întâlni o privire stranie. În ochii albaştri strălucea un soi de nebunie. O nebunie controlată, sofisticată, bine îndrumată. Bărbatul coborî cele două capete încet, dar cu fermitate, trăgând şi capul femeii până când aceasta atinse podeaua cu bărbia. Niciunul dintre cei doi nu păreau interesaţi de bubuiturile din uşă.

Acum Nafsika stătea în genunchi lângă pat, cu şoldurile ridicate. Într-un ultim efort de a se apăra, ea prinse lanţul care îi intrase în carne cu mâinile. Când simţi că Ioakim o apucă cu brutalitate de şolduri, ea tresări cu disperare. Imediat, bărbatul de pe pat mai strânse puţin lanţul, iar ea se opri ca să nu fie strangulată.

— *Porna!* repetă Ioakim.

Îi depărtă coapsele cu amândouă mâinile, cum ar crăcăna un pui pregătit pentru rotisor, gâfâind de durere, apoi se prăbuşi peste ea cu toată greutatea.

---

15 *Târfă! (n.a.)*

*

* *

Urletul atroce nu îl opri pe Malko. Era un urlet îngrozitor de porc înjunghiat. Izbi cu umărul uşa care se făcu ţăndări într-un trosnet înfiorător. Avântul pe care şi-l luase îl proiectase până în mijlocul încăperii, gata să se ciocnească de bărbatul care stătea peste Nafsika, înfipt între coapsele ei. Trabucul mai fumega încă pe podea, acolo unde îl aruncase după ce o arsese pe femeie. Faţa îi strălucea de o bucurie animalică ce se reflecta şi în ochii albaştri ai însoţitorului său aşezat pe pat.

Îngenuncheată, Nafsika părea leşinată. Pe trăsăturile molatice ale bărbatului ce stătea pe pat se întipări o stupefacţie de nedescris. Slăbi capetele lanţului din aur şi încercă să se ridice în picioare. Dar Malko îl lovi cu muchia palmei exact în mărul lui Adam şi căzu pe spate cu un sughiţat gâtuit.

Malko se întoarse deja şi spre celălalt care se sprijinea cu mâinile de sol. Acesta se uita la intrus cu o figură tâmpă şi cu gura căscată. Malko îl prinse de coama de păr sur şi trase cât putu de tare. Omul căzu greoi într-o parte, smulgându-se dintre coapsele grecoaicei care slobozi un ţipăt de durere.

Malko nu îl lăsă pe bărbat să se ridice. Îi trase un picior exact în locul în care îl lovise Nafsika, dar cu o putere infinit mai mare. Ioakim Diakou slobozi un schelălăit ascuţit şi se făcu alb ca varul într-o clipă, zvârcolindu-se ca o râmă tăiată în două. Căscă gura, ochii îi ieşiră din orbite şi rămase nemişcat, ţinându-se cu mâinile de sexul care îşi pierduse toată vigoarea.

Malko se întoarse. Bărbatul cu ochi albaştri se ridicase cu mare greutate, şi el livid la faţă. Era foarte înalt, dar părea total inofensiv. Nafsika era culcată pe o parte. Sângele îi curgea pe coapsă în jos, dovadă că fusese violată cu brutalitate. Ochii lui Malko căpătaseră striaţii verzui. I se adresă în engleză bărbatului care stătea în picioare la capătul patului pe un ton glacial.

— Plecaţi imediat, sau vă omor!

Bărbatul care o ţinuse pe Nafsika nici nu discută. Uneori, Malko devenea atât de fioros, încât adversarul trebuia să aibă nervi de oţel ca să-i poată ţine piept. Trântit pe podea, violatorul grecoaicei gemea întruna şi voma făcut covrig şi răspândind o duhoare de nesuportat.

— L-aţi lovit rău de tot, observă bărbatul cu ochi albaştri cu voce seacă.

— Ar fi trebuit să-l omor, zise la fel de sec Malko. Luaţi-l şi pe el cu dumneavoastră.

Fără să scoată o vorbă, bărbatul cu ochi albaştri îşi luă prietenul de subsuoară şi îl târî cu greutate pe verandă. Malko le adună hainele împrăştiate peste tot şi le aruncă.

— Să vă dau un sfat, zise el, să nu vă mai întoarceţi!

Închise cum putu uşa pe care o sfărâmase şi o blocă cu un fotoliu. Nafsika Agathiou era tot întinsă pe jos. El o ridică şi o puse în pat, acoperindu-i coapsele pline de sânge cu rochia mov. În jurul gâtului avea o dungă roşie, exact în locul unde o strânsese lanţul. Ochii erau împăienjeniţi, cu privirea aproape sticloasă. Nu ieşise încă din starea de şoc. Malko se gândea dacă să cheme un doctor. Se găsea într-o situaţie destul de delicată.

Scotoci în bar şi găsi o sticlă de coniac Gaston de Lagrange, apoi îşi turnă puţin într-un pahar. Nafsika luă o gură, tuşi, iar capul îi căzu pe piept. Îi căută mâna lui Malko şi i-o strânse în a ei, apoi rămase cu ochii închişi, respirând anevoie.

*

* *

Nafsika Agathiou trăgea din ţigară, iar rochia sfâşiată îi acoperea parţial corpul apetisant.

— E aiurea, murmură uşor Nafsika, total aiurea.

Îşi recăpătase culoarea din obraji, însă rochia mov ruptă lăsa să se vadă aproape în totalitate pieptul. Îşi acoperise picioarele cu pânza rochiei şi folosi un prosop ca să oprească hemoragia. Ochii erau încă roşii, iar dâra de pe gât se mai cunoştea încă. Schiţă un surâs palid.

— Eu să fiu violată, ce ridicol!

— Aţi fost luată prin surprindere, zise Malko. Ce s-a. Întâmplat? Ea îşi dădu pe spate coama de păr blond şi atinse uşor dunga de pe gât.

— Este puţin şi vina dumneavoastră.

— Vina mea?

— Da, afirmă ea. Ioakim, cel care m-a violat, este amantul meu. Este un agent de schimb foarte bogat, dar extrem de zgârcit. Ne certăm tot timpul. Marţi seară, când ne-am întâlnit în

Kolonaki, mă duceam la el. S-a purtat înfiorător, m-a insultat în public. Atunci i-am povestit ce s-a întâmplat între noi la *Yacht-Club.* A turbat pur şi simplu. Trebuia să venim în weekend aici, ca în fiecare săptămână. M-a sunat să-mi spună că nu vine, dar cu el nu se ştie niciodată. Se răzgândeşte mereu. De aceea v-am spus să-mi telefonaţi pe la zece. A venit pe la nouă şi jumătate, sperând că mă va surprinde. Era însoţit de Dimitrios.

— Cine este Dimitrios?

— Şi el este unul dintre foştii mei amanţi, mărturisi Nafsika cu un zâmbet jenat. Un armator, foarte drăguţ şi foarte bine crescut.

Judecând după ceea ce văzuse Malko, nu era prea evident.

— Amândoi s-au purtat ca nişte brute, observă el.

— Ioakim este brutal câteodată, recunoscu Nafsika. Nu este prea rafinat, chiar vulgar uneori, dar mi se întâmplă să simt nevoia de senzaţii violente. În seara asta au băut amândoi. Se plictiseau fiindcă nevestele lor sunt plecate la Hydra. La început am crezut că Ioakim a venit să ne împăcăm. Însă a început imediat să mă insulte şi să mă trateze ca pe o târfă. Când am vrut să-l dau afară, mi-a tras o palmă.

Un adevărat gentleman. Nafsika bău o gură de coniac şi îşi acoperi pieptul cu o fâşie din rochia mov.

— Parcă era nebun, continuă ea cu vocea tremurând, iar Dimitrios se mulţumea să râdă ca un prost. Iar când Ioakim a spus că mă va poseda cu forţa ca să mă înveţe minte că l-am înşelat, m-a pufnit râsul. Era atât de ridicol, mi-au zis că mi-am bătut joc de ei. Atunci mi-a spus că exista un singur mod ca să-mi cer iertare. (Ezită.) Ştiam ce voia de la mine, căci l-am refuzat mereu. Îmi cerea prea mult... Şi pe urmă, mi-a cerut-o într-un mod atât de vulgar...

Malko o asculta tulburat. Era incredibil şi neaşteptat... Înţelegea criza de nebunie sexuală de care fusese cuprins amantul Nafsikăi. Tânăra degaja o senzualitate primitivă capabilă să-i atenueze unui bărbat toate preceptele morale şi sociale pe care i le-a inoculat civilizaţia şi să-l transforme într-un animal.

— Am încercat să-l liniştesc, să fiu drăguţă cu el, continuă ea. Dar nu am reuşit. Avea o idee fixă. Când am început să mă apăr cu adevărat, Dimitrios m-a prins de mâini, în timp ce celălalt m-a trântit la pământ. Am crezut că e o glumă proastă. Bărbaţii

care fuseseră amanţii mei voiau să mă violeze... După aceea, aţi apărut dumneavoastră.

— Poate că ar trebui să vă duc la doctor ca să oprească hemoragia, îi propuse Malko.

Nafsika puse mâna pe burtă, strâmbându-se de durere.

— Nu este nevoie. E doar o ruptură mică. Se va opri de la sine. Dar porcul ăla îmi va plăti!

— Dacă soţul dumneavoastră va afla de povestea asta, amantul va avea multe probleme, zise Malko gândindu-se la propria păţanie.

Nafsika dădu capul pe spate, arătându-şi dinţii albi într-un rânjet plin de tristeţe.

— Soţul meu! Ce-o să mai râdă!

Tonul sincer era inimitabil. Malko crezu că nu auzise bine.

— Vreţi să spuneţi că nu îi pasă de viol, sau mai rău, de modul în care...

— Soţul meu nu s-a mai atins de mine de cel puţin cinci ani, mărturisi Nafsika pe un ton morocănos. Puţin îi pasă lui de viaţa mea sexuală. Lui îi plac doar fetiţele. Dacă i-aş spune, ar zice că bine mi-au făcut.

Văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Malko, ea întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Nu mă credeţi?

— Ba da, spuse el repede.

O credea pe Nafsika. Dar ce aflase acum schimba toate datele problemei. Dacă generalul Agathiou nu organizase atentatul împotriva lui din gelozie, atunci, care era motivul care îl mânase să atace un agent CIA, chiar el, şeful Serviciilor Speciale greceşti? Tânăra îl studia cu curiozitate.

— Dumneavoastră mă credeţi o depravată şi o cinică, nu-i aşa? întrebă ea brusc cu tristeţe în glas. Dacă aş fi fost bărbat şi aş fi avut zeci de amante, era un lucru foarte bun. Dar eu sunt femeie şi, dacă îmi place să fac dragoste, sunt considerată o târfă. Eu... eu credeam...

Ea tăcu, cu vocea sufocată de plâns.

— Nu este adevărat, dar mi s-a întâmplat ceva care mă îngrijorează şi credeam că are o explicaţie. Însă ce mi-aţi spus dumneavoastră, m-a pus pe gânduri.

— Ce anume?

— Astăzi, am fost victima unei tentative de omor, iar

persoana care se afla lângă mine a fost ucisă. Am toate motivele să cred că soţul dumneavoastră a organizat atentatul. Credeam că a făcut-o din cauza aventurii de la *Yacht-Club.*

Nafsika Agathiou izbucni într-un hohot de râs sec.

— Dacă şi-a dat seama, cred că s-a distrat. Dacă i-ar omorî pe toţi amanţii mei, Atena ar rămâne cu foarte puţini locuitori!

Ea îşi luă din nou aerul serios.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Malko îi povesti întreaga tărăşenie, începând cu vizita la Elias Ypirou. După ce termină, ea strivi cu nervozitate ţigara.

— Pot să vă asigur că Mattiaki nu ar face niciodată aşa ceva din cauza mea. Dacă a fost el, a avut cu totul alt motiv.

— Henry Eagleton?

Ea întoarse privirea în altă parte şi nu răspunse imediat.

— Mattiaki nu-mi vorbeşte niciodată despre problemele lui, zise ea. Este mai bine aşa. Dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine decât mine dacă are vreun motiv să vă elimine. Am greşit când v-am trimis la Ypirou, dar băusem un pic. Ştiam că scotoceşte peste tot şi că ştie multe lucruri. Am crezut că vă poate ajuta. Dacă aţi fi fost omorât din cauza asta, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Un avion zbură foarte jos, apropiindu-se de aeroportul din Atena. După ce zgomotul se îndepărtă, Nafsika îşi aprinse altă ţigară şi îl privea pe Malko cu tandreţe.

— Vă mulţumesc pentru seara asta, spuse ea. Cunosc câţiva bărbaţi care s-ar fi mulţumit să privească sau poate că nu s-ar fi încumetat să intervină. (Trase un fum din ţigară.) Vă deosebiţi de toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit la petreceri. Toţi acei play-boy care tânjesc după tinereţea lor şi cred că vor întineri dacă fac dragoste cu fete din ce în ce mai fragede... (Se întrerupse strâmbându-se de durere.) Încă mă mai doare.

— Vreţi să vă duc la Atena? îi propuse Malko.

Nafsika clătină din cap.

— Nu, este prea cald acolo. Mâine dimineaţă, mă voi simţi mai bine. Dar aţi putea să dormiţi aici? Mi-e teamă să nu se întoarcă. Mai ales că uşa nu se mai închide.

— Bineînţeles, spuse Malko. Trebuie să-l anunţ pe majordomul meu. Cred că este îngrijorat.

Văzu cearcănele vineţii de sub ochii Nafsikăi şi îşi dădu seama că nu se simţea bine. După ce sunase la hotel, se dezbrăcă şi se

întinse lângă ea. Tânăra îşi termină coniacul şi stinse lumina. Pe întuneric, el simţi că îşi scoate rochia, apoi se lipi de el şi se cuibări în braţe, strivindu-şi pieptul greu de al lui.

— Mă simt bine, murmură ea.

Îl mângâie pe păr. Oare de ce voise generalul Agathiou să-l omoare? Nu reuşise să răspundă la întrebare până adormise.

*

* *

Câinele şchiop îşi plimba limba lungă, suplă şi călduţă, pe Malko sub privirea jucăuşă a lui Elias Ypirou. Senzaţia din vis fu atât de puternică, încât Malko deschise ochii tresărind. O lumină slabă pătrundea în bungalou. Îi trebuiră câteva secunde până să se dezmeticească şi să realizeze că nu era câinele, ci Nafsika Agathiou, ghemuită la picioarele patului îngust şi îi administra o mângâiere nemaipomenit de blândă. Buzele cărnoase executau un du-te-vino, de parcă ar fi fost alcătuite dintr-o materie fără consistenţă. Văzând că Malko s-a trezit, Nafsika se întrerupse şi murmură:

— Îmi pare rău, dar mă doare prea tare ca să fac dragoste. Oricum, vă doream.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, ea îşi continuă felaţia, înghiţindu-l cu o lentoare exasperantă, eliberându-l apoi, şi provocându-i o plăcere fără margini. Mai rămase astfel un timp, apoi veni şi îşi sprijini capul de umărul lui, fără să scoată o vorbă.

În momentul în care aţipea, ea începu să vorbească încet, cu voce gravă, aproape încordată. Fiecare cuvânt îl înţepa pe Malko ca un ac, în liniştea nefirească din bungalou.

— Nu încercaţi să aflaţi cine l-a ucis pe Henry Eagleton, căci nimeni nu vrea să se afle. De aceea au încercat să vă omoare. Vă rog din suflet, nu vă mai ocupaţi de acest lucru. Altminteri, vă vor lichida...

Malko vru să vorbească, însă ea îi puse mâna la gură şi continuă:

— Nu îmi puneţi întrebări, că nu vă răspund. Vă spun toate astea pentru seara trecută... Acum suntem chit. Să nu îmi mai pomeniţi niciodată de povestea asta. Niciodată.

Ea tăcu. După mult timp, la ivirea zorilor, Malko îşi dădu seama, după respiraţia regulată, că ea adormise. Avertismentul

dat de Nafsika îi alungase somnul. Acum se gândea la ce îi spusese: „Vă vor lichida”. Dar cine anume? Cu toate astea, nu voia să asculte, să abandoneze. Nu făcuse niciodată aşa ceva.

Capitolul VIII

O furtună iscată din senin însoţită de ploaie golise străzile din Kolonaki. Apa se scurgea în rigolele de pe străzile în pantă, ca nişte torente adevărate. Malko coborî din taxi şi se îndreptă în goană spre intrarea blocului lui Elias Ypirou. Renunţase să-şi ia Mercedes-ul prin labirintul de străduţe din Kolonaki. Se opri înainte de a suna ca să-şi tragă sufletul, neînţelegând de ce bătrânul jurnalist pederast îl chemase la el. Găsise în urmă cu o oră câteva cuvinte în cutiuţa lui de la recepţia hotelului. Dar nicio explicaţie. Săptămâna începea bine. Malko se aşteptase ca poliţia să-i bată la uşa apartamentului încă de la opt dimineaţa ca să-i ceară explicaţii în legătură cu expediţia lui în Glyfada. Dar se pare că intervenţia lui Don Richard avusese efectul scontat. Îşi luase în linişte micul dejun citind *Athens News.* Moartea lui Leonidas, şoferul, de la care trecuseră deja trei zile, era amintită în cinci rânduri, ca un simplu fapt divers…

Malko rămăsese până duminică seara cu Nafsika. Hemoragia se oprise şi putuse chiar să facă o baie a doua zi. Ieşiseră din bungalou doar de trei ori cât durase weekendul, iar ea avusese grijă de el. Nu voise să facă dragoste de teamă să nu deschidă rănile căpătate în urma violului. După aceea, s-au plimbat pe ţărm, ca nişte îndrăgostiţi. Însă Nafsika nu mai pomenise nimic de Henry Eagleton…

Lui Malko nu-i rămânea decât să caute altă pistă, deşi ştia ce riscuri îl aşteaptă. Căci avertismentul soţiei generalului Agathiou era cu siguranţă foarte serios… Invitaţia lui Elias Ypirou avea să-i deschidă poate o nouă cale. De data asta, Malko preferase să-l lase pe Krisantem la hotel. Era inutil să-l mai sperie pe bătrânul pederast. Apăsă pe butonul soneriei.

Uşa se deschise imediat, iar în prag apăru uniforma gri a unui poliţist cu figura dură. Malko simţi stomacul greu de plumb. Fără voia lui, inima începu să-i bată cu putere în piept. În încăpere

zări şi alţi poliţişti, iar cel care îi deschisese îi porunci să între pe un ton care nu admitea replică.

Intră în garsonieră în clipa în care flash-ul unui bliţ licări în faţa lui. Orbit, nu-i recunoscu imediat pe bărbatul în civil care venea spre el cu mâna întinsă. Era generalul Mattiaki Agathiou. Zâmbea la fel de jovial, însă privirea era gravă şi serioasă. Malko apucă maşinal mâna întinsă cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu îmi purtaţi pică pentru micul meu şiretlic? îl întrebă grecul.

— Care şiretlic?

— Cele câteva rânduri pe care vi le-am lăsat la hotel, spuse generalul. Eu am scris mesajul. M-am gândit că e mijlocul cel mai discret de a vă convoca, decât să trimit un om de-al meu.

— Într-adevăr, zise Malko, cu mintea fierbându-i.

Se întreba unde voia să ajungă soţul Nafsikăi. Camera era plină de civili şi de poliţişti. Privirea lui Malko se opri asupra corpului întins pe divan. De acum încolo, Elias Ypirou nu va mai sodomiza niciun tânăr. Zăcea cu faţa în sus, cu gura căscată, cu ochii, de obicei duşi în fundul capului, ieşiţi din orbite, cu o mână în halatul de casă, iar cealaltă spânzurând peste marginea canapelei, cu unghiile date peste cap. Aceasta: era singura urmă de violenţă.

— A fost sufocat cu asta, zise calm generalul Agathiou, în timp ce luă între degete o pernuţă pe care i-o arătă lui Malko. Cred că au fost doi ca să-l poată ţine, pentru că vecinii nu au auzit nimic, iar doctorul spune că s-a întâmplat aseară. Probabil că a fost o crimă de moravuri. Asasinii au crezut că ar putea să-i ia şi ceva bani.

Malko se uită la dulapul metalic şi la hârtiile împrăştiate peste tot. Simţea că i se face rău. Doi infirmieri intrară şi prinseră cadavrul cu nişte chingi pe o targă. Poliţiştii începeau să-şi strângă materialul.

— De ce m-aţi chemat aici? îl întrebă Malko.

Generalul Agathiou îi adresă un zâmbet liniştitor, dar şi puţin îngrijorat.

— Am găsit numele dumneavoastră în carnetul de întâlniri. Acest lucru m-a intrigat. A fost prieten cu dumneavoastră?

Ca şi cum răspunsul lui Malko nici nu-l interesa, grecul începu să-şi netezească mustaţa. Malko era furios că nu îl lăsase să

vorbească.

— Nu chiar, spuse el. Aveam o cunoştinţă comună, un ziarist care mi-a cerut să trec pe la el.

— Înţeleg, zise generalul. Ypirou cunoştea multă lume.

Ieşi şi ultimul poliţist trântind uşa. Cei doi bărbaţi rămaseră singuri. Generalul Agathiou se aşeză pe un colţ al biroului celui care murise. Ochii lui de un albastru cenuşiu aveau o expresie de gheaţă. Malko se hotărî să contraatace:

— Sunt surprins să vă întâlnesc aici, generale, începu el. O persoană de rangul dumneavoastră nu se ocupă de asemenea lucruri deocheate...

— Aşa este, zise grecul cu un surâs glacial. Dar eram în trecere. Întâmplător, Elias Ypirou lucra ca informator pentru mine. Am preferat să verific eu însumi că niciun document nu a fost lăsat la voia întâmplării...

— Înţeleg, făcu Malko.

Aştepta urmarea, având neplăcuta impresie că generalul se juca cu el ca şoarecele cu pisica. Grecul îi zâmbi iarăşi lui Malko.

— Noroc că m-a sunat vineri domnul Richard, că altfel aţi fi avut necazuri serioase... Poliţia avea deja numărul Mercedes-ului dumneavoastră şi v-ar fi găsit foarte uşor...

— Vă mulţumesc, generale, spuse Malko, însă nu am făcut nimic reprobabil sau ilegal în Glyfada. Ba dimpotrivă, s-a tras în mine, iar persoana care mă însoţea a fost ucisă...

— Una dintre persoane, îl corectă cu blândeţe generalul Agathiou. Eu cred că prietenul dumneavoastră, domnul Krisantem, avea armă şi s-a folosit de ea... Ca de altfel şi dumneavoastră. Oamenii de la balistică au găsit cartuşele provenind de la trei arme diferite...

— Am fost în legitimă apărate, sublinie Malko, înăbuşindu-şi furia.

Nu îi plăcea absolut deloc turnura pe care o luase discuţia.

— Bineînţeles, recunoscu generalul, dar dumneavoastră ştiţi cum sunt funcţionarii, mai cu seamă cei din poliţie. Doi străini înarmaţi care trag în al treilea... Cu-atât mai mult cu cât un cetăţean grec şi-a găsit moartea în această aventură. Că tot a venit vorba, prietenul dumneavoastră are nume turc, nu-i aşa? Krisantem...

— Dar are naţionalitate austriacă, reuşi să rostească cu voce calmă Malko.

— Ah da! făcu generalul ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Malko nu îşi făcea iluzii prea mari. Celălalt îl chemase aici ca să-l prindă în capcană dintr-un motiv pe care el nu-l ştia încă. Grecul întrebă cu aceeaşi voce calmă, fără să se enerveze.

— Ypirou v-a trimis acolo, nu-i aşa? Domnul Richard mi-a spus…

— Este adevărat, răspunse Malko, speram să găsesc o informaţie interesantă despre moartea lui Henry Eagleton. Pe unul dintre asasini. Acesta este şi motivul pentru care am început cu bietul Leonidas.

Grecul clătină din cap cu înţelegere.

— Ar fi trebuit să veniţi mai întâi la mine. Deşi suntem în relaţii excelente cu domnul Richard, nu ne place ca agenţii străini să opereze pe teritoriul nostru. Înţelegeţi, nu-i aşa? Mai ales dacă folosesc arme. În sfârşit, afacerea a fost clasată. Aveţi încredere în noi. IPA[16] împreună cu noi facem tot posibilul să-i descoperim pe asasinii lui Henry Eagleton. Dacă vom descoperi ceva, dumneavoastră veţi afla primul. Elias Ypirou v-a tras pe sfoară ca să stoarcă ceva bani de la dumneavoastră…

— Ştiţi cine a tras în noi? nu se putu abţine Malko să nu întrebe.

— Cred că este un activist libanez, după părerea serviciilor mele, zise generalul cu voce egală. Dar a fugit.

Dacă Malko nu ar fi avut mărturia lui Amal Largha, nu s-ar fi îndoit nicio clipă de sinceritatea interlocutorului său. Profesia generalului era să ştie să mintă. Acest lucru îi dădu fiori reci pe şira spinării. Voia cu tot dinadinsul să iasă din încăpere. Generalul simţi ce gândeşte, căci spuse:

— Înainte de a ne despărţi, aş dori să vă cer un mic serviciu…

Malko fu cât pe ce să-i spună „cu plăcere”, dar se abţinu.

— Dacă îmi stă în puteri… zise el pe un ton lipsit de căldură.

— Absolut, afirmă generalul Agathiou. Am să vă dau o informaţie confidenţială. Serviciile mele au descoperit o celulă care se pregăteşte să comită o serie de atentate îndreptate împotriva unor personalităţi turce. Având în vedere tensiunea care domneşte între ţările noastre, acest lucru ar putea avea consecinţe dintre cele mai grave… Vedeţi?

— Văd, spuse Malko.

---

16 *DST-ul turc (n.a.)*

— Perfect, continuă generalul. Este foarte greu să ajungem la aceşti oameni, căci este o comunitate foarte închisă. Doar sunt turci, nu-i aşa? Se tem extrem demult. M-am gândit că poate prietenul dumneavoastră, cel care a tras în cartierul Glyfada, ar putea să-mi facă acest mic serviciu. Oh, nu e mare scofală. Pur şi simplu, trebuie să ia legătura cu ei şi să afle ce pregătesc. Pentru noi ar însemna foarte mult.

Malko avea senzaţia că stătea pe un bloc de gheaţă. Capcana se închidea. Oferta generalului grec nu putea fi refuzată... Celălalt îl privea netezindu-şi mustaţa, cu un calm enervant. Dacă Malko nu accepta, nu putea să mai spere nimic. Elko Krisantem s-ar trezi într-o închisoare de-a grecilor. Şi va fi foarte greu să-l scoată de acolo. Generalul Agathiou îl observa cu un aer detaşat, ca şi cum ar fi ştiut dinainte răspunsul. Malko era sigur că turcul era supravegheat şi că era prea târziu ca să încerce ceva. Furios la culme, răspunse:

— Îl voi întreba.

Grecii făceau treabă bună, nu se jucau.

— Oh, nu vă osteniţi, nu vreau să vă plictisesc cu astfel de lucruri, spuse grecul pe un ton cât se poate de blând. Spuneţi-i doar să vină la mine la birou diseară, pe la ora şapte. Vom aranja treburile împreună. Cel puţin, aşa sper.

— Şi eu sper, zise Malko.

Generalul Agathiou strivi ţigara în scrumieră.

— Ei bine, nu vă supăraţi că v-am deranjat. Îl vom îngropa mâine pe Ypirou. Sper că şederea dumneavoastră în Grecia să fie plăcută. Ar trebui să vă relaxaţi. Sunt atâtea lucruri de vizitat în ţara noastră!

— Intenţionez să merg la Delfi, spuse Malko intrând în joc.

— Ah, la Delfi este foarte bine, fu de acord generalul.

Ieşiră împreună din garsonieră. Un poliţist în uniformă stătea de pază în faţa uşii. Generalul dădu mâna cu Malko.

— Mulţumesc pentru acest mic serviciu.

Malko îl privi cum se urcă în maşină. Era sigur că era vinovat de moartea bătrânului pederast. Tot ce se petrecuse până acum avea un singur ţel: să se asigure că Malko nu se va mai ocupa de moartea lui Henry Eagleton.

*

* *

Don Richard ştia extrem de bine cum să îmbine blândeţea cu severitatea unui părinte. Ascultând povestea lui Malko, el clătină din cap.

— Trebuie să-l înţelegem pe general. V-a făcut un mare serviciu. În asemenea situaţii, grecii sunt extrem de neîndurători. Putea să vă bage la închisoare unde să rămâneţi săptămâni întregi... La urma urmei, ceea ce v-a cerut el este foarte normal. Aceste grupări turce sunt de extremă-stângă. Şi nouă ne-ar plăcea să aflăm ce pun la cale.

— Eu nu lucrez pentru KYP, spuse Malko întunecat. Cu atât mai puţin Krisantem.

— A fost cam imprudent să-l aduceţi aici în aceste momente, începu Don Richard. Grecii sunt foarte înverşunaţi împotriva turcilor. Dar o să vedeţi că totul o să fie bine.

Văzându-l pe Malko nedumerit, el adăugă:

— Ar trebui să vă duceţi în insule. Este anotimpul cel mai nimerit.

Hotărât lucru, CIA făcea reclamă sportului naţional: vânătoarea de turişti. Totul era permis când scopul se rezuma la a scoate cât mai mulţi bani pe seama vizitatorilor. Începând de la jumătatea lui iunie, şi cea mai amărâtă prăvălie vindea măslinele negre la preţul caviarului... Malko se ridică. Acest birou şi ochii albaştri şi senini ai americanului începeau să-l exaspereze.

— Cred că ştiu ce am de făcut.

— Vedeţi! exclamă Don Richard care se mulţumea cu puţin. Cu asta trebuia să începeţi.

Îl conduse pe Malko la lift. Ajuns la parter, acesta întredeschise uşa de la biroul pentru vize. Aruncă o privire ca să fie sigur că Aliki, fata cu părul creţ, se afla la serviciu, închise uşa şi ieşi. Tânăra funcţionară de la Serviciul pentru vize îl interesa mai mult decât o croazieră, chiar dacă era mult mai periculos.

Capitolul IX

Claia de păr creţ al lui Aliki depăşea cu o jumătate de cap

mulţimea de funcţionari. Galenţii pe care era cocoţată aveau cu siguranţă vreo cincisprezece centimetri, iar jeanşii prespălaţi erau atât de strânşi pe ea încât ai fi crezut că erau cusuţi direct pe ea. Purta acelaşi tricou de săptămâna trecută, cu un decolteu adânc şi pătrat. Din locul în care se afla, Malko putea să-i vadă pieptul care tresălta în ritmul mersului. Aliki coborî bulevardul Vassilissis Sofias pe lângă ambasadă şi se opri în staţia de autobuz.

El încercă să-şi dezlipească de piept cămaşa udă de sudoare. Nici măcar noaptea nu dispărea atmosfera umedă şi călduţă. Se împlineau trei zile de când o urmărea pe Aliki Voulounis, dar nu obţinuse niciun rezultat. Ca să supravegheze ambasada, fusese nevoit să staţioneze la soare, pe partea cealaltă a bulevardului. Înainte de a se aşeza la pândă, făcuse tot posibilul să scape de vreun eventual urmăritor. Ocolise Piaţa Constituţiei ca să-şi ia Mercedes-ul parcat pe strada Venizelou, trecând după aceea pe roşu la câteva stopuri.

Demară, mergând pe bulevard cam o sută de metri, întoarse când ajunse în piaţă şi coborî, trecând de staţia de autobuz care era aglomerată. Aliki citea un ziar. Opri puţin mai departe şi îşi reglă oglinda retrovizoare astfel încât să o poată supraveghea.

Aliki se urcă abia în cel de-al şaselea autobuz care veni după douăzeci de minute. Malko îl urmă imediat într-un nor de fum de motorină. Autobuzul coborî cu o lentoare exasperantă până la stopul din dreptul hotelului *Grande-Bretagne,* apoi o luă pe Venizelou care, din fericire, avea sens unic. În timp ce conducea, Malko se gândea la Krisantem. Fără să-şi facă prea mari iluzii şi neavând încotro, turcul se dusese la KYP luni seară. Agathiou îl reţinuse doar cinci minute, apoi îl dăduse în grija unui locotenent care, după aceea, se întâlnea cu el în fiecare zi pe înserat...

Aliki coborî prima în faţa universităţii şi merse cu paşi mari pe trotuar. Malko avu timp să-şi lase Mercedes-ul pe banda rezervată autobuzelor, aşa cum făcuse ieri şi alaltăieri. Era absolut imposibil să parcheze undeva.

Tânăra grecoaică urcă străduţa Sina, care era foarte îngustă, plină de librari şi de studenţi, apoi o luă la stânga pe strada Solonos. Dispăru în cea de-a treia clădire, o construcţie veche, jegoasă şi cenuşie. Se întorcea acasă, ca în fiecare seară.

La colţul străzii Sina, era o cafenea micuţă. Malko se instală la

o masă, comandă o îngheţată şi luă un ziar în limba greacă uitat pe scaunul de lângă el. Era o modalitate excelentă de a trece neobservat. Nu ştia dacă supravegherea lui Aliki îi va aduce ceva. Dar trebuia să aleagă între a sta la pândă sau croaziera în insule. Se afla în Atena de o săptămână şi nu avansase deloc. Pe trotuarul îngust, venea un grup de studenţi gălăgioşi. O fată cu nişte ochelari imenşi scria ceva la masa alăturată şi nu mai termina. Avea în faţă o ceaşcă goală de cafea. Puţin mai încolo, doi tineri discutau zgomotos.

Aliki tot nu cobora. La cea de-a treia cafea, Malko era un pachet de nervi. Spera ca Aliki să nu-şi petreacă seara acasă ca şi celelalte dăţi...

*

* *

Rochia galbenă se vedea ca o pată luminoasă în întuneric. Malko tresări, amorţit de lunga aşteptare. Se uită la ceas. Stătea acolo de aproape trei ore. Studenta de lângă el mai scria încă în faţa ceştii goale. Aliki dădu colţul, mergând repede. Sânii grei îi jucau pe sub rochia din pânză subţire, crăpată într-o parte şi lăsând să se vadă picioarele interminabile. Acum era încălţată cu nişte sandale cu tocul înalt. Cei doi studenţi se opriră brusc din discuţie, schimbând nişte cuvinte amabil de obscene. Aliki era visul irealizabil al unui student de condiţie medie. Era o plantă superbă, dar un pic cam otrăvitoare. Avea ceva dur în priviri, contrastând puternic cu trăsăturile de copil. Malko fu bucuros să se ridice de pe scaun.

Ajunsă pe strada Venizelou, Aliki se opri la marginea trotuarului ca şi când nu s-ar fi hotărât să traverseze. Dar se făcu verde şi lăsă valul de pietoni să treacă strada. Aştepta pe cineva... Malko se duse repede la Mercedes-ul care staţiona la cincizeci de metri mai departe. De unul dintre ştergătoarele de parbriz era agăţat un pacheţel. Erau şuruburile de la plăcuţele de înmatriculare pe care le luase poliţia...

Un Triumf roşu decapotabil coti spre trotuar şi se opri în dreptul lui Aliki. Tânăra grecoaică se urcă imediat, iar vehiculul demară. Malko abia apucă să ajungă la stop. De-acum încolo începea bâlciul.

Şoferul Triumf-ului nu ţinea cont de niciun stop sau de celelalte maşini. Viră la dreapta, se angajă în mare viteză pe o

străduţă pe care putea să lovească doi biciclişti, croindu-şi drum apăsând imperios pe claxon. Malko reuşi să se strecoare în urma lui. Din fericire, şoferul era prea preocupat să nu calce pietonii ca să-şi dea seama că era urmărit. În sfârşit, ajunseră pe bulevardul Akademias, iar urmărirea se desfăşură în condiţii mai normale. Triumf-ul se îndrepta direct către est. Tăie Vassilios Constantinou şi urcă pe Vassilios Alexandrou. Era drumul care ducea la Mănăstirea Kessarianis, izolată la poalele Muntelui Ymittos, aflat la câţiva kilometri de centru. Însă Triumf-ul se opri la ieşirea din Atena, la o curbă unde se aflau mai multe taverne cu mesele scoase pe trotuar, luminate de un amestec de neoane roz şi verzi.

Un televizor era aşezat pe o masă şi transmitea muzică. Malko se opri la o sută de metri mai departe. Din Triumf coborî un bărbat înalt, corpolent, cu părul negru pieptănat pe spate. Era în genul instructorilor de înot plini de ei. Aliki se agăţă imediat de braţul lui şi se îndreptară spre una dintre taverne. Malko era surprins. Nu era genul de logodnic la care se gândise el. Perechea se aşeză la o masă în aer liber.

Încă o dată, Malko trebuia să aştepte. Numai Dumnezeu ştia cât timp. Se duse la întâmplare să verifice numărul de înmatriculare al Triumf-ului. Şi asta putea să-i folosească la ceva.

După aceea, se aşeză melancolic pe terasa cea mai apropiată şi comandă nişte chiftele. După câteva minute, i se aduseră nişte bulete care, judecând după gust, parcă fuseseră prăjite în petrol. Din fericire, salata şi telemeaua erau bune de mâncat... Însă vinul putea să facă găuri în masă.

Mai încolo, cei doi îndrăgostiţi gângureau... Totul semăna cu o serbare câmpenească, cu neoanele şi cu muzica ce urla în toate colţurile. După o jumătate de oră, Aliki şi însoţitorul ei se ridicară de la masă. În taverne nu se servea nici cafea şi nici desert. Malko achită nota de plată exagerat de umflată şi se pomeni într-o cursă nebună spre centrul Atenei. Logodnicul lui Aliki fie că se grăbea ca un nebun să-şi consume logodna, fie era un fost pilot de curse.

Opri maşina pe trotuar. Lui Malko i se păru că o maşină gri plecase o dată cu el de la tavernă, dar nu era sigur. Aliki şi „logodnicul” dispărură înăuntru. Era inutil să se întrebe ce se va întâmpla. Bărbatul începuse încă de pe hol să-i descheie fetei

rochia galbenă. Plin de dezgust, Malko se întoarse la hotel.

*

* *

Krisantem era morocănos, tolănit într-un fotoliu din apartament. Se uită la Malko cu o privire tristă.

— Mi-au luat paşaportul, zise el.

Din ce în ce mai bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko în timp ce îşi turna votcă.

— Am luat legătura, spuse turcul. De două zile încoace, îmi arată fotografii şi îmi spun ce trebuie să vorbesc, cine sunt aceşti turci. În seara asta am fost într-un bar din Pireu unde se duc ei şi am discutat cu şeful lor, un anume Fevzi Sungur. Însă ceilalţi nu au încredere în mine şi îşi iau anumite măsuri de prevedere…

— Cine sunt turcii aceia?

Krisantem făcu o mutră dezgustată.

— Nişte stângişti care au legături cu palestinienii. Pun la cale să asasineze mai mulţi ambasadori turci.

— Şi KYP vrea să-i împiedice?

Un zâmbet crud lumină trăsăturile ascetice ale turcului.

— Dimpotrivă, Alteţa Voastră, vrea să-i ajute. Dar cu foarte multă discreţie, cerându-le alte servicii. Dacă accept, nu voi mai pune niciodată piciorul pe pământul meu…

— Încearcă să câştigi timp, Elko, îl sfătui Malko.

— Mi-au luat şi arma, se jelui turcul. Mi-au spus că au nevoie de ea la anchetarea morţii lui Leonidas. Este acolo un ofiţer care vorbeşte turca la perfecţie.

Malko fierbea de turbare. Oamenii din KYP zăvorâseră bine de tot capcana. Dacă turcul făcea vreo greşeală, se va trezi inculpat în moartea lui Leonidas, cu revolverul Astra ca dovadă. În privinţa lui se asiguraseră, tăindu-i cele două piste care l-ar fi putut duce în vreo direcţie. Nu reuşea întotdeauna să înţeleagă de ce serviciile greceşti îi ascundeau pe asasinii şefului Centralei CIA. Telefonul sună. Malko se relaxă şi auzi vocea caldă a Nafsikăi Agathiou.

— Am întâlnit o persoană pe care aţi cunoscut-o când am mâncat împreună, spuse ea. S-ar putea să vă transmită un mesaj.

Ea nu spuse mai mult, fiindcă părea grăbită. Malko nu-i

pomenise de noua capcană pe care i-o întinsese bărbatul ei, dar nu se putu abţine să nu-i zică:

— Aţi aflat că Elias Ypirou a murit?

— Ce?

— A fost asasinat, preciză Malko. În noaptea de duminică spre luni.

Făcu o pauză, apoi se auzi vocea tulburată a Nafsikăi:

— Este îngrozitor. Oribil. Eu nu citesc ziarele, prin urmare, nu am aflat.

Ea repetă cuvântul „oribil”, apoi închise. Malko se gândi iar la avertismentul pe care i-l dăduse.

*

* *

Recepţionerul de la *Grande-Bretagne* îi întinse lui Malko un plic timbrat şi *Athens News* de joi.

— O doamnă v-a adus asta, domnule. A spus că este foarte urgent.

Malko se uită la plic. „Prinţul Malko Linge. Personal”. Era un scris pe care nu îl cunoştea. Îl deschise. În plic era o carte de vizită cu numele de Rolf Paladin, o adresă din Hydra şi câteva cuvinte scrise de mână: „Treceţi pe la mine. Am o informaţie care v-ar putea interesa în legătură cu sejurul dumneavoastră la Atena.”

Numele de Rolf Paladin nu îi spunea absolut nimic. Se uită la post-scriptum care era subliniat cu două linii: *Nu telefonaţi.* Dacă Nafsika nu i-ar fi spus dinainte, ar fi crezut că este o glumă sau o altă capcană… Se întoarse la recepţie şi întrebă:

— Cum se ajunge la Hydra?

— Cu hovercraft-ul[17] care pleacă din Zea Marina în Pireu, răspunse recepţionerul. Drumul durează aproape o oră. Puteţi să-l luaţi dus-întors. Aveţi aici orarul. Costă trei sute douăzeci de drahme.

El scrise pe o bucată de hârtie, iar Malko citi: 8 h 30 – 13 h 30 – 17 h. Nu mai avea timp să-l prindă pe primul. Rămânea cel de la ora unu şi jumătate.

---

17 *Vehicul pe perne de aer care merge şi pe apă şi pe uscat (n.t.)*

*

* *

Înălţat pe pernele de aer, hovercraft-ul spinteca apa cu treizeci şi cinci de noduri, cufundându-şi botul albastru în spuma valurilor. Malko se aşezase în faţă, unde zgomotul motoarelor nu era chiar atât de asurzitor, iar căldura, suportabilă. Fiind fabricată în Rusia, ambarcaţiunea nu avea aer condiţionat, iar călătoria era chiar monotonă. Cât vedeai cu ochii, era numai mare. Iar din loc în loc, se vedea câte o insulă pustie şi aridă.

Hydra era una dintre atracţiile principale ale Greciei. Treptat, treptat, hovercraft-ul încetini. De câteva minute, navigau de-a lungul coastei insulei. Plecaseră din Pireu acum vreo oră şi un sfert... Ambarcaţiunea intră la apă sunând din sirenă şi încetini ca să între în portul mic al insulei, un fel de St.-Tropez al Greciei. Pe o colină, cocoţată pe promontoriul din stânga, străjuia o moară albă de vânt. Terasele restaurantelor invadaseră portul, alternând cu zeci de magazine. De-a lungul peretelui unei cuvete naturale, se aliniau casele albastre, verzi şi albe, arse de soarele neîndurător. Malko o întrebă de adresa lui Rolf Paladin pe o bătrânică ce aştepta lângă un măgar să încarce bagajele turiştilor. Abia rosti în engleză:

— Acolo, ultima casă pe stânga, îi explică ea, arătându-i o construcţie albă care i se păru lui Malko la câţiva kilometri depărtare.

Rolf Paladin nu ar fi putut să locuiască în port...

*

* *

Treptele tăiate direct în stâncă şi vopsite în alb aveau pe puţin treizeci de centimetri înălţime. Malko încetini simţindu-şi inima în gât. Vederea era superbă, însă transpiraţia i se scurgea în ochi. Avea impresia că urcase Everestul. Adunându-şi ultimele puteri, reuşi să ajungă la uşa din lemn de măslin în care ciocăni. Două pisici dormeau într-o parte. În Hydra erau sute de feline rătăcind pe cărările pe care turiştii le urcau cu stoicism. În pragul uşii apăru o siluetă uriaşă, era un soi de King-Kong în uniformă kaki. Avea peste un metru nouăzeci, umeri de docher şi torsul umflat. Nasul coroiat se distingea din trăsăturile bronzate şi energice.

— Malko!

Uriaşul îşi cuprinse musafirul stupefiat în braţe şi îl trase înăuntru, unde era plăcut şi răcoare. Apăru o fată desculţă, blondă, cu nasul coroiat, îmbrăcată doar cu un slip minuscul alb şi cu pieptul foarte bronzat. Îi zâmbi lui Malko fără nicio jenă! Rolf Paladin îi mângâie cu afecţiune mijlocul şi spuse:

— Ea e Vanessa. Dacă sunteţi obosit, aruncaţi-vă în piscină, apoi vă va face un masaj.

— Cu plăcere, spuse Vanessa. Se pare că fac un masaj excelent.

Lui Malko îi venea să râdă. Vanessa avea un înspăimântător accent din regiunea Quebec. El refuză oferta, iar graţioasa apariţie dispăru, lăsând pe pavaj urmele ude ale paşilor. Malko tot nu înţelegea motivul călduros al acestei primiri.

— Veniţi, îl invită Paladin. Este mai bine să stăm de vorbă sus.

Îl trase pe o scară din piatră. Străbătură o încăpere în care Malko zări sub o plasă pentru ţânţari o altă fată complet goală care dormea pe burtă. Era aurie ca o caisă.

— Ea e Laetitia, sora mai mică a Vanessei, zise Rolf Paladin. Doarme toată ziua.

Ajunseră pe o terasă rezemată de versantul muntelui. O altă apariţie stătea întinsă pe spate la soare, cu ochii protejaţi de nişte plăcuţe din plastic. Poziţia în care stătea releva, fără teama de a greşi, că era o blondină naturală cu un trup subţire, dar musculos.

— Ea este mama fetelor, zise cu seriozitate Rolf. Să ne întoarcem în camera mea. Dacă o trezesc, va începe să vorbească.

Intrară în cameră. Malko era din ce în ce mai nedumerit. Gazda se aşeză pe somiera care scârţâi şi spuse în sfârşit:

— Noi doi avem un prieten comun!

— Nafsika?

Bărbatul râse.

— Ba nu. Prinţul Stephane Garlinski.

— Dumnezeule! exclamă Malko.

Îl cunoscuse pe prinţul Garlinski, un mercenar de lux, în urmă cu un an, în Angola[18], în împrejurări destul de dramatice. Cei doi bărbaţi se despărţiseră la Windhoek, în Afirca de Sud, după o escapadă care s-a terminat rău de tot.

— Ah da! confirmă Rolf Paladin. Am lucrat cu Garlinski pe

18 *Vezi „SAS – Viesparul din Angola” (n.a.)*

când eraţi în Angola. Mă ocupam de katanghezii din nord, când operaţiunea a dat greş. Am plecat în Zair, iar, în final, am reuşit să mă îmbarc pe *Cabina* exact la ţanc ca să nu mă măcelărească tâmpiţii din MPLA. Altminteri… (Făcu un gest incisiv.) Bârrr… Aţi văzut ce au păţit prietenii noştri?

Guvernul din Angola mai împuşcase patru mercenari.

— Ce căutaţi în Africa? îl întrebă Malko.

Rolf Paladin zâmbi din toată inima.

— Acelaşi lucru ca şi Garlinski. Am fost căpitan în armata elveţiană şi mă plictiseam. De vreo trei secole, în Elveţia nu a mai fost niciun război. Atunci, mi-am găsit de lucru pe ici, pe colo… Între timp, mă odihnesc aici, la soare, la mare, cu canadienii mei. Garlinski mi-a vorbit de dumneavoastră. Îi părea rău că nu aţi rămas acolo. Acum se află la Jo'Burg.

Malko îşi ascunse greu dezamăgirea. Să vină el până în Hydra doar ca să depene amintiri din Africa cu un mercenar venit în concediu…

— Cum aţi aflat că sunt în Atena? îl întrebă el.

Rolf râse din nou cu poftă.

— De la Nafsika. De fiecare dată când merg acolo, luăm masa împreună. A pomenit de dumneavoastră din întâmplare. Am vorbit şi despre Garlinski. Ea mi-a spus că v-a cunoscut.

— Drăguţ din partea ei, spuse Malko. Nu ştiam că vă cunoaşte.

— Oh, cunoaşte mulţi oameni, zise Rolf zâmbind. Este o carnivoră.

Brusc, deveni serios.

— S-ar putea să fiu indiscret că vă întreb, dar mi-a spus că aţi fost prieten cu Eagleton şi că aţi venit la Atena din cauza morţii lui. Este adevărat?

— Da.

Mercenarul îşi umflă burdihanul pe care cămaşa kaki stătea atât de întinsă, încât era cât pe ce să-i sară toţi nasturii.

— Am nevoie de puţin exerciţiu. Aici se mănâncă mult. Bun, voiam să vă spun ceva ce vă va interesa. Mi s-a propus „contractul Eagleton" acum cincisprezece zile…

Malko simţi cum i se strânge stomacul. O emoţie puternică îi inundă arterele cu adrenalină.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Un tip care îmi cunoaşte antecedentele a venit să-mi ofere

cincizeci de mii de dolari ca să împuşc pe cineva. Nu mi-a dat niciun nume. Mi-a spus doar că este un agent american şi că locuieşte în Psychico. Când am citit pe urmă ziarele, mi-am dat seama…

Malko îl studia cu atenţie pe elveţian. Era serios, nu părea a fi mitoman. Paladin zâmbi văzându-i mutra.

— Bineînţeles că nu se face niciun contract scris în astfel de treburi, însă puteţi să mă credeţi. Am să vă arăt ceva.

Scoase din buzunarul cămăşii o scrisoare pe care i-o întinse lui Malko. Acesta o citi la repezeală. Era de la Stephane Garlinski şi îi propunea lui Rolf să vină la Jo'Burg, ca de acolo, să plece în hăţişurile din sudul Angolei să lupte în UNITA.

— Am acceptat, spuse elveţianul. Plec peste trei zile. Mi-am închiriat şi barca. La urma urmei, am nevoie de bani.

Rolf Paladin clătină din cap, apoi continuă:

— O să fac orice. Trebuie să trăiesc şi eu, fireşte, însă, înainte de toate, mă lupt pentru un ideal. Să apăr rasa albă şi civilizaţia albilor. Aşa i-am spus şi amicului meu care se pare, a înţeles. Vă spun sincer că, dacă nu aş fi plecat, nu vă povesteam toate astea, pentru că ei pot să-mi facă viaţa un calvar aici… Pot să meargă până acolo încât să-mi rezerve cimitirul ca rezidenţă. Dar nu intenţionez să mă întorc prea repede. Dacă nu-mi merge bine în Angola, mi se pare că este un englez plin de gologani care oferă o sută de mii de lire celui care îi aduce capul lui Amin Dada.

În sfârşit, o operă pioasă. Acum Malko îl credea pe elveţian.

— Cine v-a propus cincizeci de mii de dolari? îl întrebă Malko.

— Un tip pe care, îl ştiu numai după prenume, Kula. Oficial, lucrează ca recepţioner la hotelul *Caravelle.* L-am văzut de vreo două ori pe vremea coloneilor. Mi-a cerut să-i fac unele servicii. Lucrează cu Poliţia militară.

— Cu cei din KYP?

— Nu, mai degrabă cu o reţea paralelă, dar extrem de puternică. Cea a colonelului Mezonos, una dintre căpeteniile ESA. Aşa-zisul evadat.

— De ce aşa-zisul?

Rolf râse cu poftă.

— Pentru că eu vi-l găsesc în cinci minute. Nimeni nu-l caută cu adevărat… În fine, dacă această informaţie vă poate servi la ceva, este tot ce ştiu. Am impresia că a fost o treabă,

improvizată la repezeală.

— Nu ştiţi de ce au vrut să-l lichideze?

— N-am nici cea mai vagă idee. Când am refuzat, tipul nu mi-a dat niciun amănunt. Doar mi-a cerut să-mi ţin pliscul. Ceea ce am şi făcut. Până acum. Trebuie să fii corect faţă de clienţi.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Asta poate să mă ajute mult. Salutaţi-l pe Garlinski din partea mea. Poate că ne vom mai întâlni într-o bună zi.

— Poate, spuse Rolf. Dacă mă voi retrage, mă voi duce să aduc capul lui Amin Dada.

— Excelentă idee, îl aprobă Malko.

Blondina în costum de baie alb veni şi se lungi încetişor pe pat lângă ei.

— Este ora siestei, spuse Rolf. Vă las, dacă vreţi să mai rămâneţi. Este loc destul.

— Trebuie să prind hovercraft-ul de la ora cinci, se scuză Malko.

— Ar trebui să rămâneţi, zise Vanessa în timp ce se întindea.

— În cazul acesta vă conduc, zise Rolf Paladin ridicându-se.

Îşi strânseră mâinile în pragul uşii.

— Fiţi atent că tipii ăştia sunt periculoşi, spuse elveţianul. Sunt nişte haimanale care au un ideal.

Malko privi portul minuscul şi casele vopsite în toate culorile împrăştiate pe coastă. Nu-i părea rău că venise la Hydra. Acum ştia cine erau misterioşii „ei” la care făcuse aluzie Nafsika.

— Mult noroc în Africa, îi ură el.

*

* *

Holul hotelului *Caravelle* era sinistru şi puţea a dezinfectant... Vecin cu *Hilton,* acest hotel îi primea pe toţi aceia care nu găseau cameră. Malko cercetă recepţia unde nu era nimeni.

Tocmai când căuta cel mai bun mijloc de a se interesa de Kula, un grup de turişti se apropie de birou. Din spatele tabelelor de afişaj se ivi numaidecât un funcţionar. Când îi văzu faţa, Malko fu şocat.

Era necunoscutul din Triumful roşu. „Logodnicul” lui Aliki. Îi întâlni privirea lui Malko şi păru la fel de surprins ca şi el.

Capitolul X

Don Richard îşi ascundea stânjeneala sub un zâmbet forţat, încercând să risipească puţin tensiunea cu o observaţie asupra vreunui punct sau vreunui detaliu. Îşi lua notiţe în timp ce Malko povestea cu o sârguinţă exagerată.

Acesta se hotărâse să-i împărtăşească şefului provizoriu al CIA dezvăluirile pe care i le făcuse Rolf Paladin. După ce termină, Don Richard puse stiloul jos şi se lăsă pe spate în fotoliu. Era îngrijorat.

— Nu ştiu câtă credibilitate să-i acordăm lui Rolf Paladin, zise el. Mercenarii ăştia sunt puţin cam mitomani şi le place să înflorească fără să-şi asume niciun risc. Deci pleacă din Grecia… *Acum,* îi este uşor să vorbească după ce l-au angajat ucigaş cu simbrie şi a refuzat.

Malko se gândise la această obiecţie. De când se întorsese: din Hydra, se tot gândise la dezvăluirile lui Rolf Paladin.

— De ce mi-ar fi spus mie aceste lucruri?

Don Richard se strâmbă.

— Din dorinţa de a se lăuda sau de a se autoînvinui. Nu se ştie niciodată cu dezaxaţii ăştia…

Malko nu se lăsă cu una cu două:

— Numele Kula vă spune ceva?

— Nimic, mărturisi americanul, dar mai există încă nişte reţele paralele subordonate Juntei care funcţionează în continuare. Poate că face parte din acestea. Ar fi mai bine să vorbim cu generalul Agathiou. Luni, am o întrevedere cu el

Asta mai lipsea, să-i încredinţeze grija pentru anchetă unui asasin. Malko se gândi că Don Richard părea ciudat de detaşat, de parcă nici nu ar vrea să ştie.

— Prefer să nu discutăm încă, spuse el cu fermitate, trebuie să mai verific ceva.

Richard mai spuse doar atât:

— Faceţi cum doriţi, dar nu vă mai jucaţi de-a cowboy-ul ca alaltăieri, căci ne putem trezi cu pumnul în gură.

— Ce părere aveţi despre moartea lui Elias Ypirou?

— A fost un nenorocit, zise americanul cu răceală. Am un dosar gros despre el, dar nu conţine nimic interesant.

— Agathiou era la el.

— Era unui dintre indicatorii lui. Şi eu aş fi făcut la fel.

Telefonul sună. Răspunse monosilabic, apoi închise.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el. Am o întâlnire la USIS, pe strada Venizelou la prânz. Dar mai întâi mai am ceva de făcut. Ne vedem luni?

— De acord, zise Malko.

De data asta, nu îi mai propuse nimic pentru weekend. El ieşi din birou şi mai suspicios. De ce CIA era atât de stânjenită când venea vorba despre moartea lui Henry Eagleton? Avea impresia că se căuta să-l îndepărteze politicos ca să nu ajungă undeva. Un agent ca Don Richard era prea experimentat ca să nu fie îngrijorat de ceea ce-i dezvăluise Malko. Dar se pare că nu credea sau nu voia să creadă…

— Bună!

Malko ridică brusc privirea. Aliki Voulounis, funcţionara de la Serviciul vize îi aţinea calea. Era îmbrăcată într-o rochie albă din pânză, extrem de scurtă, cocoţată pe nişte galenţi cu tocul înalt şi mestecând gumă.

— Bună ziua, răspunse Malko surprins.

Era trecut de douăsprezece, iar angajaţii plecaseră să mănânce. Uşa biroului pentru vize era deschisă.

— Sunteţi prietenul lui Leonidas, spuse Aliki cu voce tărăgănată. Ştiţi că a murit?

— Da, zise Malko.

Ea se strâmbă.

— Nasol. Era cam prostuţ, dar cumsecade. Vă rog să mă iertaţi pentru ieri când aţi venit la mine. Nu ştiam că sunteţi prieten cu domnul Richard. Sunt tot felul de tipi care mă agasează zilnic.

— Nu face nimic, spuse Malko.

Oare ce voia tânăra grecoaică? Se vedea clar că îl pândise pe culoar. Mesteca întruna guma, cu geanta agăţată de braţ şi pieptul obraznic îndreptat spre Malko, legănându-se de pe un picior pe altul.

— De unde ştiţi că îl cunosc pe domnul Richard? o întrebă Malko.

Ea râse.

— Oh, cunosc pe toată lumea de acolo. Sunt prietenă cu secretara lui. După moartea lui Leonidas vi s-a repartizat alt

şofer?

— Nu, spuse Malko.

Ea făcu câţiva paşi spre ieşire şi zise cu voce ezitantă:

— Dacă vreţi să vă arăt câte ceva, să ştiţi că ştiu nişte locuri foarte amuzante, care nu sunt pentru turişti.

În capul lui Malko se aprinseră toate beculeţele roşii. Era una dintre provocările cele mai frumoase pe care le primise vreodată. Şi atât de directă, încât i se părea ridicolă.

— Dar sunteţi liberă? Nu aveţi un logodnic?

Ea ridică din umeri cu nepăsare.

— Am o grămadă de logodnici, dar eu aleg când doresc să-i văd. Nimeni nu mă obligă să fac ce nu vreau.

— Ei bine, să cinăm împreună, îi propuse Malko.

— Nu în seara asta, mâine. Vă dau adresa mea, spuse Aliki Voulounis.

Ea îl trase în birou şi scrise pe o bucată de hârtie adresa pe care Malko o cunoştea deja. Aflase în plus etajul.

— Veniţi pe la nouă, adăugă ea. Acum trebuie să fug. Mi-a rămas o jumătate de oră ca să mănânc.

Malko se pomeni în curtea ambasadei mai nedumerit ca niciodată. El nu prea avea încredere în coincidenţe. Don Richard nu avusese când să vorbească cu oamenii din KYP, iar întâlnirea cu Aliki Voulounis nu fusese deloc întâmplătoare. A fost urmărit. Îşi aminti brusc de plăcuţele de înmatriculare pe care i le luase poliţia. Cei din KYP ar fi putut foarte bine să folosească această informaţie ca să dea de urma lui Malko. Iar Aliki ştia că este în ambasadă. În plus, şi cu solida acoperire a lui Krisantem, Malko învăţase să fie prudent în Atena…

Îşi aminti de privirea pe care i-o aruncase Kula, logodnicul lui Aliki şi omul care voia să-l execute pe Eagleton.

*

* *

— Nu pot, Alteţa Voastră, trebuie să fiu în Pireu la ora opt! Nu voi reuşi să ajung înainte de unsprezece. Iar dacă nu mă duc, gemu Krisantem, mă vor duce la închisoare…

Fără arma lui Astra, turcul era ca şi orb. Era ud de transpiraţie fiindcă nu îşi putea ajuta stăpânul. Malko încercă să-l mai înveselească.

— Nu-ţi face griji, Krisantem. Aliki nu mă va strânge de gât!

Sunt destul de mare ca să mă apăr singur. Cred mai degrabă că este o misiune de informare.

Nici el nu era sigur de asta, dar de ce să-l înnebunească pe Krisantem?

— Alteţă, să vă luaţi pistolul, îi recomandă Krisantem, ca şi cum i-ar spune să nu-şi uite fularul. Ca o doică adevărată.

— Nici gând, Elko, nu vreau să am necazuri cu poliţia. Nu te duci înarmat la o întâlnire cu o femeie, chiar dacă este periculoasă. Duceţi-vă să vă întâlniţi cu turcii aceia şi nu vă faceţi griji în privinţa mea.

Malko se temea ca cei din KYP să nu-i pregătească cumva o provocare de toată frumuseţea ca să-l poată expulza din Grecia, cu pistol sau fără pistol. Se pregăti să o sune pe Nafsika ca să aibă ce face diseară.

*

* *

Fotografia imensă acoperea în întregime peretele din faţa uşii. În fotografia alb-negru, era profilul uriaş al grecoaicei, cu gura întredeschisă, atingând uşor cu buzele sfârcul unui sân al cărei posesoare nu se distingea. Fotografia degaja ceva extraordinar de tulburător. Pereţii micuţului antreu erau ascunşi sub alte fotografii, iar în toate apărea Aliki goală.

Apariţia care îl întâmpină pe Malko era şi mai încărcată de erotism ca fotografiile de pe pereţi. Desculţă, tânăra funcţionară de la Serviciul pentru vize avea ca unic veşmânt un fel de halat deschis în faţă dintr-un bumbăcel foarte uşor şi transparent care nu îi acoperea prea mult corpul, ajungând până la jumătatea coapsei. Ea se întinse ca să-l sărute pe Malko, ca şi cum ar fi cunoştinţe vechi. Pe el îl izbi drept în faţă mirosul puternic de uzo. Se pare că Aliki profitase din plin de după-amiaza de sâmbătă ca să se îmbete criţă. Ea gânguri veselă:

— Abia am ieşit din duş, nu vă aşteptam aşa devreme.

Ea se întoarse pe călcâie, arătându-şi jumătatea feselor albe, atacate deja de celulită. Apartamentul nu era mai mare ca o debara. De la uşă până la patul foarte jos, erau doar patru metri. Pe jos, zăcea o sticlă de uzo mai mult de jumătate goală, iar într-o vază ardeau nişte beţişoare, care făceau atmosfera mai apăsătoare. Aliki se aşează de-a curmezişul pe pat, dezgolindu-şi în mod indecent părţile intime. Se pare că pudoarea nu era

trăsătura ei dominantă de caracter.

— Vă plac fotografiile mele? îl întrebă ea pe Malko.

El aruncă o privire pe pereţii antreului, în timp ce punea pe nesimţite zăvorul de siguranţă. Toată această tevatură îi mirosea a capcană.

— Sunt superbe, zise el.

— Nu vreţi să vă aşezaţi?

Privirea tulbure a grecoaicei nu-l slăbea nicio clipă. Prin deschizătura halatului, el zărea profilul unui sân alb ca neaua. Singurul loc pe care putea să stea era patul. Malko se aşeză lângă fundul ei. Oare de ce juca Aliki rolul Lolitei? Ea luă sticla de uzo şi dădu pe gât o înghiţitură gâlgâind.

— Nu îl îndoiţi cu apă? o întrebă Malko strâmbându-se.

Aliki scutură din cap:

— Nu, fiindcă e mai bun aşa.

— Unde vreţi să mâncăm?

— Vă grăbiţi? îi zise Aliki pe un ton aproape agresiv. Seara, noi mâncăm foarte târziu. (Oftă.) Ce cald îmi este!

Pe fereastra deschisă, veneau glasuri gălăgioase din curte. Fata de debarasă de halat cu gestul cel mai firesc din lume, dezvăluindu-şi torsul subţirel pe care sânii grei şi deja lăsaţi păreau nişte piese adăugate. Câte o tufă deasă ieşea de la subsuori şi o dungă neagră asemănătoare cu părul unei pensule se prelungea de sub buric şi se pierdea în tufişul negru ca abanosul de pe pântece. Malko văzu picăturile de transpiraţie care se prelingeau pe buza superioară. Ea se uita fix la el cu o expresie nelămurită în ochii negri.

— Ei, ce mai aşteptaţi, îl întrebă ea brusc, o invitaţie specială?

Era ceea ce se numea o propunere directă. Malko se întrebă imediat dacă nu cumva Aliki era târfă cu jumătate de normă, rotunjindu-şi astfel salariul de la ambasadă.

— Este obligatoriu? o întrebă el.

Aliki se strâmbă cu ironie.

— Credeam că tipii de vârsta dumneavoastră se dau în vânt după fetele tinere. Eu am doar şaptesprezece ani…

— De ce vreţi să faceţi dragoste cu mine?

— De ce nu? zise ea pe un ton copilăros şi sfidător. Când vreau un tip, mi-l agăţ. Cred că sunteţi o afacere bună…

Cu siguranţă că era doar o curiozitate animalică. Sinceritatea ei în ceea ce privea slăbiciunea pentru sex nu era de tăgăduit.

Dar Malko era prea preocupat ca să aibă chef de această pradă fragedă.

— Poate că ar trebui mai întâi să ne cunoaştem mai bine, îi sugeră el.

— Nu, zise ea cu încăpăţânare. Am chef să mă regulez. Dacă nu vreţi, puteţi să vă căraţi, am o groază de tipi.

Nuanţarea nu era punctul tare al grecoaicei. Malko se gândi că, dacă va pleca, va fi foarte greu să mai pună mâna pe o fată atât de imprevizibilă şi de fantastică. De altfel, nu mai vedea în oferta ei o capcană. Chiar dacă era manipulată, tot nu ar fi ajuns până aici...

Aşezată de-a curmezişul patului, puţin curbată, ea aştepta, răsucind între degetele cu unghii scurte părul de pe pântece. Cel puţin Malko ştia că Aliki avea legătură cu asasinii lui Henry Eagleton.

— Ce aşteptaţi? zise ea pierzându-şi răbdarea.

Apoi se aplecă brusc spre el şi începu să-i desfacă cureaua de la pantaloni, cu gesturi imprecise ca de beţivă şi suspine de enervare.

— Ajutaţi-mă, pentru Dumnezeu! mormăi ea. Vă e teamă sau ce?

Îşi apropie capul creţ de el. Se dăduse din belşug cu parfum ieftin care puţea. Cu gesturi bruşte, reuşi în sfârşit să-l dezbrace şi îi aruncă hainele pe podea. După aceea, se uită la el cu un zâmbet de o obscenitate aproape candidă.

— Ar trebui să-i dai nişte vitamine micuţului ăstuia...

Îngenunche în faţa lui şi îmbină numaidecât gestul cu fapta, cu conştiinciozitatea unei şcolăriţe silitoare. Sânii grei băteau coapsele lui Malko într-un ritm cadenţat. Îşi întrerupea în fiecare clipă felaţia, făcând observaţii obscene, pe măsură ce îşi vedea de treabă. Îi luă mâna lui Malko şi o aşeză pe pubis.

— N-o lăsaţi acolo ca un fraier! făcu ea.

Totul era de un erotism rafinat... Ca să scurteze corvoada, Malko închise ochii şi se gândi la prima întâlnire cu Nafsika la *Yacht-Club.* Aliki accelerase ritmul care, până la urmă, se dovedi eficient, dar ajutat şi de fanteziile lui Malko. Ea nu spunea nimic, doar un singur rid îi brăzda fruntea în timp ce se ondula încetişor şi inconştient. În clipa în care simţi primii fiori de plăcere, Aliki se ridică cu un oftat de satisfacţie, încălecându-l cu uşurinţa cu care un cowboy sare în şaua calului. Fără să bâjbâie

prea mult, ea se înfipse în el, ţeapănă ca un par, cu gura căscată şi fără nicio expresie în ochi. Parcă era un robot.

Simţi cum muşchii dinăuntru se contractă strângându-i membrul. Ea spuse câteva obscenităţi în greceşte, apoi se chirci brusc şi se agăţă cu mâinile de cuvertură. Stropii mari de sudoare i se prelingeau între sâni. După aceea deschise ochii şi spuse cu o voce perfect normală:

— Mi-a plăcut! Dar dumneavoastră?

— A fost foarte bine, o asigură Malko.

Se prăbuşi lângă el, luă o gură de uzo şi se lungi pe spate cu o privire şireată.

— Omoară microbii, observă ea.

— Ţi se întâmplă să ai des... microbi? o întrebă Malko, gata să fugă la prima farmacie.

Ea mârâi indiferentă:

— Se poate, da.

Era din ce în ce mai bine. Malko nu întâlnise prea des o nimfomană atât de greu de ţinut în frâu. Acum îşi luase din nou aerul de fetiţă, cu claia de păr creţ şi zbârlit, cu sânii mult prea grei pentru un tors atât de firav.

— De cât timp nu mai locuieşti cu părinţii? o întrebă Malko.

Aliki pufni.

— M-au gonit de-acasă pentru că veneam noaptea târziu. Am un unchi care este popă. Vine pe la mine din când în când. Este un porc bătrân. M-a violat când aveam paisprezece ani. Şi cum nu voia să rămân gravidă, mi-a făcut rău, ticălosul!

— Să mergem să mâncăm, îi propuse Malko doar ca să scape cât mai repede de atmosfera asta îngrozitoare.

— Da, îl aprobă Aliki, ştiu o tavernă mică şi drăguţă, în apropiere de strada Yperidou.

Se îmbrăcă cât ai clipi, îşi trase jeanşii pe piele şi un pulover albastru din lână a cărui grosime îi accentua mărimea pieptului. Când văzu Mercedesul prăpădit al lui Malko, ea se strâmbă:

— Nu ai maşină sport?!

Îi venea să-i vorbească despre Kula, dar o lăsă pe mai târziu. Ajunseră pe bulevardul Athinas, străbătură apoi Plaka cu labirintul lui de străduţe presărate cu taverne pline cu turişti şi magazine cu suveniruri care se întindeau până la Acropole. Strada Yperidou şerpuia prin cartier, fiind şi ea presărată cu taverne. Majoritatea străduţelor aveau sens unic, lucru ce făcea

din Plaka coşmarul automobiliştilor. Malko mergea cu viteză redusă pe Nikodimou, când Aliki spuse brusc:

— Am chef să mă plimb puţin pe Acropole înainte de masă. Mi se pare romantic să mă plimb în aer liber…

— La ora asta este închis Acropole, observă Malko.

Aliki îl aprobă.

— Fireşte, dar cunosc o şmecherie ca să intrăm. Ţi-o arăt şi ţie.

Malko se smulse cu greu din cartierul Plaka, ajungând pe Dionyssiou Aeropagitou. Marele bulevard care înconjura colina Partenonului. Luminat de zeci de reflectoare, Acropole strălucea sub clarul de lună în vârful unei stânci imense, înaltă de aproape o sută de metri, care domina Atena. Malko viră pe drumul pavat cu dale mari de piatră ce urca pe plantaţia de măslini care se înălţa spre est, lângă intrare. În timpul zilei, autocarele cu turişti stăteau la coadă, iar în timpul nopţii, era locul preferat al îndrăgostiţilor în căutare de puţin romantism.

Farurile luminară o pereche de îndrăgostiţi care se îmbrăţişa pe o bancă. Nişte imprudenţi. De câtva timp încoace, sportul naţional grec, adică vânătoarea de turişti, s-a transformat într-o nouă disciplină. Bande întregi de vagabonzi îi jefuiau pe îndrăgostiţi şi îi violau, neţinând cont de sexul victimelor.

Malko opri Mercedes-ul în locul unde, în timpul zilei, autocarele îi lăsau pe turişti. Totul era calm şi liniştit. Aliki coborî prima. Când o ajunse din urmă, tânăra îi arătă primele ruine care constituiau intrarea în Partenon, înconjurate cu un zid înalt de douăzeci de metri. În partea stângă, se pierdea în întuneric.

— O să mergem pe acolo, spuse grecoaica.

În direcţia în care arăta ea, strălucea lumina din ghereta paznicilor monumentului.

— O să ne vadă, spuse Malko.

— Ba nu, îl contrazise Aliki. La capătul zidului, există o împrejmuire cu grilaj. Ştiu unde este gaura. Veneam deseori când eram puştoaică. Haideţi după mine.

Ea îl luă de mână şi îl trase pe o cărare care şerpuia printre măslini, în dreapta drumului ce ducea la intrarea principală, deasupra teatrului antic. Malko se întoarse, dar nu zări nimic suspect. La urma urmei, era doar un capriciu… Urcară o pantă abruptă, ce şerpuia printre stânci, apoi ajunseră la grilajul care se întindea cam pe o suprafaţă de zece metri şi care se

prelungea cu zidul construit pe stâncile colinei. Ghereta paznicilor se afla la treizeci de metri în faţa lor. Malko zări un bărbat care citea ziarul.

— Repede, şopti Aliki.

Se descălţă şi străbătu în goană cei câţiva metri în lumină, ca un adevărat luptător de comando, apoi se ghemui lângă grilaj. Malko veni alături de ea. Apucă grilajul cu amândouă mâinile şi îl dădu la o parte, lăsând o deschizătură atât cât să poată trece.

— Intraţi primul, îi spuse ea.

Parcă era un puştan care se strecura pe sub zidurile colinei Acropole la unsprezece noaptea! Înainte de a trece în partea cealaltă, îl văzu pe gardianul din gheretă citind ziarul. Nu prea aveau motive de îngrijorare. Bătrânele pietre ale Partenonului erau puţin cam mari ca să poată fi furate...

Aliki trecu şi ea peste obstacol şi urcară panta abruptă, ca să ajungă pe platoul larg pavat cu dale din piatră pe care se înălţau Acropole şi templele învecinate. În stânga lor, Malko ghici în întuneric, scara îngustă din piatră care ducea la intrarea principală. Totul era pustiu şi liniştit... Proiectoarele presărate din loc în loc luminau coloanele monumentale, lăsând cea mai mare parte din platou în semiîntuneric. Briza răcoritoare sufla dinspre mare.

— Este frumos, nu-i aşa? întreba Aliki întruna.

— Superb, recunoscu Malko.

Era mult mai plăcut aşa, decât înconjurat de sutele de turişti.

— Vino, îl chemă Aliki.

Îşi scoase galenţii cu talpă din lemn şi îi luă în mână ca să meargă mai uşor pe imensele pietre neregulate, călduţe încă de la soare, trăgându-l pe Malko pe lângă Acropole. Coloanele maiestuoase păreau că îi strivesc. Ea îl târî până la parapetul care înconjura întreaga esplanadă. Panta era extrem de abruptă, străjuind la est grădina lui Dionis şi, la nord, un perete drept din piatră înalt de douăzeci de metri, formând o centură netedă, de jur-împrejurul colinei, plecând direct din stâncă. Platoul pe care se găseau templele era la o sută de metri înălţime faţă de sol.

Aliki gâfâia. Malko se gândi că sosise clipa să mai înainteze puţin cu ancheta. O trase pe Aliki spre el, iar ea se lăsă în voia lui.

— Eşti îndrăgostită? o întrebă el.

Aliki se strâmbă cu indiferenţă.

— Nu, dar am un tip cu care mă întâlnesc în mod regulat. Are bişţari şi o maşină super. Când vreau o rochie, mi-o cumpără… Asta e tot.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează într-un hotel. Dar ce te interesează pe tine? Ori eşti gelos?

Râse veselă şi se lipi de el.

— Ar fi frumos să vă bateţi, continuă ea visătoare. Ţi-ar plăcea să te cotonogesc?

— Nu neapărat, mărturisi Malko.

Aliki se purta din ce în ce mai ciudat. Se dezlipi brusc de el.

— Aşteaptă puţin că îmi vine să fac pipi. Mă întorc imediat.

Îşi puse galenţii pe parapetul din piatră şi se îndreptă spre silueta întunecată a templului, dispărând după coloanele uriaşe. Malko se gândea tot mai mult dacă nu o apucase cumva pe un drum greşit. Aliki părea o nimfomană căreia puţin îi păsa cum îşi alegea partenerii. De ce să nu fi fost Leonidas sau Kula?

Îşi dădu seama brusc că fata dispăruse de ceva timp. Oare ce idee îi mai venise? Scrută întunericul de la baza coloanelor, dar nu zări nimic. Nu avea chef să se joace de-a v-aţi ascunselea! O strigă.

Însă vocea se pierdu în întuneric. Nu voia să strige prea tare ca să nu-i alerteze pe paznici. Avusese deja destule necazuri cu poliţia greacă… Cel mai bine era să se ducă să o caute. În clipa în care se îndepărta de margine, zări în sfârşit o umbră care venea dinspre Acropole. Aliki se întorcea.

Abia după câteva secunde, după ce silueta ajunse în zona luminată, Malko realiză că nu era Aliki, ci un bărbat. Simţi cum o mână uriaşă îi strânge stomacul. Voia să creadă că paznicii de noapte o surprinseseră pe tânăra grecoaică. Bărbatul înainta. În conul de lumină. Malko zări atunci că era un civil şi că avea în mâna dreaptă un obiect lung ce semăna cu un baston de cauciuc. În spatele acestuia apăru imediat altă umbră.

Malko o luă la fugă spre gaura pe care intrase. Necunoscutul cu bastonul de cauciuc strigă ceva şi, cât ai clipi, încă două siluete apărură la celălalt capăt al templului, lângă ieşire, barându-i drumul lui Malko. Acesta se opri brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Cei patru bărbaţi veneau spre el fără grabă. Când cei care veniseră la urmă intrară în raza de lumină

a reflectoarelor, el îşi dădu seama că şi aceştia fluturau nişte bastoane de cauciuc.

Acest atac liniştit care se petrecea în acest cadru maiestuos avea ceva nefiresc. Inima îi spunea lui Malko că necunoscuţii veniseră special să-l omoare. Nebuna de Aliki îl atrăsese foarte frumos într-o capcană mortală. Ce loc mai liniştit putea să găsească ca să regleze conturile decât Acropole, noaptea, când nu geme de turişti? Căută în jurul lui ceva cu care să se apere, dar nu găsi decât un bolovan pe care îl luă de jos. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cei doi bărbaţi care blocau ieşirea.

Când ajunse doar la vreo şapte metri, aruncă bolovanul într-unul dintre adversari. Dar acesta se feri cu uşurinţă. Colegul lui se repezi la Malko cu bastonul ridicat. Când se întoarse, văzu că şi ceilalţi doi se apropiaseră. Unul dintre ei se repezi la el. Avea tenul măsliniu, în jur de treizeci de ani, tuns scurt, dar foarte liniştit. Încercă să-l lovească pe Malko în cap cu bastonul, dar el se rostogoli pe sol.

Bastonul făcu un zgomot dogit atunci când lovi piatra de lângă el. Trebuie să fi fost o bucată de ţeavă, o armă teribilă.

Malko se ridică în patru labe şi evită încă o lovitură, apoi fugi spre capătul celălalt al platoului cu scopul să mai câştige puţin timp în care să se gândească. Dar nu îşi dădea seama că astfel se îndepărta de ieşire. În afară de deschizătura prin care pătrunsese aici şi intrarea oficială, platoul era înconjurat de o prăpastie adâncă de aproximativ o sută de metri. Cu sufletul la gură, Malko se opri la douăzeci de metri mai departe şi se uită peste parapetul din piatră. Strigă la întâmplare după ajutor.

Însă ghereta paznicilor era prea departe. Dar, la o adică, paznicul s-ar fi deranjat? În cel mai bun caz, ar fi chemat poliţia... Ceilalţi înaintau spre el şi aveau în picioare espadrile ca să nu facă zgomot, ameninţându-l întruna cu ţevile, siguri pe ei şi fără grabă. Îl prinseră pe Malko într-un cerc, la douăzeci de metri de el. Acesta era acum încolţit în partea de nord-est a Partenonului, în capătul opus intrării, chiar deasupra cartierului Plaka. Vru să-şi ia avânt ca să treacă de ei, dar realiză că nu avea nicio şansă. Nu putea să scape de toţi patru în acelaşi timp. Dacă primea o singură ţeavă din plumb în cap, leşina pe loc.

O strigă pe Aliki, dar vocea lui nu avu niciun ecou. Ascunsă undeva în întunericul templului, Aliki asista probabil la această

hăituială. Îi făcea mai mare plăcere să vadă cum îl omoară decât dacă l-ar fi cotonogit...

Simţindu-şi stomacul greu ca plumbul, Malko se dădu câţiva paşi înapoi. Acum se lipise cu spatele de parapetul din piatră. Dincolo de el, era prăpastia adâncă de o sută de metri. Nicio fiinţă omenească nu ar fi rezistat acestei prăbuşiri. Avea de ales. Ori sărea singur, ori îşi aştepta adversarii să-l prindă şi să-l arunce în hău. Aceştia strânseră cercul mai tare în jurul lui. Acum se găseau la mai puţin de zece metri de el.

Capitolul XI

O fracţiune de secundă, timpul parcă se oprise în loc. Lipit de parapetul din piatră, cu inima cât un purice şi mintea golită, Malko nu îi mai zări pe cei patru ucigaşi. Privea fix coloanele maiestuoase ale templului care ieşeau din întuneric într-o armonie aproape ireală.

În faţa ochilor îi apărură din nou cele patru siluete şi ştiu pe dată că va muri. Doi ucigaşi înaintau spre el, fără să scoată un cuvânt, ca nişte sălbăticiuni. Acum le vedea feţele. Erau indiferenţi, atenţi, dezumanizaţi. Nişte maşini ale morţii care nu-l scăpau o clipă din ochi. Ţevile din plumb şfichiuiau aerul în jurul lui. Ca un automat, reuşi să evite primele lovituri, rostogolindu-se pe burtă pe parapetul de piatră. În depărtare, drept în faţa lui, distingea vârfurile copacilor şi ruinele din grădina lui Dionis. Se găsea la câţiva metri de colţul nord-estic al platoului, faţă în faţă cu Plaka. Unul dintre adversari îl prinse de picior.

În timp ce se zbătea cu disperare, zări la câţiva metri de el o dungă întunecată care pleca din colţul platoului şi cobora spre sol formând un unghi de aproximativ treizeci de grade.

Făcu ochii mari şi văzu că era un cablu din oţel prins de o bârnă încastrată în zidul din piatră. Servise probabil ca suport al unei grinzi cu ajutorul căreia fuseseră urcate materialele de construcţie pentru templul de lângă Acropole.

O idee nebunească îi încolţi în minte şi îşi făcu vânt înainte. Cu un efort disperat, reuşi să scape de agresor şi se sui pe

parapetul de siguranţă, gata să cadă în gol şi evitând altă lovitură de baston. Se simţea ca un motan fugărit de o haită de dulăi. Adversarii nu se aşteptaseră ca el să fugă în acea direcţie care nu ducea nicăieri. Malko reuşi să se îndepărteze câţiva metri, ajungând la colţul zidului.

Târându-se pe burtă, găsi capătul cablului şi simţi răceala oţelului în palmă. Dacă reuşea să coboare pe cablu, avea o mică şansă să ajungă pe sol fără să-şi rupă oasele. Dar era chestie de secunde. În fiecare clipă, putea să primească un baston în cap.

Se gândi că mâinile nu vor rezista frecării şi se vor răni până la os. Cablul era în partea cealaltă şi era prea înclinat ca să poată coborî încet-încet pe el. Îi veni brusc o idee. Se ridică dintr-un salt, îi trase un picior adversarului de lângă el ca să mai câştige câteva secunde şi îşi scoase haina. Se târî din nou pe burtă pe parapet, atârnând cu jumătate de corp în prăpastie, chiar deasupra cablului. Întinse mâna şi petrecu haina răsucită pe după cablu folosind-o ca pe un scripete, strânse bine ambele capete şi îşi dădu drumul în gol.

O fracţiune de secundă, se legănă ca o păpuşă agăţată de o paraşută. Apoi, greutatea corpului îl trase în jos. Apucând bine capetele hainei, începu să alunece vertiginos pe cablu ca pe un scripete. Însă curând simţi mirosul de ars care se degaja din haină. Din cauza frecării se încălzise şi luase foc.

Malko cobora în viteză, îndepărtându-se tot mai mult de peretele stâncos al colinei. Parcursese deja vreo cincizeci de metri, când haina începuse să se rupă. Cu o smucitură uşoară, „scripetele” coborî cu vreo zece centimetri. Nemaiputând să facă nimic, Malko se prinse cât putu de bine, continuându-şi coborârea infernală. După o clipă, se auzi o pârâitură, haina se rupse în două, iar Malko căzu ca un bolovan în întuneric, cu bucăţile de haină în mâini.

Se lovi îngrozitor cu spatele de ceva care cedă trosnind. Durerea fu atât de violentă, încât se întrebă dacă nu îşi rupsese şira spinării. Apoi se rotogoli pe o pantă aproape verticală, lovindu-se de mai multe obiecte tari, neputând să încetinească sau să controleze căderea. Deodată se lovi cu capul de ceva dur, văzu o lumină orbitoare şi nu mai simţi absolut nimic.

*

* *

De acolo unde se găsea, Aliki nu zărea decât nişte siluete neclare detaşându-se pe fondul mai luminat al platoului. Fiori de plăcere îi gâdilau pântecele. Adora violenţa şi îi plăcea să-i vadă pe bărbaţi bătându-se. Era nerăbdătoare să se termine o dată bătaia ca să se urce în Triumf-ul roşu al lui Kula, iar după aceea să o reguleze. Îi promisese pe deasupra că îi va cumpăra un colier de la Lalaounis pe care şi-l dorea demult.

Pe lângă serviciul pe care i-l făcuse, acesta era cel mai neînsemnat lucru. Îşi dădu seama brusc că îşi lăsase galenţii pe parapet şi plecă din ascunzătoare ca să-i ia. În momentul în care intră în porţiunea luminată de reflectoare, se auzi strigată.

Era Kula care apăruse brusc de nicăieri. În cealaltă parte a platformei, cei cinci bărbaţi formau o masă confuză. Aliki veni în goană la amantul ei, dar se opri brusc când îi văzu expresia feţei. Grecoaica nu era prea deşteaptă, dar poseda instinctul de apărare. Ghici pe loc ce însemna privirea din ochii negri şi o cuprinse o panică viscerală. Kula avea să o omoare.

Dintr-un elan, ca un animal încolţit de vânător, se întoarse pe călcâie şi fugi pe întuneric, cu gura căscată, abia atingând dalele de piatră.

— Aliki, întoarce-te!

Vocea era blândă, însă când se întoarse, fata văzu că şi Kula o luase la fugă. Înnebunită de groază, alerga drept înainte, către parapetul de deasupra teatrului antic. Deodată, se lovi cu piciorul gol de o piatră. Ţipă de durere, căzu pe burtă, apoi se ridică, auzi pocnetul sandalelor lui Kula pe pavaj şi fugi în continuare şchiopătând.

Balustrada se afla doar la patru metri. Însă Aliki era atât de îngrozită, încât nu se opri. Îşi luă avânt şi se aruncă în gol, fără să se gândească că îşi va găsi moartea în gradenele din piatră, la cincizeci de metri mai jos.

*

* *

Malko deschise ochii şi fu orbit imediat de o ceaţă aurie, strălucitoare, suprarealistă. Îi închise repede la loc, apoi întredeschise pleoapele, lăsând lumina să se filtreze uşor printre ele. După câteva secunde, reuşi să distingă sursa de lumină care venea de la unul dintre reflectoarele puternice de pe colina Partenonului. Sângele îi pulsa în tâmple, avea senzaţia că parcă

plutea şi nu îşi mai simţea membrele. Îşi dădu seama totuşi că era întins pe spate, în pantă, cu capul în jos şi cu faţa în lumina reflectorului. Când încercă să se ridice într-un cot, îşi înăbuşi un ţipăt de durere. Avea senzaţia că mii de fire nevăzute îl ţintuiau de sol. Atunci îl cuprinse o panică îngrozitoare: paralizase!

Această teamă îi scoase la iveală nişte forţe nebănuite. Reuşi să se ridice în şezut şi privi în jurul său. Totul îi reveni brusc în minte: Aliki, ucigaşii care îl urmăriseră, fuga lui spectaculoasă de la Partenon. Scăpase cu viaţă. Se întâmplase o minune! Înălţă capul şi zări la o distanţă, care i se păru ameţitoare, parapetul din piatră şi cablul din oţel abia vizibil. Se afla în grădina lui Dionis, în mijlocul săpăturilor arheologice. Pe măsură ce îşi revenea, teama îi apărea din nou. Oare cât timp zăcuse fără cunoştinţă? Şi unde erau urmăritorii lui? Cercetând cu atenţie locul, înţelese pe dată ce anume îl salvase: când haina i se rupsese, căderea fusese amortizată enorm demult de panta cu iarbă, aproape paralelă cu cablul din oţel. Un chiparos mititel îi frânase căderea. Acesta fusese primul şoc pe care îl simţise, apoi neregularităţile solului îi încetiniseră prăbuşirea, până când se oprise în şanţul săpat de arheologi. Ţipând de durere şi înjurând de mama focului, reuşi cu mare greutate să se ridice în picioare. Cămaşa era făcută zdrenţe, pantalonii i se rupseseră de sus până jos, sângele îi curgea pe faţă dintr-o tăietură adânca în pielea capului. Îşi mai pierduse şi un pantof pe deasupra. Însă mintea îi ordona să nu mai stea o clipă şi să o ia la sănătoasa fiindcă cei care voiseră să-l asasineze îl căutau ca să-şi termine treaba. În schimb, ceasul Seiko rezistase şocului. Realiză că zăcuse fără cunoştinţă doar cinci minute.

Străbătu şchiopătând porţiunea abruptă de teren şi se îndreptă spre zidul care despărţea grădina lui Dionis de strada Thrassillliou, o arteră îngustă care şerpuia de jur-împrejurul colinei. Dacă adversarii săi apăreau, o puteau face numai pe intrarea principală care dădea pe bulevardul Dionyssiou Aeropagitou.

Muşchii îl dureau atât de tare, încât crezu că nu va ajunge în veci la zid. Era o durere atroce. Avea senzaţia că cineva îi înfipsese mii de ace în tot corpul. Îşi târa piciorul, capul îi vâjâia, iar sângele nu se mai oprea. Când ajunse în sfârşit lângă zid, încercă să-l escaladeze, dar se ridica, apoi cădea la loc. Era peste puterile lui. Se duse puţin mai sus, se urcă pe o ladă şi

ateriză pe culmea zidului care era plină de cioburi. Din fericire, timpul le şlefuise.

În aceeaşi clipă, auzi strigăte ce veneau din locul în care fusese el. Se lăsă cu greu pe partea cealaltă a zidului ajungând pe străduţa în pantă şi căzu în patru labe. Se ridică năucit de-a binelea şi dispăru în fugă pe o străduţă îngustă şi întunecoasă ce ajungea în centrul cartierului Plaka. Îşi ţâra picioarele, gâfâia, şchiopăta din cauză că avea doar un singur pantof şi simţea că pieptul îi ia foc. Merse astfel la nimereală pe alte străduţe, întorcând mereu capul ca să vadă dacă nu era urmărit. Deodată ajunse pe o arteră principală şi extrem de circulată, mărginită de o parte şi de alta de cârciumi şi de baruri de noapte, de magazine deschise, deşi era destul de târziu. Întâlni o mulţime compactă şi grăbită de turişti şi de tineri hippy care se plimbau în grupuri, chiar şi câţiva greci care se duceau pe la casele lor.

Orbit de lumina puternică a neoanelor, Malko se opri în loc cuprins de ameţeală, opintindu-se să vomite, acoperit de o sudoare rece. Portarul unui bar se uita curios la el. Din fericire, apăru un taxi de după colţ, mergând încet prin mulţime. Malko îi făcu semn şi se urcă. Şoferul îi aruncă o privire neliniştită. Malko spuse adresa de la *Grande-Bretagne* şi se rezemă de spătarul banchetei, gata să leşine.

Portarul hotelului se schimbă la faţă când îl văzu pe Malko. După fizionomie, el îşi dădu seama cam în ce hal arăta. Îi turnă repede o poveste cu nişte vagabonzi care l-au atacat. După zece minute, veni un medic care îi pansă rana de la cap şi îi pipăi tot corpul. Simţi un ac înfigându-se în braţ şi se cufundă imediat într-un somn adânc. Krisantem nu se întorsese încă din Pireu.

*

* *

Colonelul Dimitrios Mezonos goli ceaşca de cafea dintr-odată, înghiţind şi o parte din zaţ. Dar nu se strâmbă. Trânti apoi ceşcuţa pe farfurie, încât bărbatul din faţa lui crezu că va sparge farfurioara. Colonelul Mezonos ridică spre el ochii cenuşii, reci şi dispreţuitori.

— Imbecilule! se răsti el.

Cel care stătea în faţa lui trebuie să fi avut cu treizeci de kilograme mai mult ca el. Era un tip masiv, musculos, cu mâini butucănoase. Figura cu trăsături grosolane trăda răutatea din el.

Părul negru, pieptănat pe spate, îi dădea aerul unui dansator monden şi plin de el. Însă era un ucigaş. Cu toate astea, nu răspunse, ci lăsă capul în jos şi începu să bolborosească ceva despre un cablu pe care nimeni nu-l observase până atunci şi despre o adevărată minune…

— Nu există minuni, i-o tăie pe un ton sec Mezonos, există doar o proastă pregătire, Kula.

Se ridică, ocoli biroul şi se aşeză în spatele bărbatului care stătea în poziţie de drepţi. Rămase nemişcat fără să scoată un cuvânt, fără să facă vreun gest. Kula începu să transpire abundent. Colonelul îi trăsese de nenumărate ori câte un glonţ în ceafă vreunui trădător sau vreunui om lipsit de dibăcie, fără să trădeze emoţia sau ura, ci din simplă îndatorire profesională. Era un om care nu se dădea în lături să plătească personal, după cum merita fiecare. Era atât de musculos, atât de subţirel şi plin de vitalitate, încât nu îi dădeai cincizeci şi opt de ani. Părul era tuns foarte scurt, cămaşa călcată impecabil şi descheiată la gât, dunga de la pantaloni dreaptă, purta întotdeauna pantofi negri, faţa netedă, era dur şi neclintit, degajând în acelaşi timp o forţă stăpânită. Dimitrios Mezonos era împăcat cu sine însuşi.

De când avusese loc războiul civil în urmă cu treizeci de ani, ducea în continuare aceeaşi bătălie. Pe atunci, comuniştii ocupaseră jumătate din ţară şi încercaseră să ajungă la putere, însă Mezonos se luptase cu ei cu încăpăţânare şi ferocitate, fiind şocat de atrocităţile comise sub Ordinul Socialist. Văzuse ţărani spânzuraţi, oameni răpiţi şi duşi în Albania, femei schingiuite şi violate.

Până la urmă, comuniştii l-au capturat şi au încercat să-l determine să vorbească. Plictisit şi sătul de tăcerea lui sfidătoare, comisarul politic al unităţii roşii a luat un cleşte şi i-a strivit testicului stâng, apoi i l-a smuls pur şi simplu.

După ce Mezonos s-a trezit din leşin, a fost lăsat în pace încă cinci minute, apoi şi testicului drept a suferit aceeaşi soartă. O infirmieră comunistă l-a cusut grosolan ca să nu sângereze şi să moară. După asta, oamenii lui Mezonos au cucerit satul.

După trei luni de spitalizare, tânărul sublocotenent fusese avansat direct la gradul de căpitan şi se întorsese pe câmpul de luptă. Fireşte, că ducea o viaţă austeră, trăind doar pentru meseria lui. De aceea şi-a găsit foarte repede un post important

în Poliţia Militară a Juntei. Era incoruptibil, trăia practic doar în biroul său şi se culca pe un pat de campanie. Nu ieşea niciodată, fuma puţin şi se hrănea cu brânză şi cu peşte uscat. Dar avea dosare despre toată lumea.

După schimbarea regimului, a fugit, dar a rămas totuşi unul dintre cei mai puternici oameni din Grecia, căci îşi păstrase reţelele, partizanii şi sumele imense de bani. Detesta democraţia şi nu-i putea suferi pe americani de la intervenţia lor în Cipru. De asemenea, continua să tragă sforile în sensul în care voia el să evolueze istoria. Stând în spatele lui Kula, tuşi uşor, apoi se postă în faţa lui.

— Eşti un imbecil, dar mai am nevoie de tine.

Lui Kula îi venea să-i pupe şi picioarele. Începuse să-i povestească mai relaxat că greşeala lui nu era chiar atât de mare şi că duşmanul lor nu avea posibilitatea să-i distrugă.

— Va găsi altă cale! i-o tăie colonelul. Trebuie neapărat să mă scapi de el. Dar discret. Înţelegi?

Kula înţelegea foarte bine. Îi promise colonelului că data viitoare va fi atent şi ieşi din birou cu spatele. Teancuri întregi de dosare erau împrăştiate peste tot, neîncăpând în fişete sau în sertare. Ca să pună mâna pe unele dintre ele, guvernul grec ar fi dat orice.

Kula coborî scara în goană. Cei doi oameni care păzeau holul îl salutară zâmbind. Ieşi din curtea vilei şi se urcă în Triumf. Privită din exterior, această casă liniştită din cartierul Psychico, înconjurată de o grădiniţă, nu avea nimic suspect. Însă, înăuntru, erau întotdeauna vreo zece gărzi înarmate până în dinţi, un sistem ultramodern de telecomunicaţii şi o maşină pregătită în orice clipă de plecare.

*
* *

— *Orospous cocugus!*[19] şopti Krisantem.

Malko se privi în oglindă şi înţelese pe dată reacţia turcului. Toată faţa era plină de zgârieturi şi de vânătăi. Ochii erau înconjuraţi de cercuri mari negre. Nici în privinţa corpului nu o ducea mai grozav. Era plin de vânătăi şi îl dureau toţi muşchii.

Se împliniseră trei zile de când Malko scăpase de asasini şi era prima oară când se dădea jos din pat. Înnebunit de furie şi

19 *Nenorociţii! (n.a.)*

de tristeţe, Elko Krisantem stătuse tot timpul la căpătâiul lui. Nu se dusese nici la întâlnirea cu turcii lui din Pireu. Cei din KYP nu dăduseră niciun semn că aflaseră de tentativa de omor. Nici de la Don Richard nu primise nicio veste. În mod oficial, Malko era turist. Nafsika sunase, dar Malko nu îi pomenise despre „accident”. Încercă să-şi pună cămaşa, dar înjură de durere.

— Ajută-mă, îi ceru el lui Krisantem.

Ajutat de turc, Malko reuşi totuşi să se îmbrace în cinci minute. Avea impresia că îşi petrecuse sejurul într-un storcător de rufe. Dar nu putea să-şi petreacă restul şederii la Atena stând în pat…

— Elko, te rog să conduci tu, îi ceru Malko.

Turcul recuperase a doua zi după atentatul împotriva lui Malko Mercedes-ul de pe Acropole. Malko aflase din *Athens News* despre soarta lui Aliki Voulounis. Acum nu mai avea nicio pistă. Supoziţiile lui nu puteau să se bazeze pe nimic şi, cu toate astea, era sigur că cei din KYP aveau un oarecare amestec în incidentul de pe Acropole. Se urcă în Mercedes strâmbându-se de durere. Încet, încet, mintea lui începea să funcţioneze.

— Ce le-ai spus amicilor din Pireu?

— Le-am spus adevărul, recunoscu Elko. Ştiu că grecii m-au trimis să mă infiltrez în grupul lor. Dar îmi dau informaţii false pe care le transmit mai departe.

— Generalului Agathiou?

Figura turcului se întunecă.

— Unui adjunct de-al lui. Dar nu va dura la infinit. Grecii vor informaţii precise…

Încă o tonă de dinamită. Acest joc dublu putea să se termine rău… Dacă ofiţerii greci din KYP îşi vor da seama că turcul i-a trădat, nu vor vedea cu ochi buni acest lucru.

— Mergem pe Acropole, spuse Malko.

Voia să verifice ceva. Cine erau oamenii care au vrut să-l elimine? Şi de ce atâta înverşunare? Îşi imagina moartea lui Aliki şi hăituiala de pe platoul pustiu. Oare cine era monstrul care se afla în spatele acestui masacru discret şi nemilos? Mai întâi Eagleton, apoi Elias Ypirou, iar acum Aliki, fără să-l mai pună la socoteală pe Leonidas.

Malko scăpase cu viaţă de două ori ca prin urechile acului. Acum singura lui pistă era Kula, „logodnicul” lui Aliki. Bărbatul care căutase ucigaşi ca să-l lichideze pe Eagleton. Ce să mai

înţeleagă din toate astea?

Mergând pe bulevardul Dionyssiou Aeropagitou, Malko zări pe dreapta cablul care îi salvase viaţa, iar ceea ce mai rămăsese din haina sa trebuia să zacă undeva în tufişurile grădinii. Nişte siluete ca nişte furnici stăteau aplecate peste parapetul din piatră la o sută de metri înălţime. Erau turişti.

Îmbulzeala de la intrarea în Partenon era de nedescris. Şase autocare pline cu nemţi, cu francezi şi cu japonezi, cu ghizii lor cu tot aşteptau răbdători la temperatura de treizeci şi cinci de grade să se coacă şi mai tare pe platoul unde fusese la un pas de moarte.

Ca un bătrânel, Malko se îndreptă cu paşi mici către locul pe unde intrase prin spărtură. Examină locul gânditor. Gaura prin care pătrunsese cu Aliki nu mai exista. Fusese reparată cu atâta grijă încât nici nu îţi dădeai seama că a existat vreodată... Era ciudat. Ştia cât de înceţi sunt grecii, prin urmare, se miră cât de repede fusese reparată. Coborî la maşină din ce în ce mai nedumerit. Îşi aminti de o frântură din povestea lui Leonidas: pana de curent din seara în care fusese asasinat Henry Eagleton... Se pare că erau amestecate şi anumite autorităţi. Era sigur că şeful KYP ştia mai multe decât spunea.

Şeful Centralei din Atena nu putea fi asasinat ca un simplu borfaş. În spatele acestor manevre trebuia să se ascundă ceva extrem de important... Malko îşi şterse fruntea udă de sudoare.

— Mergem la Ambasada SUA, spuse el.

Trebuia neapărat să pună piciorul în prag.

*
* *

Don Richard nu-şi putea lua ochii de la faţa tumefiată a lui Malko. Se vedea că pe de o parte îi era milă, iar pe de alta, îl supăra încăpăţânarea lui.

— Vi se pare normal că au încercat de două ori să mă omoare? întrebă el.

— Fireşte că nu, admise americanul. Însă...

— Singurul motiv al prezenţei mele la Atena este moartea lui Henry Eagleton, sublinie Malko. Trebuie să trag concluzia că toate aceste fapte au legătură între ele. Având în vedere ceea ce ştiu deja, îmi este greu să cred că cei din KYP nu au aflat încă despre toate astea. Pe Aliki Voulounis de ce au eliminat-o?

— Este doar o supoziţie, i-o tăie Don Richard. Poate a fost un accident.

— Peste cinci minute, o să-mi spuneţi că am visat, făcu Malko cu amărăciune. Că sunt somnambul şi că m-am aruncat singur de pe Acropole ca să mă antrenez în vederea vizitei pe care am să i-o fac lui Barnum[20]...

Don Richard catadicsi să surâdă palid.

— Haideţi, nu vă mai enervaţi. Afacerea asta are ramificaţii importante, asta e sigur. Oamenii din KYP ştiu anumite lucruri pe care nu vor să mi le spună. Dar asta se va opri aici...

Malko nu era prea sigur.

— Bine, zise el, mă duceţi cu zăhărelul...

Americanul se strâmbă neputincios.

— Dumnezeule, de ce aş face-o? Henry a fost american ca şi mine. Şi aş vrea să-i văd pedepsiţi pe asasinii lui.

— De asta sunt sigur, recunoscu Malko. Dar mai e ceva ce vreau să descopăr. În fine, dacă mă găsiţi pe Acropole cu gâtul rupt, vă rog să faceţi tot posibilul să fiu îngropat la Arlington...

Îi strânse mâna lui Don Richard şi ieşi. Era furios că nu putuse să rupă zidul de tăcere. Bineînţeles că ştia de existenţa lui Kula. Dar ce putea să facă? Să-l urmărească? Şi ce va rezolva cu asta?

Cu toate astea, cineva trebuie să ştie de ce fusese asasinat Henry Eagleton chiar de ziua lui. Era din ce în ce mai sigur că acea persoană era Nafsika Agathiou.

*

* *

— V-am spus eu că vă vor omorî, spuse Nafsika cu voce obosită.

Îl privea pe Malko în timp ce se dezbrăca. Vânătăile de pe piept se mai cunoşteau încă. Se întinse pe pat strâmbându-se de durere. Nafsika veni să se aşeze imediat lângă el şi puse mâna prelungă pe piept. Ea venise imediat ce Malko îi telefonase.

Ca de obicei, purta o rochie albă gen sac, care îi ascundea

---

20 *Phineas Taylor Barnum – cunoscutul impresar şi antreprenor al spectacolelor americane de la Bethel, Connecticut. 1810 şi de la Bridgeport, 1891. Începând cu anul 1871, a fost directorul unui mare circ itinerant, (n.t.)*

formele provocatoare, şi pantofi cu toc înalt. Malko o mângâie de-a lungul coapsei, simţind cu plăcere atingerea pielii dulci şi călduţe. Nafsika se aplecă şi depuse buzele cărnoase pe umărul lui, apoi se ridică cu o figură serioasă. Inspiră adânc, umflându-şi pieptul.

— Malko, începu ea cu blândeţe, lasă baltă povestea asta. Nu îţi foloseşte la nimic. Sunt mai puternici decât tine.

Malko îi căută privirea.

— Nafsika, acum ştiu cine sunt.

O lucire plină de teamă străbătu ochii tinerei femei.

— Nu se poate!

— Ba da, spuse el. Ştiu cum îl cheamă pe omul care a organizat asasinarea lui Henry Eagleton.

— Cine este?

— Un anume Kula. Un fost membru în Poliţia Militară a Juntei care lucrează pentru colonelul Mezonos.

Din nou în ochii Nafsikăi se citi teama.

— Nu trebuie să vă băgaţi în treaba asta, repetă ea. E o prostie.

— Nafsika, spuse Malko, dacă fac asta, nu încerc să-i ajut pe cei din CIA, Henry Eagleton a fost prietenul meu. Am senzaţia că nimeni nu vrea să se afle adevărul.

— Înţeleg, zise tânăra femeie, dar prietenii dumneavoastră îl ştiu…

Acest amănunt îi scăpase lui Malko. Ea tăcu.

— Ce vreţi să spuneţi? o întrebă Malko.

Nafsika păru că îşi dezleagă gura instantaneu. Puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară.

— Henry Eagleton a ştiut de ce voiau să-l omoare. Ca de altfel şi toţi funcţionarii din CIA, dar nu vă vor spune nimic.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu? Şi eu lucrez pentru Companie, nu sunt duşmanul ei…

— Sunt secrete atât de dureroase încât nu pot fi divulgate nici măcar prietenilor lui, observă cu blândeţe Nafsika. Nu-i învinuiţi degeaba. Poate că au vrut pur şi simplu să vă salveze viaţa. Ca şi mine, de altfel. Un prieten de-al meu pleacă la Mykonos cu vaporul. Haideţi să mergem şi noi!

Malko dădu din cap.

— Nu.

Ochii Nafsikăi se umplură de lacrimi.

— Sunteţi nebun, zise ea încetişor, absolut nebun. Nu vă ajunge ce aţi păţit?

— Nu sunt un masochist, începu Malko, dar câteodată sunt extrem de încăpăţânat. Nu plec din Atena până când nu lămuresc acest mister.

Nafsika se ridică brusc, strivi ţigara în scrumieră şi îşi luă poşeta cu trăsăturile încordate.

— Sunteţi un idiot, îi aruncă ea. Complet idiot. Am fi putut să plecăm împreună şi să scăpăm de toată porcăria asta. Vai şi-amar de dumneavoastră.

— Vai şi-amar, repetă Malko.

Ea străbătu încăperea şi trânti uşa cu putere în urma ei. Malko nu făcu niciun gest ca s-o reţină, cu toate că simţea o strângere de inimă. Tocmai pierduse şi ultimul aliat. Îi mai rămânea Krisantem care nu îi folosea prea mult. În plus, nu ştia cum va putea să reînnoade firul anchetei sale…

Coborî din pat deprimat şi se duse în salon ca să-şi toarne o votcă. De la fereastră se vedea Acropole care strălucea în asfinţit. Deschise uşa, dar rămase în prag năucit.

Nafsika era acolo, tolănită într-un fotoliu, cu obrajii plini de lacrimi. Ea înălţă repede privirea spre el şi vru să se ridice, dar rămase nemişcată. Emoţionat, Malko veni lângă ea. Nafsika îi luă mâna şi o strânse într-ale sale.

— Nu am putut să plec. Murmură ea. Nu vreau să muriţi.

— Nici eu nu am chef să mor, zise Malko. Dar nu vreau să renunţ la anchetă.

O servi cu un pahar plin cu Perrier pe care îl bău pe nerăsuflate. După ce îşi şterse lacrimile, Nafsika spuse cu voce abia auzită:

— Fiindcă s-a întâmplat aşa, duceţi-vă la un ziarist pe care îl cheamă Steffas. Poate să vă spună ceea ce doriţi să aflaţi.

— De ce ar vrea să-mi spună el?

— Pentru că veniţi din partea mea. Daţi-i asta.

Ea lăsă mâna lui Malko şi scoase de pe deget inelul din aur de care nu se despărţea niciodată, apoi îl puse în palma lui Malko. Bijuteria reprezenta un cap de leu lucrat cu fineţe, ai cărui ochi erau două smaralde. Gura căscată lăsa să se întrevadă colţii ascuţiţi. Era superb.

— De ce îmi daţi mie bijuteria?

— Ca să ştie că veniţi din partea mea.

— Cine este Steffas? o întrebă el.

— Un ziarist care lucrează la *Kathimerini.* Îl găsiţi acolo.

Ea se ridică şi spuse cu voce tristă:

— Dacă vreţi să ştiţi, o să ştiţi. Dar să nu vă coste prea scump.

Era al doilea ziarist la care îl trimitea Nafsika. Primul fusese Ypirou.

Capitolul XII

Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în cămaşă cu mânecă scurtă, bătea de zor la o maşină de scris Remington de pe vremea Războiului de o sută de ani. Absorbit de munca sa, nu îşi dăduse seama imediat de prezenţa lui Malko. Acesta profită de situaţie ca să-l studieze. Era foarte brunet, purta ochelari cu lentile groase şi ramă de baga, ce accentuau duritatea trăsăturilor mari ale feţei levantine. Malko urcase cinci etaje, străbătuse redacţia şi un coridor jegos, apoi ajunse în acest birou minuscul cu fereastra spre curte. Simţind prezenţa cuiva, ziaristul înălţă capul şi se opri din bătut, uitându-se la el cu o privire nedumerită.

— Georges Steffas? întrebă Malko.

— Eu sunt.

Malko închise uşa în urma lui. Steffas scoase hârtia din maşină şi îi zâmbi.

— Sunt prieten cu Nafsika Agathiou, spuse Malko. Vin din partea ei.

Când auzi numele femeii, o lucire de interes străbătu ochii lui Steffas. Se ridică şi luă un teanc de ziare care ocupa singurul scaun.

— Nu am mai văzut-o demult, spuse el în engleză. Ce mai face?

Engleza lui era cântătoare, dar aproape perfectă. Gesturile erau elegante şi fireşti, dar nu se potriveau cu aspectul lui greoi. Vorbiră câteva minute despre lucruri banale. Cu siguranţă că se întreba ce voia Malko de la el. Acesta îşi luă inima în dinţi şi începu:

— Nafsika mi-a spus că aţi putea să mă ajutaţi în unele cercetări pe care le fac în prezent.

— Dacă pot…

Georges Steffas îi adresă un zâmbet amabil.

— Sunt, mai bine spus, am fost prieten cu Henry Eagleton…

Ziaristul se schimbă instantaneu la faţă. Zâmbetul dispăru şi se uită spre uşă ca să se asigure că este închisă. Zise în sfârşit cu voce schimbată:

— Din păcate, nu văd cu ce aş putea să vă ajut. Este o poveste foarte tristă. Noi, grecii…

Malko se aşteptase să reacţioneze astfel. Scotoci în buzunar şi scoase inelul cu cap de leu, apoi îl puse pe birou.

Reacţia ziaristului fu nemaipomenită. Rămase cu gura căscată câteva secunde de parcă paralizase, privind fix bijuteria, ca şi cum ar fi fost un obiect periculos. Apoi, spre surprinderea lui Malko, ochii se umplură de lacrimi, iar colţurile gurii se lăsară în jos. Atinse inelul cu sfială de parcă i-ar fi fost frică să nu se rupă. În ochi i se citea emoţia, apoi se uită din nou la Malko.

— Ea vi l-a dat? spuse el pe un ton deopotrivă neîncrezător şi nostalgic.

— Da, spuse Malko. Mi-a spus că ştiţi dumneavoastră ce înseamnă.

Se auzi o bătaie în uşa biroului, iar un băiat puse un pachet de ziare abia ieşite de sub tipar şi o machetă pe care Steffas scrise câteva cuvinte. Când rămaseră din nou singuri, Steffas îl privi cu intensitate pe Malko.

— Nu credeam că o să mai văd vreodată inelul ăsta, spuse el. Cine sunteţi?

Malko nu îndrăzni să-l întrebe ce semnificaţie avea inelul pentru el. Avea ciudata senzaţie că se amesteca în viaţa lor şi deschidea unele răni vechi. Însă trebuia să avanseze cu cercetările lui.

— Anchetez moartea lui Henry Eagleton, spuse el. Nafsika mi-a dat de înţeles că dumneavoastră aţi putea să mă ajutaţi.

Steffas dădu din cap.

— Se prea poate. Dacă mi-o cere ea. Dar nu aici. Trebuie să mai stau câteva ore. Am de lucru. După aceea, trebuie să mă duc la televiziune. Dacă vreţi, ne putem întâlni să cinăm împreună. Este o cârciumă unde mă duc de obicei pe strada Nikis, *Nissos.* Vreţi pe la nouă?

— Voi fi acolo, zise Malko.

Georges Steffas îi strânse mâna. Nu luase inelul de pe birou.

— Pe curând, spuse el.

*

* *

Kula Romanov coborî din Lada lui rablagită, luptându-se cu proasta dispoziţie. Cerinţele acestei urmăriri îl obligaseră să renunţe la Triumful roşu puţin cam bătător la ochi. În plus, dispariţia lui Aliki îl lipsise de distracţiile sexuale cu care se obişnuise. Acum era foarte prost dispus.

Să circuli la ora asta prin piaţa Omonia era strigător la cer. Trebuia să se strecoare prin mulţimea de autobuze, înconjurat de fumul negru de la gazele de eşapament care îi înţepau ochii şi nasul. Aşa începuse Kula să-l urască pe bărbatul pe care trebuia să-l urmărească şi să-l omoare discret. O afacere Eagleton era de ajuns. Însă lui Kula şi amicilor lui li se dusese buhul că sunt maeştri în arta accidentelor.

Imediat ce străinul blond intrase în redacţia publicaţiei *Kathimerini,* el se repezise la chioşcul de ziare şi ridică telefonul cu fise care zăcea pe un teanc de reviste. Introduse o monedă de o drahmă şi formă un număr, apoi zise:

— Aici bizonul. Dă-mi-l pe şef.

Vocea seacă a colonelului Mezonos se auzi după câteva secunde:

— Ce e nou?

Kula murmură ceva cu gura lipită de receptor şi vocea acoperită de zgomotul circulaţiei.

— Este la *Kathimerini!*

La capătul celălalt al firului se instală o tăcere care lui Kula i se păru nesfârşită, apoi colonelul îl întrebă:

— La cine s-a dus?

— Nu ştiu, recunoscu Kula. Nu am îndrăznit să merg după el înăuntru.

— Trebuie să afli, zise sec Mezonos. De asta te afli acolo.

Închise înainte ca grecul să zică ceva. Kula se întoarse la maşină, se urcă pe scaunul vechi şi uzat şi luă o gumă de mestecat. Nu era uşor să lucreze cu colonelul. Dar mai bine aşa decât să-l supere. O grămadă de oameni i-ar scoate bucuroşi ochii dacă ar pune mâna pe el. Kula făcuse prea mult exces de

zel în timpul Juntei…

Acum aştepta o răsturnare a situaţiei politice, zâmbind cât e ziulica de lungă clienţilor de la *Caravelle.* La Atena, era totuşi în siguranţă, după ce îşi exersase talentele la Salonic. După un sfert de oră, bărbatul blond apăru singur.

*
* *

Cârciuma *Nissos* era aglomerată. La o masă mai îndepărtată, doi muzicanţi bătrâni stăteau de vorbă, nelăsând instrumentele din mână. Cântaseră până adineauri, iar acum îşi dregeau vocile cu uzo. Chelnerii îmbrăcaţi în alb se strecurau printre mesele cu turişti gălăgioşi, cele mai multe dintre ele fiind în aer liber. Malko aştepta în picioare lângă intrare de vreo zece minute, înconjurat şi de alte persoane. Se făcuse nouă şi jumătate.

Începuse deja să se neliniştească, când silueta masivă a lui Georges Steffas apăru în spatele lui. Patronul îl întâmpină pe ziarist şi îl sărută, apoi îi conduse la o masă şi le aduseră imediat o carafă din zinc plină cu vin alb. Steffas avea pungi vineţii sub ochi, părând epuizat. Bău un pic de vin şi îi spuse lui Malko:

— Vă rog să mă iertaţi pentru atitudinea mea de dimineaţă. A trecut mult timp de când nu am mai avut veşti de la Nafsika…

Muzicanţii începură din nou să cânte, acoperind zgomotul conversaţiilor. Georges Steffas îşi scoase stiloul şi scria pe masă. Se întrerupse când chelnerul aduse veşnica salată cu brânză şi peştele prăjit. Malko văzu că privirea deveni mai dură.

— Îi vedeţi pe tipii ăia de lângă uşă? îl întrebă Steffas.

Malko se uită în direcţia indicată.

— Da.

— Sunt foşti poliţişti din Poliţia Militară.

Cei doi bărbaţi se aşezară. Malko avu brusca senzaţie că stomacul era de plumb. Îl recunoscu pe unul dintre ucigaşii de pe Acropole! Văzându-i expresia feţei, Steffas îl întrebă:

— Îi cunoaşteţi?

— Aşa cred, spuse Malko. Pe unul dintre ei. A încercat să mă omoare.

Georges Steffas clătină din cap.

— Înseamnă că nu e o coincidenţă că se află aici în seara asta. Fiţi atent.

Nu îi era frică pentru el, de parcă ar fi fost intangibil.

— Credeam că noul guvern i-a îndepărtat, observă sec Malko.

— Numai pe barosani, zise Steffas pe un ton plictisit. Au o groază de complici. După opt ani de dictatură, oamenii se tem încă.

Mâncară câtva timp în tăcere. După aceea Malko puse întrebarea care îi ardea buzele:

— Ştiţi de ce a fost ucis Henry Eagleton?

Georges Steffas puse furculiţa jos şi scoase un os de peşte rămas între dinţi.

— Da, zise el.

Mai luă puţină salată şi o bucată de brânză pe care le mestecă încet de tot, spre exasperarea lui Malko.

— Este o poveste lungă, spuse el în cele din urmă. Aproape fără să-şi mişte buzele. Lungă şi complicată… ESA, Poliţia Militară din vremea Juntei, se ocupa de toţi opozanţii politici. Erau oameni foarte organizaţi, iar arhivele lor erau ţinute la zi, cu o precizie extraordinară. După prăbuşirea dictaturii, conducătorii Juntei au reuşit să pună arhivele la adăpost. Nimeni nu le-a descoperit până în prezent. Doar oamenii din CIA care, datorită legăturilor pe care le întreţineau cu membrii Juntei, cunoşteau conţinutul lor… Numai unele dintre aceste arhive au putut fi sustrase de la Juntă. O parte care conţine documente explozive… Din cauza lor, a fost asasinat Henry Eagleton…

— Aşteptaţi puţin că nu înţeleg, interveni Malko. Aceia pe care Poliţia Militară îi interoga în timpul dictaturii erau opozanţi, adică oamenii care sunt acum la putere. Ce se află în aceste arhive? Numele torţionarilor?

Georges Steffas scutură din cap cu un surâs trist.

— O, nu. Pe aceia îi cunoaşte toată lumea! Însă aceste arhive conţin dovezi că anumiţi membri din guvernul actual au colaborat cu diverşi colonei sau au fost cumpăraţi de aceştia… Dovezi zdrobitoare. De aceea îi interesează pe americani. Gândiţi-vă, de exemplu, că după războiul din ’39 – ’45, unele servicii secrete au avut dovada că, hai să spunem, cancelarul Adenauer a lucrat pentru Gestapo. Vă închipuiţi ce presiuni s-au făcut asupra lui. Pe ascuns…

— Vreţi să spuneţi că Henry Eagleton deţinea aceste documente? întrebă Malko.

Steffas clătină din cap în semn că nu.

— Ba nu, eu le-am avut şi încă le mai am, spuse el pe un ton cât se poate de calm.

Bău o înghiţitură de vin alb şi salută zâmbind un prieten de la masa alăturată. Malko nici nu mai auzea vocile sparte ale muzicanţilor. Un strop călduţ de ploaie îi căzu pe mână.

Steffas se aplecă peste masă.

— Henry Eagleton a fost imprudent, continuă el. I-am promis că îi dau documentele. A vorbit. A dat de înţeles că este gata să le folosească, fără să realizeze că se băga într-o chestie foarte periculoasă... Cu toate astea, cunoştea ţara noastră.

Lui Malko nu îi mai era foame. Ar fi preferat să nu fi venit la Atena.

— Vreţi să spuneţi că a încercat să facă presiuni asupra anumitor membri din guvernul actual incriminându-i cu ajutorul acestor arhive?

— Exact, îl aprobă Georges Steffas. De exemplu, aceste arhive conţin dovezi că un membru al guvernului actual a primit un împrumut de două milioane de drahme, fără dobândă şi fără să garanteze cu nimic, ca să-şi cumpere o casă în Glyfada, pe vremea coloneilor. În actele de împrumut există o scrisoare de la generalul comandant al Poliţiei Militare care îi ordona băncii să-i acorde împrumutul.

Iată de ce Don Richard era atât de reticent... Mai existau încă destule puncte neclare. Malko se simţi dintr-odată îngheţat de groază. Îi pusese pe ucigaşi direct pe urmele lui Georges Steffas.

— Cei care l-au ucis pe Henry Eagleton ştiu că aveţi aceste documente? îl întrebă Malko.

Grecul îi adresă un zâmbet indulgent şi obosit.

— Fireşte că nu, altminteri ar fi făcut orice ca să le recupereze.

— Atunci, începu Malko...

Bătrânul grec ridică din umeri neputincios.

— Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi... Vă supraveghează. Nu-i nimic, eu nu mai aştept mare lucru de la viaţă.

— Oare de ce Henry Eagleton voia să-i demaşte pe membrii din guvern?

Steffas îi zâmbi din nou cu înţelegere.

— Nu cunoaşteţi politica noastră, observă el. CIA se străduieşte să repare prostiile pe care le-au făcut cei din Departamentul de Stat în timpul conflictului din Cipru...

Americanii deţineau baze de ascultare în Turcia, care supravegheau toate comunicaţiile din sudul Uniunii Sovietice. Erau baze vitale, deoarece permiteau să se stabilească de unde plecau rachetele intercontinentale. Numai că turcii le-au închis atunci când americanii au refuzat să le vândă armament... În prezent, în această zonă, americanii nu mai deţin decât o singură bază: cea de la Neamacri, în sudul Atenei. Dacă o închid şi pe asta, îi leagă practic de mâini şi de picioare. Nu îşi pot permite aşa ceva...

— Totuşi guvernul actual nu este pro comunist, obiectă Malko. De ce vor să închidă această bază?

Cu aerul unui profesor care dă o notă bună unui elev strălucit, Georges Steffas continuă:

— Americanii au reuşit să-i supere şi pe turci, dar şi pe greci. Că veni vorba despre Cipru, acum, în Grecia, sentimentul antiamerican este foarte puternic. Opinia publică nu mai vrea baze americane aici. Inclusiv la Neamacri. Acordul de reînnoire a acelor baze se află în studiu de câteva săptămâni. Guvernul nu îndrăzneşte să-i refuze pe americani, dar nici nu pot să fie de acord, de frică să nu declanşeze reacţia populaţiei care ar putea să-i răstoarne de la putere... Atunci CIA a avut ideea să facă presiuni asupra unor miniştri. (Georges Steffas oftă.) O idee extrem de periculoasă care l-a costat viaţa pe Henry Eagleton.

— Deci guvernul a ordonat asasinarea lui? îl întrebă Malko stupefiat.

— Oh, nu, zise Steffas. Însă personalităţile în cauză şi-au întors faţa la foştii lor „protectori". Aceştia îi urăsc acum pe cei din CIA care i-au lăsat baltă. Au reacţionat cu o brutalitate de neimaginat... Bineînţeles că oamenii din KYP sunt la curent cu acest lucru, dar nu pot interveni. Şi americanii ştiu, dar nici ei nu pot să facă nimic. Rufele murdare trebuie spălate în familie.

Lui Malko i se făcuse greaţă. Îl cunoştea pe Eagleton. Era un om integru, opusul unui şantajist nenorocit. Numai că CIA era un monstru rece care nu vedea decât interesele de stat.

— De ce trebuia să-i daţi aceste documente lui Eagleton? întrebă el.

Georges Steffas lăsă privirea în pământ şi spuse pe un ton morocănos:

— Din cauza unui transfug, americanii au descoperit că am furnizat informaţii ruşilor. M-au ameninţat că mă dau pe mâna

celor din KYP, iar eu riscam să intru la închisoare. Nu mai am mult timp de trăit... Şi n-am avut curaj.

— De ce aţi lucrat pentru ruşi, sunteţi comunist?

Ziaristul surâse cu amărăciune.

— Nu, am fost un biet îndrăgostit. Voiam să o cuceresc, să-i iau ochii. Era atât de frumoasă, spuse el extaziat. Ştiam că nu o să dureze, dar este cea mai frumoasă amintire din viaţa mea. Numai că în Grecia, un ziarist nu câştigă bine... Şi aşa am ajuns să lucrez pentru ruşi...

— E vorba despre Nafsika?

Steffas înclină capul.

— Da. Trebuia să fac un reportaj despre ea pe vremea când încă mai era actriţă.

Ziaristul tăcu şi goli paharul cu vin. Malko se întoarse. Cei doi ucigaşi terminaseră de mâncat şi acum discutau. Muzicanţii puseseră deoparte instrumentele. Acum erau mai multe mese libere. Malko era trist, dar i se luase o piatră de pe inimă.

— Ce veţi face cu aceste arhive? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Steffas. Probabil că o să le ard sau o să le dau celor care le vor.

— Le-aş vrea eu, spuse Malko, cuprins de o inspiraţie de moment.

Steffas se uită la el surprins.

— Dumneavoastră? De ce? Mi-aţi spus că faceţi ancheta pe cont propriu. M-aţi minţit sau lucraţi pentru ei?

— Da şi nu, mărturisi Malko încurcat. Sunt agent CIA. Dar aş dori mai ales ca Henry să nu fi murit de pomană. Nu voia arhivele pentru el, ci asculta doar de nişte ordine.

Grecul începu să se joace cu un miez de pâine.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta. De altfel, nici nu sunt la mine. Le-am încredinţat unei persoane de toată încrederea.

— Cei din CIA nu au încercat niciodată să vi le ceară? Sunt sigur că au ştiut de ele. Eagleton nu a păstrat informaţia pentru el.

— Cred că au fost „şocaţi” de asasinatul lui Eagleton, îi explică Steffas. Aşteaptă instrucţiuni de la Washington ca să continue. Şi-apoi, adăugă el cu tristeţe, Henry Eagleton a murit degeaba. Pentru că am stat şi m-am gândit. Oricum nu i-aş fi dat aceste documente. Îi înşela fără să ştie.

— De ce?

Ziaristul făcu un gest de lehamite.

— Of, pentru că mi-am pierdut cumpătul… Povestea cealaltă e veche. Şi nu risc nimic. Doar câteva săptămâni de închisoare. În schimb, dacă dau din mână documentele, ceilalţi mă vor ucide.

— Acesta este ultimul cuvânt?

— Cred că da, spuse Steffas. Dacă nu veneaţi din partea Nafsikăi, nici nu stăteam de vorbă cu dumneavoastră. Trebuie să plec. Am de lucru.

Aproape că îl ruga. Malko achită nota de plată. La intrarea în cârciumă, câţiva tineri se uitau la televizorul din cafeneaua de alături stând direct pe trotuar. Georges Steffas îi strânse mâna lui Malko în tăcere. Apoi îi întinse inelul cu cap de leu.

— Vă rog să i-l daţi înapoi. Este al ei.

Malko îl privi îndepărtându-se pe jos pe străduţa îngustă, mergând aplecat puţin spre stânga. Nu prea se simţea bine şi era dezgustat. Având o subită presimţire, fugi după ziarist. Acesta se întoarse sprinten când auzi paşi în urma lui. Respiră uşurat când îl recunoscu pe Malko.

— Nu vă las să plecaţi singur. Bărbaţii care au mâncat lângă noi au dispărut. Vin cu dumneavoastră şi mă întorc cu taxiul.

— Dar este foarte departe, făcu Steffas, locuiesc lângă aeroport.

— Nu-i nimic, spuse Malko.

Se urcară în vechiul Fiat 127 al ziaristului. Acesta demară, atingând puţin trotuarul.

— Dacă sunteţi obosit, pot să conduc eu, îi propuse Malko.

— Nu, nu, mă simt bine, îl asigură Steffas.

La acea oră târzie, străzile Atenei erau neumblate. Coborâră pe lângă Templul lui Zeus şi o luară pe bulevardul Leoforos Sygrou care ducea la aeroport şi în Glyfada. Grecul conducea încet pe partea dreaptă şi era încordat. Malko nu spunea nimic, rumegând în linişte ceea ce aflase şi căutând o modalitate să-l facă pe ziarist să se răzgândească. Puţin mai departe, bulevardul se împărţea în două artere separate de un refugiu foarte larg şi cobora către mare în pantă lină. Nu prea era circulat.

Văzură în oglinda retrovizoare nişte faruri care se tot măreau. O maşină voia să-i depăşească. Steffas cârmi volanul spre dreapta. Vehiculul ajunse în dreptul lor, dar, în loc să-i

depăşească, încetini viteza.

— Fiţi atent! strigă Malko cuprins brusc de îngrijorare.

Şoferul celeilalte maşini claxonă de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia lui Steffas. Automat, grecul întoarse capul. În acelaşi timp, o lumină orbitoare ţâşni din cealaltă maşină. Un fascicul luminos care îl nimeri pe Georges Steffas direct în faţă.

Ziaristul ţipă şi roti volanul spre dreapta. Malko văzu cum strânge volanul cu mâinile. Şi el fusese orbit, dar vederea nu fusese chiar atât de afectată, căci el nu întorsese capul în acea direcţie. În schimb, grecul clipea des din ochi, orbit complet şi cuprins de panică.

Cealaltă maşină acceleră brusc, iar Malko văzu că o ia pe un drum lăturalnic perpendicular pe cealaltă arteră ce ducea spre Atena. Fiat-ul începu să se hurduce. Steffas ieşise de pe carosabil fără să-şi dea seama şi mergea pe lângă drum.

— Fiţi atent, strigă Malko, puneţi frână!

Apucă volanul cu stânga şi încercă să aducă maşina pe asfalt, însă ziaristul se agăţa cu disperare de el, neştiind unde se află. Parcă uitase că avea şi frână. Mergeau aproape cu şaizeci de kilometri la oră.

Malko văzu în faţa lor un zid care se apropia de ei cu o viteză îngrozitoare. Steffas părea că nici nu-l vede. Malko dădu un brânci portierei cu cotul, o deschise şi sări afară în momentul în care Fiat-ul se ciocnea de zidul unei staţii service.

Capitolul XIII

Zgomotul de fiare strivite se auzi infernal în clipa în care Malko se rostogolea pe pământ. După ce parcurse astfel câţiva metri, care îi reactivaseră durerile vechilor vânătăi, se propti într-un gard de sârmă şi se opri.

Se ridică cu un efort suprem de voinţă şi privi năuc în direcţia zidului. În aceeaşi clipă, o maşină frână, apoi se îndreptă spre locul în care se afla. Era un taxi. Din el coborâră doi bărbaţi care alergară spre Fiat-ul strivit de zidul din fier al staţiei service. Malko veni lângă ei şchiopătând. Botul maşinii era complet strivit, iar capota ridicată spărsese parbrizul. Zări cu strângere

de inimă corpul lui Steffas prăbuşit peste volan. Nou-veniţii se grăbiră să deschidă portiera.

Malko ocolea Fiat-ul în momentul în care aceştia îl scoteau pe ziarist. Inima i se făcu cât un purice. Steffas nu mai avea ochelarii, iar sângele îi curgea şiroaie pe faţă, ajungând sub bărbie. Cu toate astea, se mişcă încercând să deschidă ochii şi bâigui câteva cuvinte. În afară de rana îngrozitoare, nu părea să fie prea grav atins. Malko scoase batista din buzunar şi încercă să-i şteargă faţa. Însă îl cuprinse ameţeala şi se sprijini de maşină ca să nu cadă.

Cei doi bărbaţi îl duceau deja pe ziarist la taxiul al cărui motor funcţiona. Unul dintre ei îl împinse pe bancheta din spate, iar celălalt se aşeză la volan. Malko alergă să se urce în taxi, dar acesta porni înainte să ajungă la el. Văzu cum dispare pe drumul lăturalnic pe care o luase şi maşina din care ţâşnise fasciculul orbitor. Altă maşină se opri la locul accidentului din care coborî o pereche. Alergară la Malko. Vorbeau doar greceşte şi nu se putea înţelege cu ei. Aceştia îi pipăiră toate încheieturile şi îl duseră într-un bistro care mai era deschis...

Malko era furios la culme. Nici nu ştia la ce spital îl duseseră pe Steffas, dar era sigur că ziaristul fusese victima unei tentative de omor. El fusese martorul incomod, căci nimeni nu bănuia că aveau să meargă împreună...

După cinci minute, apăru sirena albastră a unei salvări, urmată de o maşină de poliţie. Îl obligară pe Malko să se culce pe targă, neluând în seamă protestele lui, apoi îl urcară în ambulanţă.

*

* *

— Îmi pare nespus de rău, spuse Don Richard cu sinceritate, dar cunoşti regula jocului, nu-i aşa. Malko?

— Ştiu, zise el trist.

Americanul rămase tăcut, clătinând din cap, cu un aer îndurerat. Discuţia dintre cei doi bărbaţi fusese furtunoasă, când Malko intrase în biroul şefului Centralei din Atena cu capul bandajat şi înmărmurit de cele aflate cu o seară în urmă. Richard îl ascultase în aparentă liniştit. Numai după ce se asigurase că Malko nu glumeşte şi că aflase într-adevăr de ce

fusese omorât Eagleton, Don consimţi să discute cu el acest subiect.

Explicaţia tăcerii sale era foarte simplă: era vorba despre o operaţiune ultrasecretă a Companiei, iar numai persoanele care aveau „undă verde” de la Washington puteau fi puse la curent cu acest lucru. Prin urmare, nu era cazul lui Malko... Acum americanul se simţea uşurat şi putea să vorbească liniştit.

— Tot ce aţi aflat de la Steffas este adevărat, confirmă el. Washington-ul ne-a cerut să nu întreprindem nimic, atât timp cât nu vor evalua din nou situaţia.

Lui Malko îi zvâcneau tâmplele. Toate loviturile şi vânătăile îl dureau iarăşi, iar ochii aurii aveau irizaţii verzui. Deşi starea fizică era deplorabilă, mintea era mai limpede ca niciodată. Arătă cu degetul fotografia mare a lui Georges Steffas ce însoţea articolul de cinci coloane de pe prima pagină a ziarului *Kathimerini.*

— L-au asasinat! Şi nu fusese rănit prea grav.

Potrivit articolului, ziaristul murise în taxiul care îl ducea la spital din cauza unui traumatism al cutiei craniene. Pasagerul, un şomer care fusese constructor, depusese mărturia. Malko era sigur că Steffas fusese rănit superficial la cap... Acum îşi amintea de ţevile de plumb folosite de ucigaşii de pe Acropole. Adversarii lui acţionaseră foarte rapid. Dacă Malko nu s-ar fi aflat în maşină, ar fi fost un accident perfect. Un şofer părăseşte şoseaua după ce a băut prea mult şi suferă un accident... Cei doi bărbaţi îl omorâseră în taxi. De aceea fuseseră atât de grăbiţi să plece.

— Nu vom mai găsi niciodată documentele, oftă Don Richard. Au folosit un laser. Omenii din Juntă au mai folosit laserul şi în alte împrejurări.

— Steffas locuia singur? întrebă Malko.

Don Richard clătină din cap. De data asta, nu voia să-i mai toarne gogoşi.

— M-am gândit şi eu la asta. Am trimis pe cineva la el de dimineaţă. Uşa fusese forţată... Ne-au luat-o înainte.

— Sunt sigur că prietenul dumneavoastră Agathiou este la curent cu tot ce s-a petrecut, observă Malko.

Richard oftă descurajat.

— Ce putem face? Să anunţăm că acest accident a fost un asasinat politic? Nu avem nicio dovadă. Amintiţi-vă de „Z”. Erau

nişte profesionişti. La nevoie ar fi făcut să dispară şi figuranţii.

— Ba se poate face ceva, zise Malko. Să găsim documentele lui Steffas şi să le folosim.

— De acord, dar unde sunt? întrebă americanul. Dacă nici ceilalţi nu au pus mâna pe ele, înseamnă că persoana care le are nu va îndrăzni să facă nicio mişcare, mai ales după toate câte s-au întâmplat.

Malko simţea o gheară în suflet. Bietul Steffas. Murise din vina lui.

— Când îl înmormântează?

— Mâine.

*
* *

Bătrâna dubiţă Chevrolet, transformată în dric, aştepta să iasă toată asistenţa din bisericuţa rotundă de pe bulevardul Georgiou, aflat chiar pe faleză în apropiere de Glyfada. După obiceiul din Grecia, coşciugul negru cu argintiu era înconjurat de o ghirlandă de beculeţe care se vedeau prin geamul dricului.

Malko schimbă o privire cu Nafsika. Avea ochii înroşiţi, iar buzele parcă se mai subţiaseră. Veniseră amândoi la înmormântare fără să vorbească înainte. Vântul puternic sufla dinspre mare şi îi lipea fusta neagră de picioarele musculoase. Grecoaica era îmbrăcată numai în negru ca şi cum ar fi purtat doliu după soţ. Pe inelar, strălucea inelul cu cap de leu.

— I-am spus mereu că într-o bună zi îi voi cere un serviciu important şi îi voi trimite inelul, şopti ea.

Vocea fu întreruptă de carul funerar care pornise motorul. O maşină se opri brusc în faţa bisericii, ca şi cum ar fi vrut să lase cortegiul să treacă. Eră un Austin micuţ roşu pe care îl conducea o femeie. Malko nu i-ar fi dat nicio atenţie, dacă femeia nu s-ar fi uitat la dric.

Trăsăturile feţei erau încordate de durere. Ea se uită la coşciug câteva clipe, apoi demară la fel de brusc, îndreptându-se spre Atena. Profilul era neregulat cu un păr ca pana corbului strâns într-un coc şi bărbia plinuţă. Malko o întrebă pe Nafsika:

— Aţi văzut-o pe femeia din maşina roşie?

— Da, este ultima amantă a lui Georges, şopti ea. O cheamă Kalimiri şi este o prinţesă egipteană fugită în vremea lui Farouk. Are un magazin de bijuterii la *Hilton.*

Austinul roşu se îndepărtase deja. O idee năstruşnică încolţi în mintea lui Malko. Dacă Steffas îi încredinţase arhivele ESA acestei femei? Acest lucru ar putea explica faptul că nu venise la înmormântare. Altminteri, ar fi fost aici. Printre cei veniţi să-l conducă pe ultimul drum, trebuie să se afle multe femei cu care ziaristul a avut legături sentimentale.

Dricul se puse lent în mişcare. Din biserică ieşi un preot cu barba fluturând în vânt care fixă cu o privire neruşinată picioarele Nafsikăi, apoi luă o atitudine serioasă.

*

* *

— Doriţi ceva, domnule?

Zâmbetul comercial lupta cu vitejie împotriva tristeţii care întuneca trăsăturile supte. Malko se gândi că prinţesa Kalimiri fusese o femeie foarte frumoasă, în pofida nasului acvilin. Mai păstra farmecul discret al femeii trecute de patruzeci de ani, cam plinuţă, îmbrăcată decent cu o bluză mată şi o fustă plisată. Malko îi zâmbi la rândul lui. În afară de el, nu mai era nimeni în magazin. Imediat după înmormântare, Malko se grăbise să plece, fără să mai treacă pe la hotel să-l ia pe Krisantem. Îşi luase toate măsurile de prevedere ca să nu fie urmărit apoi intră în *Hilton* prin restaurant, dând impresia că se ducea să mănânce. Acum cunoştea metodele adversarilor săi.

— Nu am venit să cumpăr bijuterii, zise Malko repede. Am fost prieten cu Georges Steffas…

Ochii egiptencei se umbriră, iar colţurile gurii se lăsară uşor în jos.

— Un prieten, dar…

— Eram împreună în maşină când a avut loc „accidentul”… zise Malko.

Kalimiri îşi muşca buza de jos. Malko apăsase intenţionat pe cuvântul „accident”. Egipteanca îl privea cu un amestec de nedumerire şi teamă.

— Sunt prieten şi cu Nafsika Agathiou, continuă el. Puteţi să-i telefonaţi dacă nu mă credeţi…

Kalimiri dădu din cap.

— Vă cred. Acum mi-am adus aminte că v-am văzut la înmormântare. Cum s-a întâmplat? Aţi fost acolo când a murit?

— Nu, zise el. Când l-au scos din maşină, trăia. A fost rănit

uşor. După aceea…

— Înţeleg, spuse ea, şi eu aveam îndoieli.

Ea se aşeză şi îşi strânse mâinile cu genunchii ca să nu tremure. Lui Malko îi era ruşine că o chinuia astfel. Dar trebuia să meargă înainte.

— Am nevoie de dumneavoastră. Steffas trebuia să-mi dea astăzi câteva documente. Mi-a spus că sunt la dumneavoastră…

Brusc, Kalimiri se făcu mică.

— Ce documente? şopti ea cu voce strangulată.

— Arhivele ESA.

Kalimiri rămase tăcută mult timp, apoi se uită la Malko cu faţa încordată şi zise cu voce seacă:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Cred că vă înşelaţi. Îmi pare bine că am vorbit despre Georges, dacă…

Ea se îndrepta spre uşă.

Malko nu se clinti din loc. Ce trebuia să facă? Nu putea să o chinuie şi existau o mulţime de locuri în care egipteanca putuse să ascundă arhivele ESA. Se priviră reciproc în tăcere. În magazin intră un client, iar Malko se prefăcu imediat că admiră nişte medalioane…

Clientul ieşi fără să cumpere nimic. Malko ridică privirea şi observă un bărbat care se oprise în galeria comercială aflată chiar vizavi de bijuterie şi care admira o rochie într-o vitrină. I se păru ciudat. Îi zări figura în geam şi simţi cum îi sare inima din piept. Era Kula… Asta însemna că, imediat ce se va întoarce să plece, ucigaşii din ESA o vor ataca pe Kalimiri! Dar cum reuşiseră să dejoace măsurile de prevedere luate de Malko? Erau de-a dreptul diabolici. Se întoarse spre Kalimiri, dar ea îl privea insistent intrigată de expresia de pe figura lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Bărbatul de vizavi, spuse el. Vă supraveghează. Pe mine m-a urmărit.

Egipteanca se făcu pământie, străduindu-se să nu privească spatele lat al lui Kula.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko se hotărî să fie brutal.

— Înseamnă că vor documentele cu orice preţ. Ştiţi foarte bine. Dacă bănuiesc că le aveţi, sunt în stare de orice. Vă vor omorî ca pe Georges.

Egipteanca se uita la Kula cu frica în suflet. Încet, încet, obrajii

femeii căpătară culoare.

— Pentru cine lucraţi? întrebă ea brusc. Pentru ruşi sau pentru americani?

— Pentru americani, răspunse Malko fără ocolişuri. Georges ştia acest lucru.

Dar nu ştia pe cine simpatiza egipteanca. Femeia îl fixa cu intensitate. Deodată, citi în ochii ei că luase o hotărâre. Dar nu ştia ce anume.

Capitolul XIV

Kalimiri privea cu un aer absent spatele lat al bărbatului din faţa vitrinei, aflat în cealaltă parte a galeriei comerciale. Malko vedea cum îşi încleştează fălcile şi cum se străduieşte să nu se vadă că a intrat în panică. În sfârşit, se uită la el cu o privire gravă, plină de disperare.

— Am o fată, iar Georges a murit, zise ea. Nu voi afla niciodată dacă îmi spuneţi adevărul. Dar nu mai contează. Nu a încetat nicio clipă să-mi fie teamă din ziua în care mi-a încredinţat documentele. Dacă le vreţi, luaţi-le.

Malko nu putu nici măcar să se bucure. Se duse la uşa din sticlă şi o încuie. Când se întoarse, o întrebă:

— Unde sunt?

Acum că intrase în joc, se simţea din nou stăpân pe el. Ceafa şi spatele îl dureau, însă va rezista psihic să ajungă la bun sfârşit, ca întotdeauna. Trebuia să scape de urmăritori.

— Aici, la subsol, zise egipteanca. În seiful cu bijuterii.

Ea luă o legătură de chei dintr-un sertar, apoi Malko o urmă pe o scară în formă de melc ce ducea în subsolul mic şi gol. Uşa de acces în seif ţinea cât tot peretele din spate. Kalimiri se aplecă să deschidă. Cu auzul încordat, Malko pândea zgomotele de la parter. Nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc.

Uşa seifului se deschise fără zgomot. Jumătate din el era ocupat de o geantă mare din piele galbenă încuiată cu un lacăt. Kalimiri o trase afară şi se întoarse către Malko, după ce închise uşa care se încuie cu zgomot.

— Acestea sunt, spuse ea.

Ochii se umplură din nou de lacrimi. Apoi adăugă:

— I-am spus să nu se amestece în treaba asta. Dacă m-ar fi ascultat, acum era în viaţă. Vă rog să plecaţi imediat.

Rămase locului, sprijinită cu spatele de perete, cu pleoapele umflate şi mâinile lipite de coapse.

— Nu urcaţi?

Ea clătină din cap legănându-şi cocul.

— Nu. Mai rămân puţin. În ziua în care Georges mi-a adus geanta asta, am făcut dragoste aici. Nu puteam s-o facem decât într-un loc ca ăsta, fiindcă soţul meu este foarte gelos. Acum nu se va mai întâmpla niciodată.

Malko îi respectă dorinţa şi luă geanta pe care abia reuşi s-o ridice. În clipa în care se pregătea să urce scara, o văzu pe Kalimiri în aceeaşi poziţie, cu ochii închişi, cu bazinul în faţă, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu un partener invizibil. Urcă scara îngustă cu geanta grea în mână şi ajunse în magazin. Cercetă dintr-o privire dacă mai era Kula acolo. Voia cu tot dinadinsul să fie văzut că ieşea din magazin cu geanta. Astfel, adversarii o vor lăsa în pace pe amanta lui Steffas.

Descuie şi împinse uşa, târând geanta grea în mâna stângă. Avea de parcurs aproximativ treizeci de metri ca să ajungă în stradă şi să ia un taxi din faţa intrării principale a hotelului *Hilton.* Fiind înconjurat de multă lume, nu exista riscul să fie atacat. Bărbatul care îl urmărea se întoarse când îl văzu ieşind. Malko nu-i dădu atenţie şi se grăbi să iasă pe uşa turnantă. Urmăritorul rămase mai întâi ţintuit locului de uimire, apoi Malko îl văzu alergând la o cabină telefonică din hol. El ieşi pe uşa turnantă şi se repezi la portarul cu uniformă albastră.

— Vreau un taxi, zise el. Repede că sunt grăbit.

Portarul fluieră, iar un taxi se desprinse din şirul de maşini şi se opri în dreptul lor. Malko se urcă în spate şi puse geanta lângă el. Kula ţâşni pe uşă în clipa în care taxiul demara. Se opri în loc căutându-l pe Malko din priviri.

— La Ambasada americană, zise acesta.

Din fericire, ambasada se afla în apropiere pe bulevardul Vassilissis Sofias. Malko îl zări pe Kula făcând semne disperate taxiului următor. Malko se aplecă spre şofer, un grec imens cu ceafa rasă şi unsuroasă, şi îi dădu o bancnotă de o sută de drahme.

— Mă grăbesc.

Mulţumit, grecul călcă imediat acceleratorul şi taxiul o luă din loc cu o hurducătură. Se circula fără probleme. Până să-şi tragă sufletul, Malko zări deja coloanele pătrate ale Ambasadei americane. Se uită în spate. Taxiul în care se afla Kula îl ajunsese din urmă.

— Luaţi-o pe Odos Lachitos şi întraţi în curte, îi spuse el şoferului.

Acesta făcu precum i-a spus, folosind intrarea laterală şi se opri lângă Chrysler-ul blindat al ambasadorului. Al doilea taxi se opri în urma lor din care ţâşni silueta masivă a lui Kula. Malko se pregătea să-şi ia servieta sub privirile năuce ale şoferului. Kula se apropie de el şi îi zise ceva în greceşte. După aceea, se repezi la Malko şi încercă să-i ia geanta. Dar acesta îi strigă şoferului:

— Ajutaţi-mă!

Acesta coborî din maşină vizibil nedumerit. Trei dintre poliţiştii greci în civil care păzeau ambasada alergară şi îi certară pe cei doi şoferi de taxi.

— Nu aveţi dreptul să staţionaţi aici! Mergeţi în parcare..

Ei vorbeau engleza.

— Ajutaţi-mă să duc geanta în ambasadă! le ceru Malko. Conţine documente pentru domnul Richard, secretarul adjunct.

Imediat, Kula interveni şi le vorbi poliţiştilor în greceşte. Unul dintre ei, cu un aer îngrozitor de stânjenit, îi spuse lui Malko:

— Zice că i-aţi furat geanta!

— Omul ăsta este căutat, spuse Malko, este un fost poliţist din ESA.

Kula vorbea în continuare în greceşte, adresându-se când şoferului de taxi care luase geanta, când celor trei poliţişti. Malko înţelese că nu va reuşi să le ia geanta. Se întoarse spre unul dintre poliţişti.

— Anunţaţi-l imediat pe domnul Richard.

Atras de zgomotul vocilor, în acel moment, un sergent din Marina militară în uniformă de gală, care comanda gărzile americane din ambasadă, apăru în spatele uşii cu geam. Malko îi făcu semn să se apropie, iar acesta veni cu paşi lenţi.

— Această geantă conţine documente care sunt în interesul securităţii Statelor Unite, îi explică Malko în engleză. Sunt pentru domnul Richard. Aceste persoane vor să pună mâna pe ele...

— Cine sunteţi, domnule? îl întrebă puşcaşul marin suspicios.

— Este un hoţ, interveni Kula răcnind în engleză, geanta este a mea!

— Sunaţi-l imediat pe domnul Richard pe interiorul 5643, zise el. Eu sunt domnul Linge.

Scoase din portofel legitimaţia de la USIS şi i-o flutură sub nas. Documentul îl făcu pe puşcaşul marin să se hotărască. În plus, el ştia că Don Richard face parte din CIA.

— Voi, de-acolo, nu vă mişcaţi, le ordonă el poliţiştilor greci. Trebuie să clarificăm povestea asta. Nimeni să nu se atingă de geantă!

Străbătu holul cu, paşi mari, lăsându-i pe toţi ceilalţi acolo. Kula le spuse din nou ceva în greceşte celor trei poliţişti. Malko putea să-l vadă pe geam pe puşcaşul marin care vorbea la telefon. De l-ar găsi pe Don Richard! Dacă Kula reuşea să fugă cu geanta, putea să-şi ia adio de la documente.

*

* *

Doi puşcaşi marini ţâşniră din hol cu un M 16 în mână. Sergentul îi urma, cu mâna pe tocul din lac în care avea un Colt de calibrul 45. Instrucţiunile date prin telefon de Don Richard fuseseră extrem de precise şi drastice. Sosise ceasul.

Kula şi şoferul de taxi aproape că reuşiseră să pună geanta în taxi, iar cei trei poliţişti nu mişcaseră niciun deget ca să-i oprească… Kula lăsă geanta, ezitând în faţa puşcaşilor marini. Malko pusese deja mâna pe ea. Cum Kula se pregătea să i-o smulgă, sergentul se aşeză între ei cu arma în mână.

— Lăsaţi-l în pace, domnule!

Unul dintre poliţiştii greci încercă să intervină:

— Domnule sergent, omul ăsta a surprins-o în flagrant delict pe persoana pe care o apăraţi pe când fura geanta de la *Hilton.*

Sergentul clătină din cap, dar nu răspunse. Primise ordine clare de la Don Richard. Grupul rămase neclintit câteva secunde, apoi Kula ţipă cu furie la poliţiştii greci. Aceştia înaintară ezitând spre Malko. Unul dintre puşcaşii marini îndreptă spre ei puşca de asalt. Erau în pragul unui incident diplomatic. Sergentul apucă geanta cu hotărâre.

— Suntem pe teritoriu american, zise el ferm, nu aveţi niciun drept să acţionaţi aici. Acest om – îl arătă pe Malko – va fi păzit

de ambasadă în timpul cercetărilor. Puteţi veni şi dumneavoastră… Luaţi-o, îi ordonă el unui soldat.

Cel de-al doilea soldat rămase cu arma îndreptată spre greci. Poliţiştii stăteau nemişcaţi. Îndată ce micul grup se îndreptă spre intrarea ambasadei, Malko îl auzi pe Kula certându-i furios.

În clipa în care păşiră pe uşa din hol, îi văzu pe poliţiştii greci fugind spre ei. De data asta Kula rostise cuvintele de care era nevoie. Malko înşfăcă geanta şi intră pe uşa care separa holul de celelalte birouri ale ambasadei. După aceea se întoarse şi apăsă pe butonul comenzii electronice care închidea grilajul din oţel cu care erau dublate toate uşile.

Toate grilajele de la parter se închiseră în acelaşi timp cu un scârţâit surd. Poliţiştii greci se opriră în partea cealaltă neputincioşi şi nebuni de turbare. Kula urlă cât îi ţinu gura:

— Opriţi-vă, e o ruşine!

Malko şi sergentul reuşiră să târască până la lift geanta ce conţinea cheia puterii din Grecia sub privirile năuce ale celor aflaţi în ambasadă.

*

* *

Strigătele mulţimii care asedia Ambasada americană de vreo două ore de abia răzbăteau prin geamurile groase de la biroul lui Don Richard. Kula şi prietenii lui acţionaseră rapid. În ultima ediţie a ziarului *Elefteros* se anunţa ştirea că circulau nişte zvonuri potrivit cărora americanii erau pe punctul de a le vinde turcilor rachete sol-sol… După această ştire, izbucni o manifestaţie „spontană”.

— Aţi făcut treabă bună, zise pe un ton voit calm Don Richard. Al naibii de bună, ca să zic aşa.

Americanul îşi ascundea cu greu veselia. Telexurile din sala cifrului zbârnâiau trimiţând la Washington rezumatul dosarelor ESA, pe măsură ce erau decriptate. În vizită la ambasador se afla un reprezentant din Ministerul grec de Interne care protesta împotriva amestecului puşcaşilor marini americani într-o problemă strictă a guvernului grec. Malko se simţea trist, golit de sentimente, deşi repurtase un succes fantastic. Îl costase mult prea scump.

— Nu-mi pot explica un lucru, observă el. Junta era anticomunistă. În acest caz, de ce partizanii ei voiau să

împiedice spionajul în Uniunea Sovietică?

— Din cauza urii, zise Don Richard. Îi urăsc mai tare pe turci decât pe ruşi. În ceea ce vă priveşte, vă voi scoate din ţară cât mai repede posibil cu un avion militar. Ambasadorul vă duce cu maşina până acolo.

Malko se pregătea să-i spună că era de acord, când îşi aminti brusc de Krisantem.

— Ce facem cu Krisantem?

Turcul trebuie să fi fost acum la *Grande-Bretagne.* Se repezi la telefon şi sună în apartament. Nu răspunse nimeni. Malko închise. Don Richard îl studia încruntat.

— Aţi putea să-l sunaţi pe generalul Agathiou? îl întrebă Malko. Probabil că Elko se află la KYP.

Americanul apăsă pe butonul interfonului.

— Sună-l de urgenţă pe generalul Agathiou de la KYP!

După câteva secunde, se auzi telefonul. Don Richard puse aparatul pe speaker ca să audă şi Malko. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte banale. Generalul nu pomeni nimic de operaţiunea „arhive”. În final, americanul îl întrebă:

— L-aţi văzut azi pe domnul Krisantem?

— Nu. Nu cred că a venit, zise generalul cu voce neschimbată.

Malko simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Generalul răspunsese prea repede la cea de-a doua întrebare. Îi făcu semn lui Don Richard. După ce închise, Malko spuse:

— Mi-e frică să nu încerce să facă presiuni asupra mea. Sper ca Elko să nu fi căzut în ghearele lor.

— Şi eu sper, făcu americanul.

Compania nu va sta pe gânduri să alegă între documentele prin care putea să facă presiuni asupra guvernului grec şi un ucigaş turc cu simbrie. Malko o ştia foarte bine. Dar pentru el, Krisantem era la fel de preţios ca şi arhivele ESA. Nu acesta era şi punctul de vedere al celor din CIA.

*

* *

Malko se străduia să nu se uite din trei în trei minute la ceas. Se făcuse ora cinci. Mulţimea care înconjurase ambasada se risipise până la urmă, dar tot nu primise nicio veste de la Krisantem… Erau deja cinci ore de când Malko lăsase mesaj după mesaj la *Grande-Bretagne.* Era foarte îngrijorat. Turcul era

o persoană extrem de serioasă. Dacă nu se întorsese, însemna că avea un motiv întemeiat. Uşa se deschise şi intră Don Richard cu o sticlă de Pepsi-Cola în mână.

— Tot nimic?

— Nimic, zise Malko, sunt sigur că l-au răpit.

Americanul se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Încep să cred că…

— Ce putem să facem? întrebă Malko cu tristeţe.

— Ascultaţi-mă, începu Don Richard, să nu ne facem iluzii. Mai mult decât să înaintăm o plângere pe cale diplomatică nu putem să facem. Nici măcar nu este cetăţean american! Nu pot decât să vă spun că vă vom acorda tot sprijinul oficial, dacă va fi nevoie.

Malko îi mulţumi şi se întoarse în biroul gol pe care i-l puseseră la dispoziţie. Sandviciurile pe care i le aduseseră se uscaseră deja. Malko bău o gură de apă minerală. Tristeţea îi uscase gâtul. Era imposibil să înghită un dumicat. Nu putea să iasă din ambasadă, căci în oraş era în pericol de moarte. Se blestema în gând că îl adusese cu el pe Krisantem. În cei zece ani de când se cunoşteau, pe cei doi îl lega o strânsă prietenie – bazată pe un profund respect din partea lui Krisantem – iar Malko nu voia să-l lase baltă pe turc, aşa cum îl îndemnau şefii din CIA.

Telefonul sună. Malko se repezi să ridice receptorul.

— Alo?

— Domnul Malko Linge? întrebă vocea unduitoare a centralistei de la ambasadă. Vă sună cineva din exterior.

Inima lui Malko tresări cu putere. Uneori se mai întâmplă minuni. Poate că turcul se dusese să-şi viziteze concetăţenii. Sau oriunde în altă parte.

— Malko?

Era vocea Nafsikăi Agathiou. Era încordată şi de nerecunoscut. Emoţia lui Malko se risipi pe dată, fiind cuprins subit de fiori reci pe şira spinării.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne întâlnim imediat. Vă aştept în apartamentul de la *Grande-Bretagne.*

Făcu o pauză ca şi cum cineva ar fi fost lângă ea, apoi auzi din nou vocea încordată care repetă:

— Veniţi imediat.

Închisese. Malko începu să reflecteze, când Don Richard intră în birou. Era îngrijorat.

— Am înregistrat convorbirea. Nu vă duceţi că este o cursă. Tot ce veţi încerca să faceţi va fi în zadar.

— Nu pot să-l abandonez pe Krisantem, zise el. În plus, cred că nu vor încerca să-mi facă nimic.

Malko îşi dădu seama că nu risca nimic dacă ieşea din ambasadă. Adversarii lui ştiau că el era singura persoană care ar discuta cu ei ca să-l recupereze pe turc.

— Fiţi atent, zise Don Richard. O dată ce ieşiţi de aici, nu am cum să vă apăr.

— Ştiu. Aţi terminat de cercetat arhivele ESA?

Figura americanului se lumină.

— Cred că vom avea câteva argumente extraordinare. *Rizospastis,* organul Partidului Comunist din Exterior, va publica cu plăcere unele dintre aceste documente… Veniţi să vă arăt.

Malko îl urmă. Americanul luă de pe biroul lui mai multe fotocopii ale unor cecuri. Numele destinatarului era cel al unui membru al guvernului în exil din timpul dictaturii.

— Cecurile acestea au fost extrase dintr-un cont controlat de Juntă, îi explică americanul.

Malko îl aprobă distrat. Se gândea doar la un singur lucru: să-l recupereze pe Krisantem.

*
* *

Cu ochii roşii de plâns, Nafsika stătea ţeapănă într-un balansoar din apartamentul lui Malko. Rochia albă îi acoperea cu decenţă genunchii rotunzi.

— Sunteţi singură? o întrebă Malko.

— Da, ei au plecat.

— Care „ei”?

— Nu ştiu cum îi cheamă. Îi cunosc din vedere. Unul dintre ei mi-a telefonat ca din partea dumneavoastră şi mi-a dat întâlnire aici. Când am ajuns, ei erau deja aici…

— Ce voiau?

Nafsika îşi umezi buzele cu limba, apoi zise:

— Colonelul Mezonos vrea să vorbească cu dumneavoastră între patru ochi. Prin urmare, el a fost. Steffas a spus adevărul.

— De ce a apelat la dumneavoastră?

Ea lăsă ochii în pământ.

— Pentru că ştiu că vă cunosc. El a fost prieten cu soţul meu.

— Ce vrea? o întrebă Malko, simţind un ghem în stomac.

— L-au răpit pe... prietenul dumneavoastră, turcul. Sunt gata să îl dea în schimbul documentelor...

Malko aşteptă să se domolească bătăile inimii, apoi întrebă:

— Ce i-au făcut? Unde l-au dus?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu am nicio idee, recunoscu Malko. Trebuie să-l salvez pe Krisantem.

— Trebuie să le dau răspunsul înainte de ora şapte, zise ea. Vor suna acasă la mine. Vor să se întâlnească mâine cu dumneavoastră.

— Spuneţi-le că accept.

— Voi veni cu dumneavoastră, zise Nafsika. Dar fiţi foarte atent. Mezonos este un tip periculos.

— Şi eu, zise Malko apăsat.

Capitolul XV

Drumul plin de praf şi de gropi şerpuia pe coasta aridă a colinei Ymittos. Îngust şi plin de serpentine, era foarte periculos. În schimb, peisajul era superb. În partea vestică, se vedea întreaga panoramă a Atenei şi marea.

O hârtoapă mai mare o aruncă pe Nafsika în braţele lui Malko, iar el îi simţi în nări parfumul. Îşi pusese rochia de la prima lor întâlnire, însă din păcate, ambianţa era diferită... Peste câteva minute, se vor întâlni cu colonelul Mezonos. Mai precis, la prânz, într-un loc pe care îl alesese el şi anume, un han izolat.

— Mai e mult? întrebă Malko.

— Un kilometru, exact după ce trecem de mănăstire, spuse Nafsika.

Începură să urce dealul de ceva timp, depăşind brazii care formau un parc natural. După aceea, solul era golaş până în vârf, de unde se vedea toată regiunea Atenei. Locul era din fericire pustiu.

Malko puse o frână bruscă. După o curbă, îi apăru în faţă statura neagră a unui preot cu barbă care se feri în lături.

— De unde a mai apărut şi ăsta? întrebă Malko.

— Mai jos, este mănăstirea Kessariani, îi explică Nafsika.

Mai merseră câteva minute. După aceea, în dreapta drumului apăru o clădire din piatră cu un etaj. Malko opri Mercedes-ul pe platou. Nafsika puse mâna pe a lui şi îi zise tutuindu-l:

— Totul va fi bine, ai încredere…

Lui Malko nu îi era frică. Oricum o să moară într-o bună zi. Şocul, amorţeala, apoi senzaţia că totul se îndepărta foarte repede. Neantul. Era mai bine decât să moară de cancer.

— Să mergem, zise el.

*

* *

Ochii cenuşii aveau duritatea pietrei şi imobilitatea celor de şopârlă. Faţa avea aproape aceeaşi culoare, cu riduri foarte fine, barba rasă impecabil, trăsăturile fine şi dure, de o frumuseţe ascetică. Prin gulerul descheiat al cămăşii se vedea gâtul ridat, de fapt singurul indiciu al adevăratei vârste a colonelului Mezonos. Acesta îl studia pe Malko în tăcere, cu expresia blândă a unui păianjen care pândea o muscă. Stătea cu palmele pe masa din lemn şi capul sus. Un singur lucru lipsea ca să fie drăguţ: puţină căldură. Malko cunoştea genul acesta de oameni dezumanizaţi, nişte roboţi în serviciul propriei lor ideologii. Îi întâlnise în toate taberele. Erau redutabili fiindcă nu aveau nevoie de nimic şi erau gata să se sacrifice pentru idealul lor.

— Mă bucur că aţi venit, spuse grecul tărăgănând cuvintele.

Vorbea o engleză perfectă. Puţin mai retras, stătea un bărbat pe care Malko îl cunoştea: era Kula. Şi el stătea neclintit. Prin haina deschisă se vedea mânerul unui pistol automat strecurat la curea. Masa era aşezată într-un fel de nişă, mai retrasă de sala principală unde trei gărzi de corp stăteau în poziţie de drepţi. Erau nişte tineri care semănau cu ucigaşii de pe Acropole.

La sosirea lui Malko, doi preoţi care stăteau la o masă lângă intrare se ridicară brusc la un semn al gărzilor de corp. Nafsika stătea în spatele lui Malko tăcută, cu privirea în pământ.

Malko şi colonelul nu îşi strânseră mâinile. Kula tuşi. Deodată, apăru o fiinţă grotescă cu nişte pahare şi o carafă cu vin. Avea

faţa machiată, ochii erau subliniaţi cu tuş negru, ca o femeie, cu un şorţ mare înfăşurat în jurul şoldurilor, semănând la perfecţie cu Polichinelle: bărbia ascuţită, gura cu buze subţiri, nasul coroiat şi ochii duşi în fundul capului, ascunşi de sprâncenele stufoase. Puse tava pe masă şi se îndepărtă cu un mers legănat, la fel de grotesc ca şi el.

— Sper că întrevederea noastră va fi de folos, începu Malko.

Colonelul clătină din cap fără să răspundă. Discuţia demara cu greutate.

— Ne-aţi pricinuit multe necazuri, zise colonelul Mezonos. Cred că sunteţi conştient de acest lucru.

— L-aţi asasinat pe Henry Eagleton, i-o tăie Malko.

O uşoară roşeaţă coloră obrajii palizi ai grecului. Răspunse pe un ton sec:

— Ştiţi foarte bine din ce cauză! I-a atacat pe prietenii noştri. Nu puteam tolera aşa ceva. Ăsta e războiul. L-am condamnat la moarte, iar execuţia a avut loc în consecinţă.

— Şi Aliki a fost condamnată la moarte? întrebă Malko cu blândeţe.

— Moartea ei a fost o greşeală, zise ofiţerul. Însă au murit alţii care meritau din plin... Dar nu suntem aici ca să numărăm morţii. Ştiţi ce vrem noi? Sunteţi în măsură s-o faceţi?

— Vreţi documentele care se află la amanta lui Georges Steffas? întrebă Malko liniştit.

— Exact.

Cuvântul ţâşnise la fel de sec precum un foc de armă. Colonelul Mezonos adăugă cu o indignare vădită:

— Aceste documente au fost furate şi este absolut legal să ni le restituiţi...

Malko scutură din cap.

— Colonele, nu ne aflăm aici ca să ne facem morală. Aceste arhive sunt acum în posesia oamenilor de la CIA. O ştiţi la fel de bine ca şi mine.

— Nu-i nicio problemă, zise grecul. Dumneavoastră le-aţi furnizat. Acum, luaţi-le înapoi.

Malko îl studie ca să vadă dacă era serios, dar era imposibil să citească asta pe chipul lui. Avea chef să-i spună că CIA nu-i va da în veci arhivele ESA, dar dacă făcea acest lucru, nu se condamna numai pe el la moarte, ci şi pe Krisantem. Colonelul îşi aprinse o ţigară. Teoretic, toţi poliţiştii din Grecia erau pe

urmele lui. Chiar şi poliţiştii de la ambasadă îl ascultaseră pe Kula, chit că riscau să-şi piardă slujba.

— Ce se va întâmpla dacă nu veţi recupera aceste documente? îl întrebă Malko.

Colonelul întoarse capul şi strigă:

— Evangelos!

Din bucătărie apăru un personaj. Cuvântul „respingător” îi veni instantaneu în minte. Era un soi de butoi plin cu seu înfăşurat în nişte trenţe soioase şi decolorate. Avea o burtă revărsată ca o femeie însărcinată, trăsături grosolane, presărate de o mulţime de pete albăstrui, ce semănau cu nişte tatuaje. Când mergea, parcă se rostogolea, înaintând cu mare grijă, făcând paşi mărunţi. Trebuie să fi cântărit vreo sută douăzeci de kilograme. Îşi şterse mâinile pe şorţ. Colonelul se întoarse către Malko.

— I se mai spune şi Evangelos Bombardierul. Este cel mai bun bucătar din toată Grecia. El se ocupă de prietenul dumneavoastră, nu-i aşa, Bombardierule?

Namila de om se legănă rânjind cu un aer şiret şi abject.

— Sigur, colonele. Eu mă ocup de el.

— Pot să-l văd?

— Veniţi cu mine.

Colonelul se ridică, urmat de Malko şi o se luară după grăsan. Colonelul adăugă:

— I-am spus Bombardierul fiindcă în timpul revoluţiei a luat o grenadă care i-a explodat în mână.

Intrară într-o bucătărie în care domnea o dezordine de nedescris. Un perete întreg era ocupat de o uşă galbenă din lemn. Era o cameră frigorifică. Bombardierul deschise cei doi batanţi şi se dădu un pas înapoi ca să poată privi înăuntru. Malko îşi ţinu răsuflarea ca să-şi controleze furia. Elko Krisantem era acolo, cu mâinile şi picioarele legate, chircit ca un făt în pântecele mamei, plin tot de peşte şi de crustacee. Faţa era cenuşie. Deschise ochii şi îl zări pe Malko. Ochii lui negri nu exprimau nimic. Temperatura trebuie să fi ajuns la plus patru grade. Pocitania de bucătar zise:

— Hai că nu s-a stricat încă!

Luă de pe masă un cuţit de bucătărie cu lama lungă şi lată, se aplecă şi îl înţepă uşor pe Krisantem în coapsă. Turcul avu o tresărire bruscă, dar înţepeni la loc. Bombardierul se ridică cu

un rânjet abject.

— Vedeţi, mai e încă proaspăt...

Râsul strident al înfricoşătorului Polichinelle îi răsună în urechi. Cu mâinile în şold, cu bărbia ascuţită ridicată spre Malko, îl învăluia pe Bombardier cu o privire tandră.

— Bine, ajunge, spuse sec colonelul Mezonos.

Bombardierul închise numaidecât uşa camerei frigorifice. Malko preferă să nu spună nimic. Bine că Nafsika rămăsese dincolo. Ieşiră din bucătărie, întorcându-se în sala mare a restaurantului. Malko trebuie să fi arătat îngrozitor, deoarece Nafsika păli când îl văzu. El se întoarse spre colonel şi îi spuse cu voce de gheaţă:

— Domnule, vă dezonoraţi.

Mezonos rămase neclintit, de parcă Malko nu ar fi vorbit cu el.

— Avem nevoie de documentele acelea.

Malko era nebun de furie.

— Să mergem, îi spuse el Nafsikăi.

Nu trebuia să mai piardă o clipă dacă voia să-l salveze pe Krisantem. Vocea seacă a colonelului Mezonos îi opri:

— Nu plecaţi!

Kula îndreptase deja spre ei pistolul-mitralieră. Nafsika se făcu albă ca varul. Colonelul o arătă cu degetul pe femeie.

— Dumneavoastră rămâneţi!

Malko crezu că îi injectează plumb topit în vene. O apucă pe Nafsika de braţ şi zise cu fermitate:

— Ba nu rămâne!

Mezonos scutură din cap şi rosti cu o voce răbdătoare şi calmă:

— Nu vă prostiţi.

Cele două gărzi de corp se şi apropiaseră de Nafsika. Aceasta strânse din dinţi. Luă de pe masă carafa cu vin alb şi, cu un gest neaşteptat, îi aruncă colonelului conţinutul direct în faţă. Ofiţerul se dădu brusc înapoi, cu trăsăturile deformate de furie. Vinul îi udase faţa şi îi pătase cămaşa impecabil călcată şi pantalonii. Se şterse cu dosul palmei şi înjură. Apoi înaintă spre Nafsika şi o pălmui cu toată puterea.

Capul tinerei se întoarse brusc din cauza loviturii, iar obrazul se îmbujoră instantaneu.

— Nemernicule, strigă ea. Neputinciosule! Soţul meu o să te omoare!

Mezonos strigă ceva în greceşte. Bombardierul dădu buzna imediat din bucătărie şi se repezi la Nafsika lipind-o de perete. Malko îi sări Nafsikăi în ajutor. În clipa în care era gata să pună mâna pe grăsan, simţi că cineva îl pişcă de fund şi auzi un râs strident în spatele său.

Polichinelle îl ameninţa cu un cuţit de bucătărie cu lama lungă de treizeci de centimetri. Malko se dădu înapoi nebun de furie. Îşi repeta întruna că trebuia să câştige timp. Nafsika se zbătea cu furie în vreme ce huiduma de Bombardier încerca să-i imobilizeze mâinile. Femeia îşi abătu mâna stângă pe obrazul bucătarului cu o violenţă nemaipomenită. Îşi înfipse unghiile deasupra ochiului, puţin lipsind să i-l scoată. Bombardierul slobozi un răcnet de durere şi se dădu un pas înapoi cu urme adânci pe obraz din care curgea sânge. Două gărzi de corp se năpustiră asupra grecoaicei şi începură să o înjure în limba lor.

Grăsanul răcnea ca o fiară. Lăsându-l pe Malko în seama mitralierei lui Kula, Polichinelle începu să-i tamponeze afectuos rana cu un burete de vase. Bombardierul încercă să se repeadă la Nafsika, dar sângele îl orbea. Atunci porni valvârtej spre bucătărie tamponându-şi ochiul cu buretele, urmat de Polichinelle care se tânguia. Stând la masa lui, colonelul Mezonos privea scena cu un aer liniştit.

Bombardierul se întoarse din bucătărie urlând în continuare, strâmbându-se hidos de furie şi curgându-i balele. În mâna dreaptă avea un cleşte. Se repezi la Nafsika, dându-i la o parte pe cei doi bărbaţi care o ţineau şi o strivi cu burdihanul lui imens de perete. Malko văzu cum o apucă de mână, o lipeşte violent de perete şi o prinde în cleşte. Atunci se auzi un urlet inuman. Bombardierul trase ca şi cum ar fi scos un cui.

Apoi arunca cleştele pe jos cu unghia smulsă de la arătătorul Nafsikăi. Un firicel de sânge se prelingea pe degetul tinerei femei care se chircea de durere în pragul isteriei. Bombardierul începu să-şi tamponeze faţa satisfăcut. Ameninţat cu ţeava mitralierei, Malko simţi că i se face greaţă, întâlni privirea colonelului Mezonos care era puţin stânjenit, dar nu părea prea tulburat. Malko se repezi la Nafsika, o ajută să se ridice şi îi înfăşură degetul însângerat într-o cârpă. Cu gura căscată, grecoaica se lupta să nu vomite, iar degetul îi zvâcnea.

— Sângerarea se va opri repede, observă colonelul Mezonos cu răceală în glas. O spun din experienţă. Îi arătă mâna stângă

lui Malko. Degetul mare nu mai avea unghie… Comuniştii…

— Dumneavoastră nu sunteţi femeie, zise Malko cu voce de gheaţă.

Nafsika îşi recăpătă puţină culoare în obraji. Acum plângea încetişor. Bombardierul şi Polichinelle dispăruseră în bucătărie. Colonelul Mezonos se ridică.

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem. Vă aştept mâine la prânz cu documentele. Dacă nu le obţineţi, nu vă mai obosiţi să veniţi până aici. Dacă dimpotrivă, mi le aduceţi, veţi pleca împreună cu prietenul dumneavoastră şi cu doamna Agathiou. Pe mâine. Sper.

Malko înţelese că nu mai avea ce discuta. Se îndreptă spre uşă mânios la culme. Nafsika se uită lung la el, apoi lăsă privirea în pământ. Colonelul Mezonos îi zise:

— Nu cumva să vă vină ideea să anunţaţi poliţia. Avem prieteni peste tot. Şi veţi găsi două cadavre în camera frigorifică.

Malko se repezi afară, clocotind de ură. Aerul rece îl învioră. Se urcă în Mercedes ca un automat, urmărit cu privirea de Kula care supraveghea uşa restaurantului. Se îmbolnăvea la gândul că trebuia să-l lase pe Krisantem şi pe Nafsika în mâinile duşmanilor. Perechea de homosexuali îl mai enerva şi acum. Conducea ca un somnambul, angajându-se pe drumurile înguste, cu capul vâjâindu-i. Încerca să facă bilanţul posibilităţilor pe care le avea. Poliţia nu îi va sări în ajutor. Iar monştrii aveau tot timpul să-i măcelărească prietenii. Trebuia să ajungă la bărbatul Nafsikăi. Şeful din KYP dispunea şi el de mijloace de tortură care le întrecea cu mult pe cele ale adversarilor săi.

*
* *

Malko coborî pe strada Xenocratis, măcinat de gânduri. Generalul Agathiou era plecat pe mare de la şapte dimineaţa şi se întorcea abia luni… Prima uşă i se trântise în nas chiar înainte de a fi deschisă… Dar trebuia să meargă mai departe.

*
* *

Don Richard semăna cu un bloc de granit. Ochii lui nu trădau

niciun sentiment. Se juca cu cuburile de gheaţă din paharul cu whisky, stând tolănit într-un fotoliu din living-room. Soţia lui dispăru dintr-odată după ce îi aruncase o privire plină de curiozitate lui Malko. Şeful CIA era încă în costum de tenis. Ambasada era închisă sâmbăta. Puse paharul pe măsuţă.

— Dacă trimit un telex la Langley să-i întreb dacă pot să dau dosarele, mă vor pune de urgenţă în cămaşă de forţă, spuse el. Există o şansă dintr-un milion să accepte propunerea, ştiţi şi dumneavoastră mai bine decât mine.

— Dacă am fotografia totul?

Americanul clătină din cap.

— Ştiţi că fotocopiile se pot falsifica cel mai uşor. Nu, originalele valorează mai mult. Dar nu putem să le dăm.

— Cu alte cuvinte, îi condamnăm la moarte, spuse Malko pe un ton brutal.

Americanul clătină din nou din cap.

— Înţeleg că suferiţi, dar prefer să vă spun adevărul. Nici măcar nu pot să vă promit că cei din Divizia Operaţiuni vă vor da o mână de ajutor. Directorul nu îi va lăsa în veci să vină aici. Asta ar însemna sinucidere politică… Dacă aţi avea nevoie de arme sau de bani, atunci situaţia ar fi cu totul alta… Aţi primi tot ce doriţi, când doriţi…

Malko se ridică. Se simţea teribil de obosit. Şi uşa aceasta i se trântea în nas, cum de fapt se aşteptase. Don Richard nu îl minţea. Americanul îl conduse prin grădină şi îi strânse mâna gata să i-o rupă.

— Nu aş dori să fiu în pielea dumneavoastră, zise el. În niciun caz.

Malko se îndepărtă pe aleile liniştite şi pustii din cartierul Psychico. Avea impresia că era foarte departe de Atena. O maşină de poliţie cu trei poliţişti în uniformă se opri la stop lângă el. Toţi trei fumau. Se întrebă dacă şi aceştia erau plătiţi tot din bugetul colonelului Mezonos…

Coborî din nou spre centrul oraşului, gândindu-se întruna la hanul de pe colina Ymittos. Trebuia neapărat să găsească ceva… Brusc îi veni ideea amuzantă că ar fi bine să le întoarcă grecilor propriile lor arme. Ocoli Piaţa Constituţiei şi se angajă pe bulevardul Amalias, îndreptându-se spre mare.

În timp ce conducea cu viteză pe bulevardul cu două benzi, încerca să urzească un plan care să aibă cel puţin o şansă dintr-

o mie să reuşească. Cu forţa nu rezolva nimic, deoarece Mezonos şi oamenii lui erau profesionişti. Bombardierul şi Polichinelle erau nişte ucigaşi sadici. Trebuia să găsească nişte duri gata de luptă. Şi asta numai în douăzeci şi două de ore şi zece minute. Ajunse în bulevardul Possedonos care mergea de-a lungul falezei până în Pireu şi acceleră. Era nerăbdător să vadă dacă ideea lui putea fi pusă în aplicare.

*

* *

Aflată în spatele docurilor din Pireu, strada Etolikon era un loc primejdios, împuţit, întunecos şi pustiu. Malko coborî din Mercedes şi trecu prin faţa cârciumii Basilenai care se afla exact la colţul străzii. După cum îi explicase Krisantem, era uşa alăturată de la primul etaj. Merse pe un coridor care servise probabil drept depozit pentru heringi şi urcă o scară întunecoasă şi murdară. Becul gălbui abia o lumina. Această zonă a portului Pireu era frecventată doar de marinarii în trecere, de târfe şi de câţiva turişti mai curajoşi. Cu toate astea, Zea Marina, zona de ancorare a iahturilor de lux, se găsea doar la câteva sute de metri. Malko văzu o rază de lumină care răzbătea pe sub uşa de la etajul unu şi ciocăni.

În spatele uşii se auziră paşi grei şi în prag apăru un monstru. Avea faţa turtită de parcă trecuse fierul de călcat peste ea. Un cap îngrozitor se sprijinea pe un corp de gorilă, îmbrăcată într-o flanelă de corp jegoasă. Ochii mici şi inchizitori îl cercetau pe Malko. În spatele namilei, se vedea încăperea dezordonată şi plină de fum. Trei bărbaţi stăteau la o masă şi jucau domino. Unul dintre ei avea o mândreţe de barbă, înăuntru mirosea a brânză râncedă şi a ulei de măsline.

— Ce doriţi? mormăi creatura într-o greacă abia înţeleasă.

— Îl caut pe Fevzi Sungur, spuse Malko.

Vorbise în turceşte.

— Eu sunt, răspunse celălalt în aceeaşi limbă.

Cei trei bărbaţi opriră jocul şi se uitau la intrus cu un aer nu prea curtenitor.

— Eu sunt Malko, prietenul lui Elko Krisantem. A fost arestat de KYP.

Fevzi Sungur suflă ca o locomotivă şi mormăi:

— *At Yarragi!*[21]

Îl pofti pe Malko înăuntru şi închise uşa cu grijă. După aceea, începu un discurs într-un dialect turc. Malko înţelesese doar un singur cuvânt: „aynazis”, care însemna poliţist. Ceilalţi trei îl ascultau. Aveau figuri de turci cu mustăţi groase şi negre, cu ochii de tăciune şi expresie răutăcioasă. Unul dintre ei avea lângă picior o cange de prins buşteni. Nu semăna a ospitalitate. Fevzi Sungur se opri şi îi spuse lui Malko:

— În seara asta trebuia să vină aici... Eram îngrijoraţi. Ce s-a întâmplat?

Şeful grupării de stânga în care trebuia să se „infiltreze” Krisantem din ordinul poliţiştilor din KYP păru flatat că Malko îi ştia limba. Îl servi cu un pahar de iaurt şi îl pofti să stea pe un scaun şchiop. Numai după aceea, îl lăsară să povestească... Fevzi îl întrerupea cu câte o înjurătură care mai de care mai scârboasă. De fiecare dată când Malko pronunţa numele lui Agathiou, turcul îl blagoslovea cu câte un „Bok soyu”[22].

Când termină de povestit, îl serviră cu alt iaurt, iar Fevzi Sungur îl întrebă cu solicitudine:

— Ce vreţi de la noi, tovarăşe?

— Să mă ajutaţi, spuse Malko. Am un plan ca să-l eliberez pe Elko, dar nu pot să mă descurc singur.

Se aşternu o linişte apăsătoare. Bărbaţii discutară din nou în dialect. La sfârşit, şeful întrebă:

— Dacă vă ajutăm, cu ce ne alegem?

— Ce doriţi? îi întrebă Malko.

Se sfătuiră iar în dialectul lor. Se auzea mereu acel „aynazis” ca un laitmotiv... În fine, Fevzi îşi termină iaurtul şi zise:

— Suntem ţinuţi cu forţa în Grecia. Am aflat de la Elko. De aceea vrem să vă ajutăm. Dar avem de îndeplinit şi noi o misiune. Dacă puteţi să ne daţi arme, bani şi să ne scoateţi din împuţita asta de ţară... (Scuipă pe jos.) Noi suntem alături de dumneavoastră.

— Sunt de acord, spuse Malko fără să stea pe gânduri.

Fevzi Sungur îi întinse mâna.

— Aceştia sunt tovarăşii mei: Oktay Ulusol, Hasan Zilli şi Cevdet Bamyacioglu.

Malko dădu mâna cu toţi. În sfârşit, îşi găsise aliaţi. Şi încă ce

---

21 *P... calului (n.a.)*

22 *Împuţitul (n.a.)*

aliaţi! Fevzi părea mai uman aşa vesel cum era. Malko nu îndrăznea să le spună că nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i scoată din Grecia.

— Că veni vorba, zise Fevzi, nu vrem să ne întoarcem în Turcia... Acolo ne împuşcă imediat...

Izbucni într-un hohot de râs sănătos, care îi molipsi şi pe ceilalţi. Lui Malko nu-i ardea de râs. Asta încurca puţin treburile.

Capitolul XVI

Cele trei catarge ale *Creolei* se distingeau pe cerul plin de stele. Vechiul iaht al lui Niarchos putrezea lent, abandonat acolo de cincisprezece ani de proprietarul său, după atâtea drame. Malko îşi luă privirea de la ambarcaţiune. Se oprise de-a lungul cheiului ce înconjura Zea Marina, portul de agrement din Pireu. Încerca să găsească o soluţie la problema lui, în aparenţă de nerezolvat. Dacă reuşea să-l smulgă pe Krisantem din ghearele colonelului Mezonos, însemna că trebuia să scoată şase persoane din Grecia. Avionul ieşea din discuţie. Colonelul Mezonos avea legături cu toate serviciile administrative din Grecia.

Problema consta în distanţă şi în rapiditate. Operaţiunea risca să nu fie chiar fără niciun incident. Prin urmare, trebuia avută în vedere şi posibilitatea urmăririi lor de către Marina greacă. Cel mai mic vas de escortă mergea cu treizeci de noduri, iar un iaht rareori depăşea viteza de cincisprezece sau şaisprezece noduri. În plus. Fevzi şi tovarăşii săi nu mai voiau să se întoarcă în Turcia fiindcă acolo îi împuşcau. Dacă se duceau în Albania, care se găsea la treizeci şi cinci de kilometri de Corfu, îl împuşcau pe Malko. Era mai bine să se ducă în Italia, în Liban sau în Israel. Aici se închidea cercul. Or, înainte să între în acţiune, turcii voiau să cunoască programul în întregime.

Privind iahturile, pe Malko îl străfulgeră o idee. Începu să reflecteze şi să calculeze, cuprins de o bucurie intensă. Probabil că găsise o soluţie. Căută nerăbdător în minte informaţiile care îi lipseau. După aceea, se urcă în Mercedes, coborî pe chei şi merse pe lângă zecile de iahturi ancorate în micul port. Când luă

iarăşi drumul Atenei, găsise teoretic soluţia de a ieşi din Grecia. Însă rămânea operaţiunea în sine şi complicaţiile care puteau surveni de aici.

Se uită la ceas. Era unu dimineaţa. Mai avea doar unsprezece ore ca să pună totul la punct. Omul care putea să-i fie de cel mai mare ajutor era Don Richard.

*

* *

Ioannides Rhodos, cunoscut mai bine sub numele de Polichinelle, scotea cu gesturi tandre cârpa murdară care îi proteja vechea coadă de mătură impregnată cu sânge şi cu humerus.

— Ce fripturică bună, zise rânjind Evangelos, Bombardierul.

— Stai puţin să-i punem şi o roşie în gură, chiţcăi Polichinelle în timp ce se juca cu coada de mătură.

Luă o roşie mare dintr-un coş şi o apropie de gura Nafsikăi. Pentru că femeia strângea buzele groase, îi îndesă leguma pe gură şi o umplu de suc şi pe bărbie. Bombardierul privea scena rânjind. Locul în care îl zgâriase Nafsika se umflase şi îl durea, deşi Polichinelle îi pusese comprese reci. Cele două scârnăvii goliseră trei sticle de „Domestico”[23] după ce colonelul Mezonos şi oamenii săi se duseseră liniştiţi la culcare. De multă vreme, Bombardierul şi Polichinelle erau oamenii de încredere ai ESA. Încă de pe timpul Juntei, s-au specializat în a-i interoga pe studenţi. Ca şi Kula, îşi exersaseră talentul în nordul ţării şi fuseseră nevoiţi să fugă la Atena.

Cu cât beau mai mult, cu-atât mai tare creştea înverşunarea Bombardierului faţă de Nafsika. Simţea cum zgârietura îi zvâcneşte. Gata să facă orice ca să-şi mulţumească „soţul”, Polichinelle se gândea că o mică repriză cu Nafsika avea să-l liniştească.

Îi venise ideea s-o aşeze pe Nafsika pe masa de bucătărie cu mâinile şi picioarele legate ca o pasăre pregătită să fie jumulită. În ochii mici ai lui Polichinelle se ivi o lucire sadică. Se învârtea rânjind pe lângă masă, lovind palma cu coada măturii. Nafsikăi nu-i mai curgea sânge din deget, dar era împietrită de durere şi de umilinţă.

— Îţi aduci aminte de fata lui Kozani? îl întrebă deodată

23 *Vin roşu foarte tare (n.a.)*

Polichinelle. Aia cu ochelari care mi-a tras un şut?

— Mda, mormăi Bombardierul.

— Am putea să-i facem acelaşi lucru…

— Ia te uită, nu-i rău, făcu grăsanul de bucătar.

Polichinelle începu să descheie fermoarul rochiei, ignorând protestele furibunde ale Nafsikăi Agathiou. Apoi o lăsă în jos pe umeri, îi dezlegă mâinile ca să o poată scoate, apoi i le legă la loc. Umilită, femeia, rămasă doar în sutien şi în slip, izbucni într-un hohot de plâns. Polichinelle împături rochia cu mare grijă şi o puse pe un scaun.

— Vezi ce grijuliu sunt? făcu el.

Începu să se zbenguie în jurul mesei chiţăind.

— Trebuie să începem cu picioarele, observă el.

Se duse să ia din debara o jumătate de coadă de mătură ce avea la ambele capete câte o cătuşă. Îi dezlegă gleznele grecoaicei şi puse cătuşele puţin mai sus, iar jumătatea de coadă de mătură îi ţinea picioarele depărtate.

— Acum ridic-o în picioare, zise Polichinelle.

Bombardierul o luă pe Nafsika de subsuori şi o sprijini de masă. Ea tăcea neputincioasă, crispată de oroare, străduindu-se să-şi înfrângă teama. Polichinelle se aplecă spre ea cu prefăcută blândeţe:

— Ai luat cursuri de dans până acum, surioară?

Ea nu-l băgă în seamă. Atunci. Polichinelle adăugă:

— Dacă ai luat, o să-ţi fie de folos.

O prinse cu brutalitate de păr şi îi aplecă capul înainte. Nafsika ţipă, încercând să-l ridice.

— Vezi că nu eşti destul de suplă? zise Polichinelle pe un ton plin de reproş.

Luă un cordon lung de doi metri, îl înfăşură în jurul gâtului, dar fără să strângă, făcu un laţ destul de slab şi lăsă capetele să atârne de o parte şi de alta. Apoi prinse unul din capete, îl trecu pe sub coapsa stângă şi trase spre el, aplecându-i capul până aproape de coapsă, făcând-o pe Nafsika să se aplece atât cât îi permitea mobilitatea coloanei vertebrale. În momentul în care faţa ajunsese foarte aproape de coapsă, Nafsika ţipă.

— Eşti nebun! Lasă-mă în pace!

Polichinelle îi aplică acelaşi tratament şi la coapsa dreaptă, până când capul femeii ajunse între picioare. După aceea, luă un cuţit de bucătărie, se apropie de tânără şi strecură vârful

lamei pe sub slip. Lama sfâşie nailonul într-o secundă, lăsând-o pe Nafsika în fundul gol. Pocitania îşi admira cu satisfacţie opera.

— Şi pe urmă ce-o să mai faci? îl întrebă Bombardierul. Polichinelle se apropie de Nafsika cu coada de mătură plină de sânge.

— E clar că nu avem ce s-o întrebăm. Ce prostie!

Sughiţă vesel.

— Dacă am întreba-o cât e ceasul?

Se aplecă spre ea.

— Surioară, cât e ceasul?

Nu primi alt răspuns decât privirea plină de groază a femeii.Bombardierul îşi privea camaradul cu dezgust. Efectul vinului începea să se risipească.

— Nu-i frumos, zise el. Ce-mi pasă mie dacă nu vrea să-mi» spună cât e ceasul!

— Asta ca să-ţi fac o bucurie, zise Polichinelle jignit. Bombardierul se uita la tânăra femeie cu o răutate de necrezut.

— Mie mi-ar fi pe plac altceva, mormăi el. Uită-te!

Întinse mâna să apuce jumătatea de coadă de mătură. Polichinelle se repezi să o imobilizeze pe Nafsika. Bombardierul veni greoi lângă ea, se aplecă şi agită băţul între picioarele tinerei. Avansa lent şi cu sadism. Apoi, împinse cu toată puterea. Urletul ei cutremură pereţii bucătăriei.

— Mai mult! mormăi Bombardierul.

Polichinelle se aplecă ca să împingă cât mai mult coada de mătură. Bombardierul gâfâia din cauza efortului. Nafsika dădu brusc ochii peste cap. Simţea că o apucă leşinul.

*

* *

Don Richard îşi frecă ochii umflaţi de somn şi îşi luă capul în mâini. Avea obiceiul să se culce devreme şi Malko îl smulse din primul somn când sună la uşă.

— În privinţa primilor doi turci, nu sunt probleme pentru că depinde numai de mine. Pentru ceilalţi, am nevoie de acordul Companiei, dar îl voi cere imediat. Aşteptaţi să mă îmbrac şi să mă duc la birou. Numai că este sâmbătă şi ora trei după-amiază. Ofiţerul de serviciu ştie unde să-i găsească pe oamenii de care avem nevoie. Sper să nu fie pe terenul de golf…

— Şi eu sper, spuse Malko. Fără acest lucru, celelalte nu ne folosesc la nimic.

— Pentru serviciul pe care l-aţi făcut, nu cred că au tupeul să vă refuze, zise americanul.

Malko se ridică din fotoliu. Îl ajunsese oboseala. Se gândea neîncetat la Krisantem şi la Nafsika.

— Să nu uitaţi geanta, îi aminti el.

— Şi dumneavoastră să nu uitaţi valiza, zise Don Richard.

Era vorba de o valiză nichelată, furnizată de Divizia Tehnică fiecărei centrale CIA din lume. Noroc că americanul o avea acasă şi nu la birou. Malko se ridică. După greutate, trebuie să fi cântărit vreo opt kilograme, însă conţinutul avea să fie scump pentru el.

— V-o aduc mâine dimineaţă, în strada Venizelos, îi promise Malko.

USIS avea acolo un birou în aceeaşi clădire cu DST-ul grec. Don Richard îl privi cum se îndepărtează pe drumul pavat care şerpuia pe gazonul grădinii. În aer plutea mireasmă de magnolii. Nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt. Malko se sui în Mercedes, cu ochii roşii de oboseală. Dar noaptea nu se terminase pentru el.

*

* *

Nafsika Agathiou respira cu greutate, sângele i se urcase în cap şi nu mai putea de durere. Bombardierul îi lăsase coada de mătură înăuntru, ca o excrescenţă monstruoasă. După ce o trezise din leşin înţepând-o cu cuţitul în piept, Polichinelle căpătă brusc un aer speriat.

— Colonelul se va supăra dacă ea…

Bombardierul îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Nemernica asta nu o să mai aibă ocazia să vorbească. O s-o băgăm în congelator. După ce o s-o scoatem de acolo, nu cred că va putea să mai zică ceva.

Temperatura din camera frigorifică era de minus optsprezece grade Celsius…

— Şi dacă colonelul o să aibă nevoie de ea? obiectă Polichinelle.

Bombardierul rânji cu şiretenie.

— Nu va avea nevoie. Am auzit o discuţie între el şi Kula. Îi va

spune că s-a înşelat. După aia, mă doare-n cot, zise el brusc înfuriat. Mai bine ajută-mă.

— Ce facem cu celălalt?

— Mă doare-n cot şi de el.

Polichinelle se grăbi să deschidă uşa congelatorului.

*

* *

Malko opri Mercedes-ul pe platforma de unde se zărea toată panorama Atenei, folosită în timpul zilei de turiştii care erau în trecere pe acolo. Se afla la un kilometru de hanul celor două scârnăvii, dar nu voia să rişte. Merse pe jos în întuneric, cu valiza în mână, nemaisimţindu-se obosit. Ceea ce reuşise să facă numai în câteva ore era peste puterile unei fiinţe omeneşti, dar nu putea să se oprească decât atunci cât totul va fi aranjat... Era două şi cinci minute dimineaţa.

Mergând pe marginea drumului, se cufundă şi mai mult în întuneric. După douăzeci de minute de mers, zări pe marginea drumului un obiect negru. Era transformatorul pe care îl căuta şi care alimenta hanul cu energie. Malko se învârti o clipă în jurul lui, cercetând cablurile care veneau şi plecau din transformator. După aceea, deschise valiza nichelată şi se apucă de treabă, folosind sculele din ea. Şperaclul pe care îl introdusese în încuietoare provocă imediat pana de curent, cu un pocnet strident... Malko aprinse o lanternă şi căută conexiunile care îl interesau.

*

* *

Zgomotul, motorului camerei frigorifice se opri brusc, însă nimeni nu îşi dădu seama. Bombardierul şi Polichinelle dormeau de o jumătate de oră.

Capitolul XVII

Malko puse valiza din oţel nichelat lângă geanta din piele

maro plină cu documente. Semăna exact cu aceea pe care o scosese din seif Kalimiri, amanta lui Georges Steffas. Don Richard o cântări şi zise:

— Are aceeaşi greutate, am verificat. În rest, am făcut exact cum ne-aţi cerut. Dar dumneavoastră?

— A mers, spuse Malko. Sper să nu-şi fi dat seama. Acum nu ne rămâne decât să ne vedem în continuare de treabă. Unde este maşina?

Americanul îl privi clătinând din cap.

— Sunteţi nebun. Credeţi că Mezonos nu s-a gândit la o chestie ca asta? Nu veţi scăpa cu viaţă de acolo nici măcar cu ajutorul prietenilor dumneavoastră. Mezonos şi clica lui sunt în ţara lor şi fac ce vor.

Malko se uită la ceas. Era nouă fără douăzeci. Îi adresă un zâmbet palid americanului.

— Don, începu el, vorba dictonului chinez „Timpul ne mănâncă viaţa”. Aţi primit răspunsul de la Washington?

— Dacă nu l-aş fi primit, nu v-aş fi pregătit asta. Nu jucau cu toţii golf.

Se aplecă şi scoase de după birou o superbă valiză din piele. De mâner atârna o etichetă: *Lybian Embassy. Diplomatic Poach.*[24] Văzându-i mirarea de pe chipul lui Malko, Don Richard zâmbi.

— Deschideţi-o.

Malko deschise clapetele cu zgomot. Şase pistoale-mitralieră de fabricaţie cehă „Scorpion” erau puse unele peste altele în burete cu mânerul pliat. Pe capac erau optsprezece încărcătoare pline şi două rânduri cu grenade defensive şi fumigene.

— Este un cadou, îi explică Don Richard. Un tip care lucrează pentru noi a dat peste asta la aeroport şi s-a gândit că vom avea nevoie. Cel puţin dacă vor exista pagube, nu vom primi reproşuri că am furnizat arme...

Malko aprecie umorul americanului. Liniştea de pe strada Venizelou din dimineaţa asta de duminică era de-a dreptul odihnitoare. În afară de ei, în celelalte birouri nu era nimeni. Don Richard în dădu un plic sigilat.

— Acesta este principalul. Aveţi aici toate indicaţiile. Sper să vă folosească. Tot nu vreţi să-mi spuneţi cum veţi proceda?

— Mai bine nu, spuse Malko. Nu se ştie niciodată. Unde este

---

24 *Ambasada Libiei. Valiza diplomatică (n.a.)*

maşina?

— Pe strada Diamantina la numărul 17. Vizavi de reşedinţă. Luaţi cheile. Au slăbit puţin şuruburile încuietorilor ca să pară mai veridic. Ambasadorul vă roagă să nu o stricaţi prea tare.

— Am să mă străduiesc, promise Malko.

Puse plicul în buzunar. Greutatea care îi apăsa sufletul de când fusese răpit Krisantem dispăru. Îi întinse mâna americanului.

— Don, nu ştiu când ne vom mai vedea.

— Aşteptaţi, zise Don, vă ajut să căraţi toate astea la lift.

Unul dintre lifturi lega direct biroul cu garajul. De altfel, Malko nu s-ar fi supărat dacă nişte priviri iscoditoare l-ar fi văzut punând geanta din piele în maşină... Asta făcea parte din plan. Luă „valiza diplomatică" şi îl urmă pe american. Ajunşi la lift, acesta îi strivi din nou degetele, cu o tristeţe adâncă în ochii albaştri.

— Îmi pare rău pentru toată porcăria asta, Malko, dar ştiţi cum e cu afacerile astea... Nu puteam să vă spun absolut nimic. Dar aţi reuşit să faceţi o treabă fantastică. Dacă aţi vedea ce raport am trimis la Langley! Doamne, ar trebui să vă pună preşedinte!

Malko zâmbi ca să mai destindă atmosfera în timp ce îşi punea lucrurile în cabină. Don privi cum coboară liftul şi şopti numai pentru sine:

— *Hell of a guy. He's got balis and brain*...[25]

*

* *

— Există nouă şanse din zece să ne mintă şi să nu aibă nimic, zise liniştit colonelul Mezonos.

Polichinelle, Bombardierul, Kula şi gărzile de corp îl ascultau cu respect. Polichinelle îşi dăduse seama de pana de curent abia în zori, când voise să fiarbă apa pentru cafea.

Dar nu reuşiseră să-l remedieze. Transformatorul fusese sabotat cu foarte multă abilitate. Nici telefonul nu mai funcţiona. Dar colonelul Mezonos avea aparatul de emisie-recepţie de care nu se despărţea niciodată. Dar asta prevestea ceva mai mult decât un posibil schimb.

Nafsika şi Krisantem stăteau culcaţi pe podeaua bucătăriei

25 *E dat naibii tipul. Da' ştiu că are cap şi vână... (n.a.)*

într-o putoare îngrozitoare de peşte care se strica. Nafsika, tot cu căluşul în gură, nu reuşise să-i spună colonelului Mezonos ce îi făcuseră cele două scârnăvii. Îi puseseră chiar şi rochia pe ea.

— De ce nu-i lichidăm acum pe ăştia doi, şefu'? propuse Polichinelle.

— Nu, zise ferm colonelul Mezonos. Chiar dacă am avea o şansă dintr-o mie, tot merită să riscăm. Vom avea destul timp pe urmă. Aţi pregătit totul în cazul în care are într-adevăr documentele?

— Da, şefu', zise Kula, totul este pregătit...

Colonelul Mezonos se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Malko nu va întârzia. Afară, soarele dogorea din ce în ce mai tare. Duminica asta vor fi mai mulţi turişti ca de obicei.

— Tu, Bombardierule, să le tai gâtul ostaticilor de cum observi ceva în neregulă.

Grăsanul îl aprobă cu supunere. Apucă maşinal mânerul din lemn al imensului cuţit de tranşat carne pe care îl avea în curea. Lama triunghiulară, tăioasă ca un brici, putea să taie gâtul câtorva persoane în câteva secunde. Homosexualii se duseră la treaba lor în bucătărie.

Colonelul Mezonos se ridică, se duse la uşă şi o deschise. Cercetă, prin ochelarii de soare, drumeagul îngust şi pustiu. Dar la o sută de metri mai departe, drumul dispărea după o curbă. Brusc, apăru un om la ieşirea din curbă. Un bărbat mergea pe lângă drum. Colonelul Mezonos încruntă sprâncenele. Nu se aşteptase la aşa ceva. Intră în restaurant şi îi anunţă pe ceilalţi:

— Vine.

*

* *

Malko privi cerul senin înainte de a intra în han. În afară de ghemul pe care îl simţea în stomac, Malko era liniştit. Aşa se manifesta la el frica de moarte. Împinse uşa şi clipi des din cauza semiîntunericului. În salon nu erau decât colonelul Mezonos şi Kula. Două gărzi de corp stăteau ceva mai departe.

Malko înaintă spre colonel. Îşi strecurase în centură pistolul extraplat, cu un glonţ pe ţeavă. Însă mânerul se vedea. Colonelul îl studia din spatele ochelarilor de soare.

— Unde sunt documentele?

În maşină. Am lăsat-o mai departe şi e păzită bine.

— Aduceţi-le.

Malko nici nu zâmbi.

— Colonele, nu mă luaţi drept un prost. Mai întâi vreau să văd în ce stare se găsesc cele două persoane pe care le-aţi sechestrat. Dacă nu, plec.

Tensiunea era de nesuportat. Stând cu mâinile pe masă colonelul se străduia să nu tremure. Se întoarse spre bucătărie şi strigă:

— Adu-i aici, Ioannides!

Primul apăru Krisantem cu mâinile legate la spate şi mergând cu paşi mici din cauza gleznelor imobilizate şi cu hainele umede ca urmare a „dezgheţului” care puţea a peşte.

— Sunteţi teafăr? îl întrebă Malko.

— Da, Alteţa Voastră, spuse turcul cu voce uimitor de fermă. Numai ura îl mai menţinea psihic. Mâncase nişte peşte crud ca să-şi păstreze forţele şi puţină gheaţă.

Polichinelle o îmbrânci pe Nafsika lângă Krisantem. Îi dezlegaseră picioarele. Malko văzu imediat urmele roşii de pe picioare şi de pe gambe şi expresia rătăcită din ochi, iar fermoarul era pe jumătate descheiat, lăsând să se vadă sutienul alb. Deşi era foarte cald, tremura şi ea de frig din cauza rochiei jilave. Sughiţă, dar îşi stăpâni greaţa. Putoarea de peşte care o înconjura era insuportabilă. Privirea se opri la Malko cu o expresie de implorare.

— Mă simt bine, zise ea sec.

Îi era teamă să spună prin ce oroare trecuse astă-noapte, deşi corpul mai păstra încă amintirea chinului.

— Prin urmare, aţi văzut prizonierii, zise colonelul cu nerăbdare. Unde sunt documentele?

Malko se uită la Krisantem şi la Nafsika pe care grăsanul de bucătar îi ducea din nou în bucătărie, însoţit de Polichinelle care îi ocăra. Din acest moment, totul trebuia să se potrivească precum piesele unui joc de puzzle.

— Le veţi avea, spuse el.

Se întoarse şi se duse până la uşa hanului pe care o deschise. Scoase din buzunar un fluier şi suflă de două ori. După aceea veni lângă colonel fără să spună nimic.

— Ce faceţi? întrebă Mezonos mai tensionat ca niciodată.

— Este un fluier cu ultrasunete, spuse Malko. Am anunţat-o pe persoana care are documentele.

După curbă, apărură doi popi care mergeau repede în soarele arzător. Acum erau patru gărzi de corp. Două lângă uşă şi două între bucătărie şi colonel. Plus Kula, bineînţeles, care nu-şi slăbea şeful nicio clipă din ochi.

— Când ajunge aici? întrebă colonelul cu nerăbdare.

— Imediat, răspunse Malko.

Se uita mereu afară din pragul uşii. Cei doi popi trecură prin faţa hanului, dar merseră mai departe. Aproape imediat, Mercedes-ul lui Malko apăru după curbă, deplasându-se cu viteză mică. Se opri în parcare şi din el coborî o namilă cu trăsături colţuroase care venea spre han cu o geantă din piele maro în mâna dreaptă, pe care o ducea ca pe un fulg, şi o mitralieră cu ţeava scurtă în mâna stângă. Colonelul Mezonos se ridicase. Nou-venitul intră în salon şi, fără un cuvânt, puse geanta în mijloc.

— Poftim, zise Malko. Aduceţi prizonierii.

Fără să scoată o vorbă, colonelul înaintă spre geantă şi o deschise. Malko şi namila care o adusese stăteau puţin mai în spate. Uriaşul avea mitraliera în mână. Pe faţa desfigurată nu se citea nimic. Gărzile de corp se ridicară în picioare. Colonelul Mezonos se aplecă peste geantă şi îl strigă pe Ioannides.

*

* *

Se auzi o bătaie în uşa bucătăriei. Polichinelle tresări şi se întoarse brusc. Din uşă se puteau zări cei doi ostatici care stăteau pe jos după masa imensă care ocupa mijlocul încăperii. Bombardierul tocmai ieşea fiindcă îl chemase colonelul.

Prin crăpătura uşii, Polichinelle zări un popă cu barbă şi figură zâmbitoare. Adeseori veneau preoţi de la mănăstirea din apropiere să cumpere peşte pe care el îl vindea la un preţ foarte convenabil, în schimbul unor favoruri mai puţin ecleziastice. Dar acum nu era cazul. Făcu celuilalt un gest care însemna să plece, însă popa se uita la el insistent. Înţelegând că nu avea de gând să plece, Polichinelle lăsă cuţitul şi se duse să deschidă.

— Sunt ocupat, începu el. Vi…

Dar nu apucă să continue. Popa ridicase mâna ca şi cum ar fi vrut să-l binecuvânteze. Obiectul negru care semăna cu o brichetă pe care îl avea emise un fluierat uşor. Polichinelle se dădu înapoi, simţind o senzaţie de rece pe faţă şi paraliză cu

gura căscată fără să poată striga…

Popa intră dintr-un salt în bucătărie, puse mâinile în jurul gâtului bucătarului şi îi strivi carotidele, împingându-l către masa imensă şi îl răsturnă pe spate. Polichinelle abia reuşea să se zbată fiind paralizat de gazul toxic pe care tocmai îl inhalase. Popa băgă mâna în sutană, scoase un cuţit şi îi tăie gâtul bucătarului cu un singur gest. Jetul de sânge ţâşni din carotide murdărindu-i sutana.

Alt popă se năpusti în bucătărie. Dar acesta nu avea barbă. În timp ce Polichinelle era în agonie pe masă, scuturat de spasme, asasinul tăia curelele cu care erau legaţi Krisantem şi Nafsika.

Elko se ridică imediat cu o lucire aprigă în ochi. Primul său gest fu să înşface cuţitul de bucătărie de pe masă. Nafsika se uita îngrozită la tăietura din gâtul lui Polichinelle şi leşină. Popa cu barbă o luă în grabă şi ieşi cu ea. Krisantem îi trase un picior lui Polichinelle.

— *Orospu cocugu!*[26] mormăi el.

Popa cel bărbos îşi descheia nasturii sutanei, lăsând să se vadă două pistoale-mitralieră lipite de corp. Krisantem luă unul dintre ele. În restaurant se auzi o explozie urmată de ţipete confuze.

— Să plecăm, zise Hasan Zilli.

*

* *

Cu un gest brusc, colonelul Mezonos deschise geanta de piele. După o fracţiune de secundă, se auzi un pocnet surd. Din deschizătură ieşi un nor gălbui şi gros cu o forţă incredibilă, învăluind instantaneu tot grupul. În aceeaşi clipă se deschise uşa dinspre exterior a restaurantului şi apăru un popă.

Una dintre gărzile de corp care se găsea între uşă şi norul de fum îi făcu semn să iasă. Popa avea în mâna dreaptă o mitralieră cu ţeava scurtă. Cei doi bărbaţi nu avură timp să reacţioneze. Rafala îi seceră pe amândoi deodată, golind încărcătorul curbat al unui „Scorpion”. Sprijinindu-se bine cu picioarele depărtate pe podea, popa îşi îndreptă tirul spre cele două gărzi de corp pe care le ciurui. Cămăşile lor deschise la culoare se pătară imediat de sânge şi scăpară armele din mâini înainte să apuce să le folosească. Una dintre ele se învârtea pe

26 *Spurcăciune! (n.a.)*

loc, nimerită de un glonţ chiar în ochi. Totul nu durase nici cinci secunde. Popa aruncă încărcătorul gol şi puse altul pe care îl luă din buzunarul sutanei.

În aceeaşi clipă, Kula apăru orbit din norul de fum care se împrăştiase în toată încăperea, tuşind şi scuipând. Mai mult ghici decât văzu silueta popii, şi amândoi apăsară pe trăgaci în acelaşi timp. Gloanţele falsului popă îl nimeriră pe Kula în piept şi în gât. Ale lui îl nimeriră pe necunoscutul care căzu în genunchi fără să lase mitraliera din mână, cu faţa făcută terci.

Kula căzu pe un scaun din spatele lui, iar ultimele gloanţe trase de el smulseră un nor de tencuială din tavan. Colonelul Mezonos făcu un pas înapoi clătinându-se şi îşi frecă ochii iritaţi de grenada fumigenă.

— Omorâţi-i! Omorâţi-i! strigă el.

Neştiind dacă era vorba despre ostatici sau despre ceilalţi, Bombardierul, se repezi, atât cât îi permitea greutatea, spre bucătărie. Însă nu fusese o idee prea bună.

Aproape că se ciocni de Krisantem care se pregătea să iasă. Bombardierul se opri brusc cu mâinile înainte ca şi cum ar fi vrut să se apere. În ochii negri ai turcului apăru o lucire feroce şi avidă. Întinse mâna dreaptă în care avea cuţitul de bucătărie şi atinse cămaşa murdară a Bombardierului exact deasupra curelei, apoi împlântă lama în stomac. Turcul lăsă mitraliera din cealaltă mână şi apucă mânerul cuţitului.

Matahala de bucătar rămase cu gura căscată de durere, împietrit, paralizat, apoi scoase un sunet atroce din gâtlej. Se chinui cu chiu cu vai să-i apuce mâinile turcului care ţineau strâns mânerul. Krisantem îndoi încetişor genunchii şi ridică mâinile cu un gest scurt.

Lama cuţitului urcă alunecând, secţionând intestinele, pielea, stratul de grăsime până la stern. Apoi ieşi cu un zgomot înfundat împroşcând totul cu sânge. Krisantem nu reuşi să evite jetul care izbucni dintr-o arteră.

Bombardierul îşi puse ambele mâini pe burta despicată, apoi se aplecă încercând să-şi adune maţele care ieşiseră din stratul gălbui de grăsime într-un miros înfiorător. Se uita prosteşte la încâlceala cenuşie care îi aluneca printre degete, fără să reuşească să le bage la loc. Apoi durerea atroce îi înmuie genunchii şi se aşeză pe podea cu ochii deja sticloşi.

Krisantem se aplecă peste el şi plimbă dezgustat lama

cuţitului pe gâtul muribundului. Lama părea că intră încet, dar secţionă carotidele şi coardele vocale. Strigătul Bombardierului se sfârşi într-un gâlgâit. Krisantem îl lăsă în pace în momentul în care îi ajunse la nas un nor de fum. Falsul popă care o luase pe Nafsika apăru fără sutană, cu o mitralieră în mână. Chiar în clipa în care cele două gărzi de corp ale colonelului Mezonos se pregăteau să tragă în norul de fum de care erau înconjuraţi adversarii lor. Falsul popă îi împuşcă pe la spate, însă unul dintre ei se întoarse la timp şi se adăposti după o masă. Rafala trasă de el îi seceră pe cei doi bărbaţi. Pe popă nu îl nimeri fiindcă se adăposti în bucătărie, în schimb, îl atinse pe Krisantem în umărul stâng. Turcul îşi pierdu echilibrul şi căzu. Grecul se repezi la el să-l lovească cu patul armei, fiindcă încărcătorul se golise.

Krisantem întinse braţul drept ca pe un şarpe. Lama cuţitului se înfundă în grec de jos în sus, secţionându-i vezica, intestinele şi peritoneul. Garda de corp avu senzaţia că un fier înroşit îi pătrunse în pântece.

Livid la faţă, dădu drumul armei, trase un urlet dement, apoi se prăbuşi într-o parte. Sub el se formă o baltă mare de sânge.

Elko Krisantem se ridică, luă faţa de masă şi o îndesă sub cămaşă. Capul i se învârtea, fruntea era acoperită de sudoare, dar rana nu îl durea prea tare. Prin norul de fum se zărea o masă neclară. Malko se lupta pe viaţă şi pe moarte cu colonelul Mezonos. Grecul îl apucase pe Malko de gât şi voia să-l stranguleze.

Silueta masivă a lui Fevzi Sungur apăru brusc. Îl cuprinse pe colonel cu ambele mâini încercând să-l desprindă de Malko. Apoi îl ridică pe ofiţer ca pe un copil şi îl aruncă într-o grămadă de mese şi scaune.

De-abia atunci zări cadavrul falsului popă zăcând lângă intrare. În acea clipă, slobozi un răcnet care semăna cu un hohot de plâns.

— *Vudvlar Cevdet.*[27]

Cu trăsăturile deformate de furie, colonelul Mezonos se ridică şi căută o armă. Fumul aproape că se risipise, dar rămăsese mirosul acru al prafului de puşcă.

— Să plecăm! strigă Malko.

Întregul lui plan se baza pe rapiditate. Chiar dacă prima parte

27 *L-au ucis pe Cevdet. (n.a.)*

reuşise, mai aveau de trecut destule obstacole. Iar fiecare în parte părea de netrecut...

— Unde este Nafsika? Aţi salvat-o? întrebă el.

Nu apucă să spună mai mult, căci femeia apăru în pragul uşii clătinându-se pe picioare, ciufulită, cu rochia descheiată, de nerecunoscut. Ea se opri brusc când îl văzu pe colonelul Mezonos. Trăsăturile se împietriră. Cu un strigăt gâtuit, ea se repezi la pistolul-mitralieră care zăcea lângă falsul popă.

Malko se întoarse şi văzu nebunia din ochii grecoaicei. Ea se năpusti asupra lui Mezonos, îi puse ţeava în piept şi apăsă pe trăgaci. Se auziră mai multe împuşcături rapide şi seci. În încărcător mai rămăseseră doar trei sau patru cartuşe, dar au fost de ajuns. Pe cămaşă apăru o pată mare roşie. Colonelul Mezonos se dădu înapoi cu o imensă uimire întipărită pe chip, îşi duse mâinile la piept de parcă ar fi vrut să se scarpine, apoi tuşi şi pe buzele subţiri apăru o spumă roşiatică.

Faţa deveni brusc palidă. Cuprins de o puternică hemoragie internă, el se clătină şi se lăsă încetişor pe o bancă, cu ochii deja împăienjeniţi. Pistolul-mitralieră căzu pe podea cu un zgomot metalic.

Nafsika şopti ceva în greacă. Malko o luă de braţ şi o trase spre uşă. Împuşcăturile trebuie să se fi auzit la mănăstirea din apropiere. Fevzi Sungur se pregătea să sufle în fluierul cu ultrasunete. Elko Krisantem mergea în urma lui susţinut de Hasan Zilli.

Pe marginea drumului se vedea o pată mare neagră. Era sutana pe care o lepădase Hasan. Turcii făcuseră rost foarte uşor de această costumaţie. Le luaseră cu forţa de la popii care se plimbau prin pădurea care înconjura mănăstirea.

Micul grup rămase nemişcat lângă Mercedes. Malko era nervos. Nu-i venea să creadă că un om atât de versat ca Mezonos nu prevăzuse un mijloc de a-l împiedica să fugă...

Capota neagră a maşinii ambasadorului apăru la curbă, venind spre ei cu toată viteza. După câteva secunde, Chrysler-ul se opri lângă Mercedes. Oktay Ulusol se afla la volan şi râdea. Când îşi dădu seama că lipseşte un turc, zâmbetul îi dispăru pe dată.

— Unde este Cevdet?

— L-au ucis, spuse Fevzi Sungur în timp ce deschidea portiera.

— La dracu’! mârâi turcul.

— Să ne grăbim, zise Malko.

El se urcă în faţă împreună cu Nafsika şi trânti portiera grea. Krisantem şi ceilalţi doi turci se tolăniră pe bancheta comodă. Podeaua din spate era ticsită de arme şi de grenade. Oktay demară brusc, întoarse şi o luă pe drumul care ducea la Atena.

Chrysler-ul fusese „furat” în urmă cu două ore, de comun acord cu Don Richard…

Malko se uită la ceas. Era douăsprezece şi douăzeci şi trei de minute. Mai aveau o oră şi două minute ca să ajungă în Pireu, ceea ce nu era mare lucru. În condiţii normale, făceau doar patruzeci şi cinci de minute. Oktay Ulusol ajunsese deja pe drumul îngust, ţinând strâns volanul. La fiecare curbă, Chrysler-ul parcă părăsea asfaltul, iar cauciucurile scrâşneau cu disperare. Întâlniră un BMW plin cu turişti pe care fu cât pe ce să-l trântească în şanţ. După aceea, apărură brazii din parcul natural şi acoperişul mănăstirii care se afla mai jos. Încă doi kilometri, şi ajungeau pe bulevardul Leoforos Sygrou.

În maşină era linişte. Toţi, în afară de Nafsika, se gândeau la obiectivul final: portul Pireu. Dar mai ales, la ultima parte a operaţiunii. Aruncaţi de colo-colo din cauza serpentinelor dese, încercau să se ţină cât puteau mai bine. Mirosul de sânge şi de peşte, care se impregnase în hainele lor, era îngrozitor. Le venea să verse. Malko simţea corpul elastic al Nafsikăi la fiecare viraj. Femeia tăcea, năucită de durere şi de emoţiile prin care trecuse.

În fine, după ultimul viraj, Chrysler-ul o luă pe un drum drept care cobora în pantă lină până la primele case din cartierul Bagrati. Oktay Ulusol apăsă la maximum pedala de acceleraţie. Deodată, Malko zări la vreo două sute de metri în faţa lor mai multe siluete care stăteau în mijlocul drumului. Când se apropiară, îşi dădură seama că erau soldaţi înarmaţi care păzeau două bariere. Îndreptară mitralierele spre maşina lor. Îngheţat de groază, Malko încerca să caute în van un mijloc de a scăpa. Însă şoseaua era prea îngustă ca să întoarcă rapid şi oricum în partea cealaltă, drumul se înfunda în colina Ymittos. Un soldat veni în mijlocul şoselei şi le făcu semn să oprească.

Capitolul XVIII

— *Aynazis!*[28]

Oktay Ulusol se întoarse spre Malko. Acesta se uita la uniformele care se măreau din ce în ce mai mult înaintea lor. Îşi aminti că puţin mai departe era o cazarmă. Nu era cazul să se bată cu ei. Privi în spate. Cei doi turci puseseră deja mâna pe arme.

— Aşteptaţi, le spuse el. Poate găsim o cale să trecem.

Se întoarse spre Oktay.

— Încetineşte, spuse Malko.

Nafsika se uita cu un aer absent la degetul mutilat pe care Malko i-l înfăşurase într-o batistă. Făcu un efort ca să-şi vină în fire.

— Vorbesc eu cu ei, zise ea. Nu ne temem de nimic.

— Noi doi, nu, dar ei se tem.

Chrysler-ul se opri încetişor fără nicio smucitură. Un soldat venea spre vehicul, ţinând mâna pe pistolul-mitralieră şi cu o figură severă. Malko văzu cât era de surprins când văzuse cine se afla în maşină. Turcii nu prea aveau mutre de diplomaţi, iar Nafsika, ciufulită şi cu rochia ca vai de mama ei, nu părea mai brează.

Ceilalţi soldaţi păzeau bariera cu armele îndreptate spre ei... Malko lăsă geamul şi îi adresă soldatului cel mai curtenitor surâs de care era în stare, apoi zise:

— *Xenos.*[29]

Dar asta nu-l încântă prea mult pe soldat. Îi făcu semn cu arma să coboare. După barieră staţiona o camionetă cu număr militar, cu portierele din spate deschise şi un bărbat la volan. Malko îşi făcu socoteala repede. Oare ce însemna acest baraj? În mod normal, ar fi trebuit să lase să treacă o maşină cu număr diplomatic. Doar dacă călugării nu descoperiseră masacrul de la han şi anunţaseră poliţia.

Stătu o clipă pe gânduri. Dacă încerca să se hazardeze în explicaţii interminabile, poate că ar fi fost mai rău. Cum maşina era ticsită cu arme...

---

28 *Poliţiştii (n.a.)*

29 *Străin (n.a.)*

Dacă se dădea jos din vehicul, risca să cadă în mâinile poliţiştilor greci. Iar ca să-i atace pe soldaţii unei armate regulate, nici asta nu era soluţia cea mai fericită…

— *Get out!*[30] îi ordonă soldatul grec.

Îmbinând gestul cu vorba, trase de mânerul portierei încercând s-o deschidă. Însă Malko o încuiase. Acesta observă numaidecât un amănunt care îl înfioră. Soldatul avea pantofi din piele de crocodil!

Cu siguranţă că aceste încălţări nu făceau parte din ţinuta armatei greceşti. Într-o fracţiune de secundă, Malko înţelese tot. Colonelul Mezonos prevăzuse posibilitatea că ei ar putea scăpa şi le pregătise un baraj cu militari falşi. O dată urcaţi în camionetă, îi lichidau fără probleme într-un loc liniştit.

În spate, îi simţea pe turci încordaţi şi gata să tragă. Oktay Ulusol nu îşi luase mâinile de pe volan, afişând o figură de idiot. Malko se hotărî într-o fracţiune de secundă.

— *OK. We go out*,[31] zise el.

Deblocă încuietoarea şi întredeschise portiera. Liniştit, falsul soldat se dădu un pas înapoi. Malko se întoarse către şofer şi îi zise:

— *Ilerle*.[32]

În acelaşi timp, apăsă pe butonul geamului acţionat electric şi trânti portiera. Maşina porni cu un salt în momentul în care soldatul apăsa pe trăgaciul mitralierei. Rafala opaciză geamul pe care îl ridicase Malko, chiar în dreptul capului acestuia. Însă niciun glonţ nu pătrunse prin geamul blindat, gros de cinci centimetri. Oktay cârmi brusc volanul la stânga ca să evite bariera şi se urcă puţin pe trotuar. Agăţă cu aripa din dreapta pe unul dintre soldaţi şi îl aruncă la câţiva metri.

Roata dreaptă din spate făcu un zgomot surd când trecu peste cuiele barierei, însă pneul, făcut special să reziste la gloanţe, nu păţi nimic. Nefiind în stare să redreseze la timp vehiculul masiv, turcul merse drept înainte pe trotuar, azvârlind în trecere mesele unei cârciumi şi zeci de caracatiţe puse la uscat. Oamenii se dădeau la o parte într-o zarvă de nedescris.

Mai multe împuşcături zguduiră caroseria, iar trei gloanţe opacizară şi parbrizul din spate. Din instinct, turcii se culcară pe

30 *Coborâţi (n.a.)*

31 *În regulă. Coborâm, (n.a.)*

32 *Porniţi! (n.a.)*

banchetă. Nu păţeau nimic, căci geamurile blindate puteau să reziste gloanţelor trase dintr-o mitralieră grea. Şi acesta fusese unul dintre motivele pentru care Malko ţinuse morţiş să împrumute Chrysler-ul.

Oktay Ulusol reuşi în fine să redreseze vehiculul. Întorcându-se, Malko îi văzu pe soldaţi alergând spre cârciuma cu mesele răsturnate. În cinci minute, se vor trezi cu poliţia greacă pe urmele lor. Dar de data asta, cu cea adevărată. Chrysler-ul nu va trece neobservat şi nici nu puteau să se ascundă până trecea furia. Mai aveau exact cincizeci şi şapte de minute ca să ajungă în Pireu, altminteri, nu vor mai ieşi în veci din Grecia.

Vehiculul începu să vibreze pe pavajul de pe bulevardul Konstantinou care ducea la Atena. Dar erau nevoiţi să străbată tot oraşul. În spate, turcii tăceau cu armele pe genunchi. Erau gata să ucidă sau să se lase omorâţi. Nafsika era palidă ca o moartă. Malko calcula acum de cât timp aveau nevoie grecii ca să organizeze baraje…

— Unde vă duceţi? întrebă deodată Nafsika.

— În Pireu, zise Malko. Dar pe dumneavoastră vă lăsăm în centru.

— De ce vă duceţi în Pireu?

Îi spuse ce plan avea. După ce termină, Nafsika zise pe un ton fără replică:

— Rămân şi eu. Dacă vor fi probleme, nu veţi mai pleca niciodată. Dumneavoastră nu cunoaşteţi Atena, însă eu o cunosc. Şi-apoi…

Nu mai termină fraza, ci aşeză mâna rănită pe braţul lui Malko.

*

* *

— Hai, sictir… Hai, sictir!

Oktay Ulusol nu contenea să înjure printre dinţi. În zece minute, parcurseseră trei sute de metri. Blocate la stopul de la intersecţia străzii Diakou cu bulevardul Arditrou, maşinile înaintau la pas de-a lungul ruinelor templului lui Zeus. Din păcate, nu mai erau şi alte drumuri. După ce reuşiră să treacă de stop, ajunseră pe bulevardul Leoforos Sygrou, care ducea spre mare. Dacă o luau pe străduţe laterale, pierdeau mai mult timp.

Cei doi turci din spate abia se puteau stăpâni. Krisantem strângea şi el din dinţi. Toată poliţia greacă căuta Chrysler-ul. Dacă nimereau într-un ambuteiaj, erau pierduţi.

— Atenţie!

Strigase Fevzi Sungur. Când se întoarse, zări în oglinda retrovizoare un poliţist în uniformă gri pe motocicletă. Malko avu senzaţia că prin vene îi curgea plumb în loc de sânge. Fevzi îşi arma deja mitraliera. Turcii erau terorişti de profesie. Nu se temeau să lupte pe viaţă şi pe moarte. Ba dimpotrivă, cauza lor avea nevoie de eroi…

— Aşteptaţi! strigă Malko. Ascundeţi armele.

Probabil că la primul foc de armă, ar fi fost terminaţi, linşaţi definitiv… Motociclistul se apropia. Când ajunse în dreptul lor, frână şi se strecură printre două autobuze.

În spate, turcii izbucniră într-un hohot de râs arătându-şi dinţii strălucitori. Chiar şi Krisantem reuşi să zâmbească. O minune nu vine niciodată singură. Unul dintre autobuze se retrase pe stânga, iar ei reuşiră să se strecoare pe banda rezervată autobuzelor. Oktay apăsă la maximum pedala de acceleraţie şi depăşi coloana de maşini care staţionau pe partea stângă. Nafsika îşi lăsă capul pe spătar, epuizată, cu mâinile odihnindu-se în poală. Deodată, Malko simţi din nou cum îi bate inima tare de tot. La capătul liniei galbene, era un poliţist în uniformă gri care se uita la ei cu o figură severă. Imediat, trebuia să se facă roşu… Turcii se încordară din nou, iar şoferul opri maşina. Poliţistul se apropie de ei şi bătu în geam.

— Deschideţi, îi spuse Malko lui Oktay.

Turcul îl ascultă. Poliţistul spuse în greacă:

— Ei, nu vă jenaţi…

— *Esseogluessek!*[33] răspunse cu amabilitate Oktay Ulusol.

Un dialog care începuse astfel nu putea decât să se termine prost.

Stopul se făcu verde, iar turcul demară în trombă, virând pe strada Diakou. Poliţistul dispăru, înghiţit de trafic. În sfârşit, ajunseră pe marele bulevard cu două benzi Leoforos Sygrou care se termina la mare. Din nefericire, la fiecare o sută de metri era câte un stop… La fiecare oprire, Malko îşi ţinea respiraţia. Se uita la ceas din două în două minute. Acum trebuia să fi fost deja pe drumul de pe faleză. Mai aveau treizeci

33 *Măgăruşule! (n.a.)*

şi şapte de minute până ajungeau în Pireu. Nu îndrăznea să le spună însoţitorilor lui că şansele de reuşită scăzuseră la jumătate. Cu siguranţă că poliţiştii nu scăpaseră din vedere portul Pireu, căci era cel mai la îndemână mijloc de a fugi din Atena.

— *Thalassa!*[34] strigă deodată Nafsika.

La o sută de metri înaintea lor, soarele se reflecta în apa albastră a golfului Saronikos. Lui Malko îi veni să strige de bucurie. Până la urmă, poate că vor reuşi să scape. După cinci minute, virară la stânga pe bulevardul Possidonos. Malko alesese drumul de pe faleză, deşi era mai lung, dar mai puţin supravegheat decât itinerarul Atena-Pireu. Mai aveau treizeci şi două de minute.

Bulevardul Possidonos, alcătuit din două benzi separate de o fâşie de beton, era aglomerat. Imediat după ce trecură de hipodrom, Malko zări lucrul de care se temea cel mai tare: un baraj. Câţiva poliţişti verificau vehiculele pe rând. Erau pe puţin douăsprezece, cu Jeep-uri şi motociclete cu tot. Nu vor reuşi să treacă. Un camion al poliţiei era aşezat de-a curmezişul şoselei, gâtuind astfel circulaţia. Nici masivul Chrysler nu ar fi reuşit să se strecoare pe acolo… Trebuia să ia o hotărâre rapidă. În spate se auzi zăngănit de arme. Nimeni nu mai scotea un cuvânt, căci toţi aveau ochii aţintiţi la uniformele gri.

— Ne întoarcem, spuse Malko.

Din păcate ratau ultima parte a planului, însă altfel aventura lor s-ar fi oprit aici. Un singur amănunt îl puse pe gânduri: toţi poliţiştii purtau veste antiglonţ. Însemna că era ceva foarte grav. Autobuzul din faţa lor înaintă. Oktay rămase nemişcat, asurzit de zecile de claxoane.

— Peşti nenorociţi, mormăi turcul.

Îndată ce avu destul loc în faţa lui, demară brusc, o luă la stânga şi escaladă banda despărţitoare. Se produse un şoc îngrozitor, iar Malko fu proiectat în parbriz. Crezu că toate amortizoarele se stricaseră. Banda de pe mijloc avea patruzeci de centimetri înălţime. Vehiculul se legănă, motorul scrâşni şi se pomeni de-a curmezişul drumului pe banda cealaltă, în momentul în care venea din faţă un Fiat cu toată viteza.

Şoferul nu avu timp să evite Chrysler-ul oprit în mijlocul şoselei. Malko îi văzu prin parbriz trăsăturile încordate. Fiatul

34 *Marea! (n.a.)*

lovi aripa din spate a Chrysler-ului cu un zgomot înfiorător de fiare. Nafsika urlă fiindcă îşi lovi degetul rănit de parbriz. Fără să se sinchisească de Fiat, Oktay încercă să termine de executat virajul, dar în zadar.

Motorul mugi, dar vehiculul nu se urni din loc decât câţiva centimetri. Fiatul se lovise de ei cu bara de protecţie, iar acum cele două maşini erau acroşate una de cealaltă. O adevărată pacoste. Timp de câteva secunde, nu auziră decât zgomotul motorului. Transpirat tot, turcul încerca să manevreze înainte şi înapoi, dar nu obţinu niciun rezultat.

Poliţiştii de la baraj îşi vor da seama inevitabil de accident... Lui Malko îi veni brusc o idee. Deschise portiera şi coborî.

— Hasan, Fevzi, veniţi cu mine!

Cei doi turci săriră jos din maşină, apărând cu mitralierele în mâini în faţa trecătorilor năuciţi. Şoferul Fiat-ului care venea spre ei urlând se linişti imediat. Chiar şi fără armă, Fevzi Sungur era impresionant... Stupefiat, grecul rămase nemişcat câteva clipe, apoi plecă târându-se către baraj. Ajutat de turci, Malko încerca să ridice Fiatul. Dar nu reuşi. Fiarele se încastraseră foarte bine unele în altele. Malko se ridică disperat. Aveau nevoie de un aparat de sudură sau de câteva ore. Şoferul unui autobuz blocat de accident claxona ca un nebun. Atunci, îi mai veni o idee.

— Fevzi!

Turcul veni în goană la el cu mitraliera în mână.

— Autobuzul! îi ordonă Malko.

Sări în vehicul pe uşa din spate care era deschisă şi îmbrânci călătorii care urlau de spaimă. Îl smulse de pe scaun pe şoferul autobuzului şi îl aruncă jos. Malko îi şi luase locul.. Găsi schimbătorul de viteze şi căută pe bâjbâite marşarierul. Autobuzul merse cu spatele câţiva metri hurducându-se.

Cum călătorii voiau să vină în faţă, Fevzi Sungur trase o rafală în tavan. Imediat, aceştia se aşezară la locurile lor. Malko trecu în viteza întâi, cârmi volanul şi porni. Autobuzul se clătină, prinse viteză şi lovi cu violenţă Fiatul care intrase în Chrysler. Se auzi un zgomot puternic de fiare şi Fiatul se desprinse doar într-o parte. Malko dădu iarăşi în spate şi se năpusti spre Fiat de parcă ar fi condus un buldozer. De data asta, Fiatul se desprinse de tot de maşina lor. Dar cu tot cu aripa din spate şi cu bara de protecţie a Chrysler-ului... Acum îl eliberase.

Malko sări din autobuz urmat de Fevzi. Împietriţi, călătorii nu mai scoteau un sunet. În timp ce alergau spre Chrysler, Hasan Zilli, sprijinit cu un genunchi de caldarâm, trase o rafală înspre el. Malko se întoarse. Doi motociclişti veniră în spatele autobuzului şi se strecurau printre vehiculele staţionate. Unul dintre ei căzu, iar motocicleta se lovi de fâşia despărţitoare. Celălalt coborî imediat, se adăposti şi scoase pistolul. Malko se aruncă în Chrysler împreună cu cei doi turci, iar Oktay demară numaidecât în scrâşnet de cauciucuri. Dar mergea în direcţia opusă. Malko se uită la ceas. Pierduseră nouă minute. Exact peste douăzeci şi trei de minute, trebuiau să ajungă în Zea Marina.

— Unde mergem? întrebă Nafsika cu voce pieritã.

În curând, vor da de barajele de la aeroport. Se învârteau în jurul cozii ca nişte şobolani otrăviţi. Malko se întoarse spre Nafsika.

— Trebuie să ne despărţim. Nu aveţi de ce să vă temeţi. S-ar putea să se termine rău.

Profilul regulat al tinerei păru deodată ca turnat în bronz.

— Rămân cu dumneavoastră, zise ea cu voce slabă, dar hotărâtă.

— Ce facem acum? întrebă Oktay Ulusol.

Era obligat să reducă viteza, fiindcă ajunsese în fluxul circulaţiei. Douăzeci şi unu de minute, se gândi Malko.

— Îndată ce se poate, luaţi-o la stânga, îi sugeră Nafsika.

Să încercăm să ajungem în port traversând Kallithea şi Moshaton. Străduţele astea nu sunt supravegheate.

Un huruit de motor îl făcu pe Malko să se uite în sus. Un elicopter gri cu însemnele greceşti părea imobilizat deasupra Chrysler-ului. Era fără îndoială un aparat al poliţiei. Coborî în viteză în faţa maşinii, se opri la câţiva metri de sol şi se legăna deasupra bulevardului. Pe una din uşile deschise, ţâşniră două lumini galbene şi, imediat, capota fu zguduită de câteva şocuri înfundate. Dacă vehiculul nu ar fi fost blindat, se termina cu motorul. Malko binecuvântă în gând Departamentul de Stat pentru prudenţa lui. Surprins, Oktay strivi frâna cu o înjurătură. Malko fu cât pe ce să fie aruncat prin parbriz. Elicopterul va semnala prin radio poziţia lor tuturor patrulelor de poliţie. Acum şansele de scăpare se micşoraseră şi mai tare. În faţa lor era un sens giratoriu cu mai multe căi de acces către nord.

— Acolo, luaţi-o la stânga, îi ordonă Malko.

Turcul se angajă pe sensul giratoriu. În acel moment, Malko zări doi motociclişti chiar în urma lor. Cu maşina lor care cântărea câteva tone, nu ar fi reuşit să scape de ei.

*

* *

— Nu trageţi, nu trageţi! repetă Malko.

Se lăsă pe spate şi apucă ţeava mitralierei lui Hasan Zilli care încerca furios să scape. Unul dintre motociclişti ajunsese în dreptul lor şi îi ameninţa cu arma în timp ce urla ceva ce ei nu reuşiră să audă.

Geamul din stânga din spate se opaciză, iar Hasan Zilli sări într-o parte peste Krisantem. Tot nu se obişnuise cu geamurile blindate. Văzând că sunt teferi, cei doi turci din spate lăsară armele jos. Îi ajunse şi celălalt motociclist şi gesticula cu pistolul în mână. Oktay smuci puţin volanul. Primul motociclist nu avu timp să accelereze. După ce se izbi de trotuar, execută un zbor prin aer, în timp ce frumoasa lui motocicletă se strivi într-o jerbă de scântei. Celălalt reuşise să frâneze chiar în spatele Chrysler-ului.

— Viraţi la stânga, strigă Nafsika, atenţie, gardul!

Şoferul o ascultă şi se năpusti spre gardul din lemn. Botul maşinii pulverizâ ulucire şi intrară pe un teren viran presărat cu carcase de maşini. Cel de-al doilea motociclist era tot pe urmele lor.

— Mergeţi înainte, apoi luaţi-o la dreapta, îl ghidă Nafsika.

Era cartierul în care copilărise. Motociclistul îi mai urmări câţiva metri, apoi se pierdu într-un nor de praf... Vehiculul se hurduca îngrozitor, iar Krisantem gemea de mama focului. Rămăsese doar elicopterul care bâzâia deasupra lor ca o viespe veninoasă.

Ajunseră pe o străduţă cu sens unic şi, ghidaţi de Nafsika, se lansară într-un labirint în vechiul cartier Moshaton care se întindea de-a lungul falezei. Malko se uită la ceas. Rămăseseră mai mult de douăzeci şi şapte de minute. Totul se dusese de râpă. Se uită în sus. Elicopterul nu-i lăsa deloc în pace, dar stătea cu prudenţă departe de tirul armelor lor. Tăcuţi şi morocănoşi, turcii şedeau cuminţi cu armele pe genunchi. Se învârtiră mult timp prin labirintul de străduţe până ajunseră în

sfârşit pe bulevardul Skilitsi ce cobora spre mare. Apoi Nafsika le spuse să o ia pe strada Vassili Pavlov care şerpuia pe versantul colinei Kastella care străjuia Microlimanos şi toate golfurile micuţe până în Pireu.

Malko avea gura uscată. Ar fi trebuit să ajungă în Zea Marina în câteva minute. Se uită din nou la ceas: arăta ora unu şi douăzeci şi cinci. Vassili Pavlov era o stradă îngustă cu sens unic ce o tăia drept printre casele vechi din Faliron. Malko începu să se gândească la un al doilea plan, când sunetul unei sirene îl făcu să tresară. În urma lor apăru o dubă a poliţiei. Pe una dintre portiere apăru capul unui poliţist cu cască care agita un lansator de grenade. Începuse războiul... În spatele dubiţei, mai era un vehicul escortat de motociclişti cu sirenele urlând.

Oktay apăsă cu furie pe pedala de acceleraţie, iar Malko înjura printre dinţi descurajat. Dacă ajungeau în Pireu cu toată poliţia pe urmele lor, planul lui se ducea de râpă. În faţa lor, pe stânga, zări *Yacht-Club* cu clădirea lui albă. Nafsika tăcea. Elicopterul se îndepărtă brusc, dispărând spre Atena. Era semn rău. După tot ce se întâmplase, poliţiştii greci nu vor pregeta să tragă în ei... Însă catastrofa apăru la următoarea curbă.

— Hai sictir! scrâşni Oktay Ulusol strivind frâna.

Un autocar mare al poliţiei bara tot drumul de la un trotuar la celălalt. Poliţiştii cu căşti şi cu veste antiglonţ şi barajele arătau că erau bine supravegheaţi. Chrysler-ul se opri la douăzeci de metri de ei. Armele fură imediat îndreptate spre ei. Malko se întoarse. Ceilalţi poliţişti se aflau la o sută de metri. Nu exista niciun drum nici în sus, nici în jos şi nici spre mare. Era capcana perfectă.

— Doamne Dumnezeule, or să ne omoare! oftă Nafsika.

Capitolul XIX

Strângând din dinţi, Oktay Ulusol manevră marşarierul, iar Chrysler-ul o luă în zigzag înapoi pe străduţa îngustă. Mergea drept spre convoiul de poliţişti care venea în urmă. În trecere, Malko zări pe partea stângă o scară destul de largă, mărginită de case, care cobora în Microlimanos. Semăna cu Montmartre.

— Ia-o pe scară, strigă el la Oktay.

Turcul se uita la el ca la un nebun.

— *Haydi!*[35] repetă Malko.

Văzând că turcul ezită, întoarse el volanul. Oktay îşi veni în fire şi continuă el manevra. Scara era îndeajuns de largă ca să poată trece Chrysler-ul. La o sută de metri mai jos se zărea terasa plutitoare a unui restaurant şi un drum pe ţărm care mergea de-a lungul micului port.

Vehiculul părea suspendat între cer şi pământ, atârnând cu capota şi roţile din faţă în gol. Apoi atinse greoi primele trepte cu un zgomot înfiorător. Cele două roţi explodară din cauza şocului, zguduind caroseria din toate încheieturile. Se auzi un zgomot de tablă smulsă, urmat de mugetul motorului. Ţeava de eşapament fusese smulsă.

Chrysler-ul se ciocni de una din casele vechi ce mărgineau scara, strivind toată partea stângă într-un zgomot îngrozitor de table, apoi continuă să coboare treptele în scrâşnet de motor şi fără ţeava de eşapament. La fiecare treaptă, maşina îi hurduca îngrozitor, dându-i cu capul de tavan. Krisantem urla întruna de durere. Scara era destul de abruptă... Printr-o minune, cauciucurile din spate nu se spărseseră încă...

Ţinând strâns volanul, Oktay Ulusol renunţase să stăpânească maşina. Cele două tone ale Chrysler-ului nu îl mai ascultau, coborând scările cu aproximativ cincizeci de kilometri la oră. Sprijinindu-se unii de alţii, pasagerii din vehicul nu se gândeau decât cum să supravieţuiască. Malko încerca să o protejeze pe Nafsika Agathiou care sărea de colo-colo ca o minge de ping-pong. Ajunseseră deja pe la jumătatea scării. Poliţiştii nu apăruseră încă în capul ei. Probabil că erau stupefiaţi de această evadare spectaculoasă.

Două băbuţe care veneau din port abia avură timp să între repede pe o poartă ca să nu fie călcate de maşina care sărea din treaptă în treaptă. După toate astea, se mai blocă şi claxonul în urma altei lovituri. Apoi Oktay învârti din nou volanul şi partea dreaptă a maşinii se lovi cu violenţă de zid, turtind portiera din faţă. Dacă nu ar fi blindat, Chrysler-ul ar fi fost demult şuruburi şi şurubele... Asurzit de sunetul claxonului şi năucit de hurducături, Malko se uita înainte la strada care se apropia de ei cu toată viteza.

---

35 *Ia-o pe aici! (n.a.)*

— Încercaţi să aterizaţi de-a curmezişul, strigă el la Oktay.

Turcul înjură. Volanul nu îi mai executa comenzile şi nu-i folosea decât ca punct de sprijin. Atraşi de vacarmul infernal al acestei coborâri, câţiva gură-cască se opriseră la baza scării crezând că a avut loc un accident spectaculos. Malko văzu că gesticulează, avertizând vehiculele care mergeau pe strada pe care aveau să ajungă. Din fericire, străduţa cu sens unic nu era prea circulată. Se pare că hurducăturile se înteţiseră şi erau mai puternice. Mai aveau încă douăzeci de metri până jos.

Malko văzu figurile speriate ale oamenilor care se dădeau la o parte din faţa bolidului. În spate, turcii se transformaseră într-un amalgam fără formă. Mai aveau zece metri… Malko se sprijini de parbriz ca s-o protejeze pe Nafsika.

— Atenţie! strigă el.

Chrysler-ul ţâşni de pe scară ca un schior de pe trambulină. Simţiră un şoc pe lângă care celelalte li se părură o mângâiere, când atinseră trotuarul cu botul maşinii într-o jerbă de scântei. Axul din faţă se desprinse brusc, iar frecarea de asfalt frână maşina atât de brutal, că toţi pasagerii veniră unii peste alţii, fiind înghesuiţi între parbriz şi scaunele din faţă. După aceea, maşina mai încetini puţin viteza. Malko văzu o mulţime de vehicule oprite.

Maşina lovi cu partea din spate un stâlp din lemn care susţinea copertina unui restaurant plutitor, o luă printre mese şi scaune şi îşi termină cursa în coca unui velier. Stăpânii ambarcaţiunii care făceau plajă se treziră aruncaţi pe capota Chrysler-ului cu ţipete îngrozite.

Timp de câteva secunde, domni o linişte absolută. Malko încercă să se mişte de sub trupurile turcilor care se mirau că mai trăiau încă. Împinse portiera cu toată puterea şi reuşi s-o deschidă, ajutat şi de cei care îi priveau cu milă şi îngrijorare. Îl traseră afară. Se pomeni în patru labe pe asfalt, gâfâind, simţind mirosul de benzină şi gândindu-se că maşina va lua foc imediat… Vacarmul coborârii infernale îi mai răsuna încă în urechi şi îl dureau timpanele. Timp de câteva secunde, se lăsă legănat de plăcerea că trăia, apoi reveni brusc la realitate. Poliţia trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

O trase pe Nafsika afară. Dintr-o zgârietură de pe frunte se prelingea un firicel de sânge, dar nu se simţea ameţită… Fevzi ieşi trăgându-l şi pe Krisantem. După aceea, reuşi să iasă şi

Hasan Zilli, năuc, strângând încă mitraliera în mână. Când cei adunaţi văzură arma, se făcu linişte dintr-odată. Oamenii din primele rânduri se dădură cu prudenţă înapoi.

Oktay Ulusol nu se mişca, prăbuşit peste volan. Malko se aplecă şi îi văzu ochii deschişi şi privirea fixă. Se pare că îşi rupsese vertebrele cervicale din cauza şocului şi murise. Malko se ridică şi privi în jur. Drumul era mărginit de restaurante plutitoare şi un mic port peste care străjuia *Yacht-Club.* Ei se aflau exact la mijloc.

— Haideţi, spuse Malko, şi începu să alerge spre vapoare, ţ

Se aflau cam la doi kilometri, în linie dreaptă, de Zea Marina şi nu vor ajunge niciodată acolo fără să fie prinşi de poliţie. Mai ales că Fevzi Sungur trebuia să-l care în cârcă pe Krisantem.

Malko se întoarse şi zări nişte poliţişti în uniformă gri care coborau scările. Urmărirea începea din nou, dar de data asta fără maşini şi motociclete... Zări imediat în faţa lor un mic velier care se pregătea să se desprindă de la ţărm. Se pare că oamenii de pe el nu îşi dăduseră seama de toată tevatura. Puţin le păsa... Malko se strecură între navele în reparaţie şi, cu un singur avânt, sări la bord. O brunetă superbă se dezbrăca în cabină şi rămăsese doar în slip. Un marinar se repezi la el înjurându-l în greceşte.

Zgomotul surd pe care îl făcu Fevzi Sungur când ateriză pe punte îl făcu pe acesta să se întoarcă. Înfăţişarea namilei fu de ajuns ca să se potolească instantaneu. Veniră şi ceilalţi şi năvăliră în cabina în care fata începuse să ţipe, pradă unei crize de nervi. Malko scoase ultima frânghie de care era ancorat velierul. Nafsika se întoarse spre grec, un mustăcios mătăhălos, negru ca tăciunele, şi spuse:

— Porniţi motorul ca să plecăm repede!

Mitraliera lui Hasan Zilli îi întărea cuvintele. Cu mâinile tremurând, marinarul se aşeză în spate şi, imediat, motorul auxiliar făcu să se zguduie micul velier. Se îndepărtară încetişor de chei exact în clipa în care primii poliţişti ajunseră acolo strigând şi făcându-le semne disperate. Hasan o scoase pe fată din cabină şi o împinse în faţă, în aşa fel încât poliţiştii să o poată vedea bine.

Aceştia lăsară armele în jos, în timp ce velierul se îndrepta spre ieşirea din port. După coşmarul şi tumultul trăite în ultima oră, briza mării şi sforăitul regulat al mortarului auxiliar îl făceau

pe Malko să se creadă în paradis. Krisantem zăcea pe punte palid de durere. Şi Nafsika era albă ca varul. Hasan Zilli lăsă în jos ţeava armei şi o îmbrânci pe fată în cabină. Mută de groază, aceasta se lăsa în voia lui. Grecul reuşi în fine să articuleze:

— Ce doriţi? îl întrebă pe Malko. Unde vreţi să ajungeţi?

Marea era liniştită şi soarele dogoritor. Malko privea coasta plată. Un avion îşi luase zborul.

— Cât facem până în Zea Marina?

— Aproximativ trei sferturi de oră.

Poliţia anunţase deja paza de coastă. Aveau o şansă la un milion să scape cu un melc ca ăsta. Ceasul arăta ora două fără treizeci şi două de minute.

— Foarte bine, spuse Malko, mergem în Zea Marina.

Se aşeză resemnat pe marginea de lemn a punţii şi îl supraveghea pe omul de la cârmă. Turcii se înghesuiseră în cabină împreună cu fata şi cu Krisantem. Nafsika se instală în faţa lui. Malko mai avea trei sferturi de oră la dispoziţie ca să alcătuiască un plan de scăpare.

*
* *

— Mergeţi către *Creole* îi ordonă Malko.

Ascultător, grecul învârti cârma. Micul velier intra încetişor în portul Zea Marina. Se făcuse două şi un sfert. Iahturile se aliniau cât vedeai cu ochii, de-a lungul cheiului. Nafsika îi şopti lui Malko la ureche:

— Ce vreţi să faceţi?

Ochii „lesbienei” erau înconjuraţi de cearcăne vineţii din cauza oboselii şi a fricii. Însă vocea nu îi tremura, era sigură pe ea. Malko înaintă un pas şi privi vapoarele, dar în special un mic ponton aflat la o distanţă de cincizeci de metri care era pustiu. Se întoarse spre grecoaică şi spuse pe un ton obosit:

— Acum nu mai ştiu.

Era o minune că ajunseseră şi până aici. Îi arătă pontonul aflat de-a lungul cheiului vizavi de un parching întins.

— Hovercraft-ul a plecat de patruzeci şi cinci de minute, adică la unu şi jumătate. Este singurul mijloc de transport cu care putem scăpa, căci e mai rapid decât vedetele pazei de coastă.

Acum trebuie să-l aşteptăm pe următorul care e la cinci. Până atunci, vom fi prinşi de poliţie…

Nafsika se uita şi ea la pontonul gol. Deodată exclamă:

— Azi e duminică!

— Şi ce dacă?

Grecoaica îl apucă pe Malko de cămaşă şi îl zgâlţâi.

— Cum ce dacă? Duminica se schimbă orarele! Pleacă cu o oră mai târziu.

Malko nu mai răspunse. În spatele velierului se auzi sunetul unei sirene. Se întoarse şi văzu un soi de peşte albastru uriaş care înainta pe luciul apei, pregătindu-se să între în port. Era hovercraft-ul care venea să îmbarce pasagerii pentru Hydra.

O imensă bucurie îi alungă toate grijile. Erau aproape salvaţi! Nu aveau să-i caute în Pireu…

— Lăsaţi-l să treacă, îi spuse Malko grecului. După aceea, acostaţi pe chei, în spatele lui.

Marinarul învârti cârma, iar hovercraft-ul alunecă uşor pe lângă velier ca să acosteze lângă cheiul pe care patrula un singur poliţist în uniformă gri. Malko se năpusti în cabină şi le dădu ordine turcilor. Aveau puţin timp la dispoziţie ca să acţioneze.

Grecul îl asculta orbeşte, bucuros să-l lase în pace pe el şi pe amanta lui. Execută o manevră uşoară ca să acosteze lângă un iaht care îşi făcea plinul cu păcură, în timp ce turcii îl ascultau pe Malko. Când coca se izbi de cauciucurile de pe marginea cheiului, lui Malko îi veni să chiuie de bucurie. Un gură-cască se repezi să ia una dintre frânghii şi o legă de un pilon. Malko sări primul din velier şi se uită în jur. Nimeni nu părea să-i bage în seamă. Zeci de ambarcaţiuni se întorceau la ţărm.

Până la urmă, coborâră cu toţii. Sungur îl sprijinea pe Krisantem care era vânăt de durere. Nafsika îl luă pe Malko de mână ca o pereche de îndrăgostiţi. El se aplecă spre grec şi spuse:

— Acum plecaţi în larg şi faceţi ce vreţi.

Velierul nu avea staţie radio, prin urmare, Malko nu se temea că îi va trăda. Fără să mai scoată o vorbă, grecul dezlegă frânghiile şi se duse să pornească motorul.

*

* *

Poliţistul nu îi dădu nicio atenţie bărbatului care venea spre el. Era un tip înalt cu o mustaţă stufoasă, îmbrăcat în jeanşi. Când lunganul ajunse la cincizeci de centimetri de poliţist, se repezi brusc la el şi îl cuprinse în braţe, apoi, cu un efort uriaş, îl duse pe marginea cheiului şi îl aruncă în apa murdară a portului. Acesta fusese semnalul.

Bărbatul înarmat cu un pistol-mitralieră alergă spre pasarela hovercraft-ului pe care pasagerii stăteau cuminţi la coadă aşteptând să se îmbarce şi dispăru în interiorul vasului. Dar înainte, se întoarse şi trase o rafală în aer, ceea ce provocă împrăştierea subită a pasagerilor. O blondă apăru brusc şi strigă în greceşte:

— Împrăştiaţi-vă, rechiziţionăm vehiculul!

Nimeni nu mai văzuse aşa ceva, însă pasagerii se împrăştiară în parcare. Poliţistul căuta să se menţină cu chiu cu vai la suprafaţa apei murdare. Malko, urmat de Nafsika, sări pe pasarelă şi urcă scara din fier care ducea în cabina echipajului. Cei trei marinari se uitau miraţi la pistolul-mitralieră.

— Plecăm imediat, le ordonă el. Cel care se opune va fi împuşcat.

Nafsika traduse. Hasan Zilli apăru şi el agitându-şi mitraliera. Nafsika preciză:

— Este turc şi nu vorbeşte greaca. Dacă nu porniţi motoarele într-un minut, vă omoară pe loc.

Malko coborî scara din fier lăsându-i sus pe Nafsika şi pe turc. După ce îl urcase pe Krisantem la bord, Fevzi Sungur dezlegă frânghiile imensului hovercraft. Unul dintre motoare pornise deja, apoi celălalt. Ambarcaţiunea începu să se îndepărteze de chei.

Nafsika se lăsă într-unul dintre scaune şi izbucni în plâns. O lăsaseră nervii. Erau înconjuraţi de veliere enorme. Malko se urcă la postul de comandă ca să supravegheze plecarea.

Ardea de nerăbdare să iasă mai repede din port ca să prindă viteză. După aceea, hovercraft-ul se ridică pe pernele de aer şi luă viteză. În acel moment, zări în dreapta o vedetă gri cu o mitralieră în faţă. Pe punte licăreau două sirene. Căpitanul se întoarse către Malko.

— Ne somează să stăm pe loc, altfel vor trage.

— Acceleraţi, zise Malko prin intermediul Nafsikăi. Spuneţi-le că la bord sunt greci şi că ne ducem în Turcia.

Căpitanul transmise mesajul. Atunci, vasul de patrulă descrise o curbă graţioasă şi începu să-i urmărească.

— Mai repede, ordonă Malko.

Hovercraft-ul se înălţă mai mult, iar de sub cocă ieşeau valurile mari şi puternice. Viteza creştea de la treizeci de noduri, la treizeci şi două, apoi la treizeci şi opt... Atinsese viteza maximă, fiindcă era gol şi marea, calmă. Încet, încet, vasul de patrulă rămânea în urmă. După un sfert de oră, acesta renunţă şi se îndreptă spre ţărm. Căpitanul se întoarse spre Malko.

— Încotro mergem?

Malko scoase un plic din buzunar, îl deschise şi îi dădu căpitanului foaia de hârtie.

— Orientaţi-vă repede după această poziţie. Se află în sud de tot. Trebuie să ajungem în aproximativ două ore.

— Dar nu îmi ajunge motorina ca să mă întorc, protestă grecul.

— Nu-i nimic, faceţi ce v-am spus, zise Malko. Dacă schimbaţi cumva direcţia, sunteţi un om mort.

Coborî împreună cu Nafsika, lăsându-l acolo pe Hasan cu mitraliera lui. Când ajunseră jos, îl culcară pe Krisantem pe puntea din faţă. Malko se simţi brusc răpus de oboseală. Numai aşa, reuşiseră să scape de greci. Acum nimeni nu mai putea ajunge din urmă puternicul hovercraft. Nu aveau decât să-i prindă pe coasta Turciei...

— Mi-e cald, zise Nafsika deodată. Să mergem în spate.

Străbătură ambarcaţiunea fără pasageri, trecură prin bar şi prin cabina din spate. Ajunseră pe o platformă neacoperită ce semăna cu un autobuz vechi. Nafsika se sprijini cu coatele de bastingaj şi privi dâra de spumă albă. Zgomotul era infernal şi câteodată erau stropiţi cu spumă. Malko o apucă de braţ.

— De ce nu vreţi să vă întoarceţi?

— Am nevoie de aer, spuse ea.

Timp de două săptămâni, pe Malko îl chinuia o întrebare la care nu obţinuse niciodată un răspuns mulţumitor.

— Nafsika, de ce m-ai trimis la Elias Ypirou? o întrebă el.

Figura tinerei femei căpătă o expresie gravă, melancolică.

— Eu şi Henry am fost împreună o jumătate de an. Când a venit a doua oară. Şi eu voiam să aflu de ce a fost omorât.

Pletele lungi îi fluturau în vânt. Ea tremura, deşi vremea era superbă, iar Malko o cuprinse de mijloc şi o trase spre el. Uşa

cabinei din spate se trânti din cauza vântului. În dreapta, defilau în ochii lor contururile insulei Egina.

Nafsika se întoarse cu spatele la dâra de spumă, îl trase pe Malko lângă ea şi se cuibări în el. Mâna nevătămată începu să-l mângâie peste tot, atingându-i mai întâi faţa, apoi corpul. În sfârşit, buzele cărnoase şi sărate poposiră pe ale sale. Simţi limba întâlnind-o pe a lui şi avu senzaţia că revine la viaţă. Malko o strângea în braţe, iar pântecele şi pieptul tinerei păreau că se întăresc mai mult în contact cu trupul lui. Erau legănaţi de torsul motoarelor şi de zgomotul talazurilor. Nafsika se îndepărtă încetişor şi îşi trase fermoarul rochiei. După aceea, îl trase iarăşi pe Malko spre ea şi îşi lipi pântecele de stofa pantalonului prin care simţi duritatea sexului.

Privirile lor se întâlniră. Văzu în ochii ei o asemenea dorinţă, încât fu ameţit de bucurie. Îşi strecură mâna beteagă între ei, îi cuprinse sexul şi îl afundă în ea.

— Încetişor, murmură Nafsika.

O simţea crispându-se până când o pătrunse de tot. Atunci, ea îi înconjură gâtul cu braţele, stând cu bazinul lipit de bastingaj, cu faţa în vânt şi se lăsă posedată. La început cu blândeţe, apoi din ce în ce mai brutal. Malko nu a vedea pe Nafsika muşcându-şi buzele ca să nu urle de durere, fiindcă rănile nu se vindecaseră încă. În ciuda durerii, ea gemu uşurată, când Malko se goli în ea.

Rămaseră lipiţi unul de celălalt, fără să scoată o vorbă, izolaţi de zgomot şi de viteză. Acum marea era o întindere pustie. În dreapta lor, se zăreau în depărtare coastele Peloponezului învăluite într-o negură călduţă.

— Sunt fericită, murmura Nafsika la urechea lui Malko. Foarte fericită.

*

* *

— Mai avem aproximativ zece minute, îl anunţă căpitanul.

Nafsika îi traduse lui Malko care se uita pe o hartă. Navigau de două ore direct spre sud, cu viteza maximă de treizeci şi opt de noduri.

Lăsaseră în urma lor Egina, Poros şi Hydra, iar acum se aflau între insula Milos şi vârful Peloponezului, la mai mult de o sută de kilometri de Atena, în mijlocul mării.

— Aveţi un binoclu? îl întrebă Malko.

Grecul clătină din cap nemulţumit.

— Mai bine m-aţi lăsa să transmit un mesaj ca să nu ne prindă. Poate că ar fi mai bine pentru aventura dumneavoastră…

El îi dădu binoclul, iar Malko îl puse la ochi şi cercetă zarea înspre sud, în direcţia insulei Creta. În mai puţin de un minut, cercetase tot ce se vedea în zare.

Brusc, bătăile inimii se accelerară. În binoclu, apăru un punct cenuşiu, la câteva mile depărtare. Îl urmări în timp ce se apropia şi distinse o vedetă gri, o navă de război, dar nu reuşea să vadă sub ce pavilion naviga. După cinci minute, care parcă nu mai treceau, putu să identifice pavilionul. Luă binoclul de la ochi.

— Opriţi motoarele şi trageţi o rachetă roşie.

Distrugătorul Marinei americane, comandat de CIA pentru a-l recupera, se afla la punctul de întâlnire.